Stephen King & Peter Straub

TALISMANUL

**

O coliziune de lumi

SF

NEMIRA

nautilus

140

Colecție coordonată de MIHAI DAN PAVELESCU

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 10

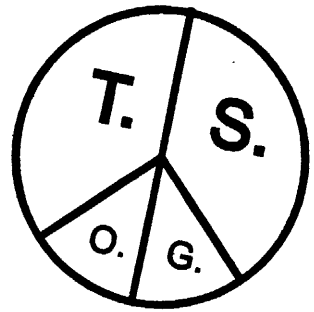

Stephen King, Peter Straub

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 10

TALISMANUL

O coliziune de lumi

**

Traducere din limba engleză de
MIHNEA COLUMBEANU și GABRIEL STOIAN

NEMIRA
1998

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația: ION BĂNUȚĂ

STEPHEN KING, PETER STRAUB
THE TALISMAN

Copyright © 1984 by Stephen King and Peter Straub

© Editura Nemira, 1998
Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Tel.: 668.54.10; 668.70.51; 223.48.54, Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-251-8
ISBN 973-569-253-4

PARTEA A TREIA

O COLIZIUNE DE LUMI

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 10

CAPITOLUL XX

Încătușați de lege

1

Pe la ora două în după-amiaza aceleiași zile, se aflau la o sută cincizeci de kilometri mai spre Vest, iar Jack Sawyer avea senzația că și el fugise ca dus de Lună – atât de lesne înaintaseră. În ciuda foamei cumplite, Jack băuse încet apa din cana ruginită și-l așteptase pe Wolf să se trezească. Într-un târziu, Wolf se întinsese, spusese: „Acu-s gata, Jack", îl săltase pe băiat în cârcă și intrase la trap în Daleville.

Wolf rămase afară pe bordura trotuarului și încerca să nu atragă privirile, iar Jack intră în bufetul-expres „Daleville Burger King". Mai întâi se duse la toaleta bărbaților și se dezbrăcă până la mijloc. Până și în toaletă, mirosul înnebunitor al cărnii fripte îl făcea să-i lase gura apă. Se spălă pe mâini, pe brațe, pe piept, pe față. Apoi vârî capul sub robinet și-și spălă părul cu săpun lichid. Prosoapele de hârtie mototolite căzură pe jos unul după altul.

În sfârșit, termină și se prezentă la tejghea. Tânăra vânzătoare în uniformă făcu ochii mari, în timp ce-i lua comanda – probabil, din cauza părului ud, se gândi Jack. Așteptând să-i fie aduse cele cerute, văzu că fata face un pas înapoi, se reazemă de tejgheaua bucătăriei și continuă să se holbeze la el fără nici un pic de jenă.

Mușcând din primul cârnăcior Whopper, se întoarse spre ușile de sticlă. Zeama i se prelingea pe bărbie. Era atât de flămând, încât aproape că nu se mai ostenea să mestece. Din trei mușcături hulpave, dădu gata aproape tot sandvișul. Tocmai era gata s-o înghită și pe cea de-a patra, când văzu prin geamul ușilor că Wolf adunase în juru-i o droaie de copii. Îmbucătura i se opri brusc în gât.

Ieși în mare grabă, încercând, totuși, să-și înghită dumicatul de carne tocată, pâine moale, muștar, salată, roșii și sos. Copiii stăteau în stradă, înconjurându-l pe Wolf din trei părți și holbându-se la el cu tot atâta sinceră uimire ca și ospătărița la Jack. Stând arcuit pe bordura trotuarului, Wolf își încovoiase spinarea, cocoșându-se și căutând parcă, printr-o mișcare retractilă, de broască țestoasă, să-și tragă gâtul înăuntru. Urechile-i păreau lipite de cap. Îmbucătura i se opri lui Jack în gâtlej ca o minge de golf, iar când încercă s-o înghită, convulsiv, cocoloșul nu făcu decât să mai coboare cam de-un deget.

Wolf îi aruncă o privire cu coada ochiului și se relaxă vizibil. Un tânăr înalt, de vreo douăzeci de ani, în costum de blue-jeans, deschise portiera unei automacarale roșii, rablagite, aflată la doi metri de bordură, se rezemă de cabină și-i privi zâmbind.

– Ia un burger, Wolf, spuse Jack, cu un aer ce voia să pară nepăsător.

Îi întinse cutia lui Wolf. Acesta o mirosi, apoi înălță capul și mușcă zdravăn din cutie. Începu să mestece metodic. Copiii, uimiți și fascinați, se mai apropiară un pas. Câțiva chicoteau.

– Ce-i ăsta? întrebă o fetiță blondă cu codițe subțiri, legate cu panglici roz, scămoșate, folosite la ambalajele cadourilor. Un monstru?

Un băiat de vreo șapte-opt ani, tuns perie, se înfipse în fața fetiței și interveni?

– El e Hulk, nu? Chiar că-i Hulk. Ei? Ei? Este? Așa-i?

Wolf reușise să scoată din cutia de carton ce mai rămăsese din cârnăciorul său whopper. Împinse totul în gură, cu palma. Îi căzură foi se salată între genunchii îndoiți, mânjindu-se cu maioneză și sos de carne pe bărbie și pe obraji. Totul deveni o cocă

brună, zdrobită între dinții lui enormi. După ce înghiți, Wolf începu să lingă cutia pe dinăuntru.

Jack i-o luă ușurel din mâini.

– Nu, e doar vără-miu. Nu-i monstru, și nu-i nici Hulk. De ce nu plecați voi, copii, și să ne lăsați în pace? Plecați de-aici. Lăsați-ne-n pace.

Puștii continuară să se holbeze. Acum, Wolf își lingea degetele.

– Dacă mai căscați așa ochii la el, s-ar putea să se-nfurie. Și nu știu ce-o să facă dacă se-nfurie.

Băiatul cu tunsoarea-perie văzuse destul de des transformările lui David Banner, pentru a avea idee ce-ar putea face furia din acest monstruos carnivor de „Burger King". Făcu un pas înapoi. Majoritatea celorlalți îi urmară exemplul.

– Plecați, vă rog, insistă Jack.

Dar copiii încremeniseră din nou.

Wolf se ridică în picioare, uriaș ca un munte.

– BĂTU-V-AR DUMNEZEU, NU VĂ MAI UITAȚI LA MINE! mugi el. NU MĂ FACEȚI SĂ MĂ SIMT CARAGHIOS! TOATĂ LUMEA MĂ FACE SĂ MĂ SIMT CARAGHIOS!

Copiii se risipiră. Răsuflând din greu, roșu la față, Wolf rămase nemișcat, privindu-i cum dispăreau în lungul străzii principale din Daleville și după colțuri. Când nu se mai văzură, își cuprinse pieptul cu brațele și-l săgetă pe Jack cu privirea. Era zdrobit de rușine.

– Wolf n-ar fi trebuit să țipe, se scuză el. Nu erau decât niște copilandri.

– Le prinde bine câte o sperietură zdravănă din când în când, spuse cineva – și Jack văzu că tânărul din camioneta roșie încă mai stătea rezemat de cabină, zâmbindu-le. Nici mie nu mi-au mai văzut ochii așa ceva. Verișori, ai?

Jack încuviință din cap, bănuitor.

– Hei, n-aș vrea s-o luați drept ceva personal, sau mai știu eu cum.

Făcu un pas înainte; era un tânăr dezinvolt și brunet, cu vestă bej fără mâneci și cămașă cadrilată.

– Mai ales că n-aș vrea să fac pe nimeni să se simtă caraghios, să știți. Se opri, ridicând mâinile cu palmele în sus. Zău...

Mă gândeam doar că voi, băieți, arătați de parc-ați fi tot pe drumuri de-o buca' de vreme.

Jack îi aruncă o privire lui Wolf, care încă-și mai ținea umerii cu brațele încrucișate, rușinat, privind însă ursuz, prin ochelarii săi rotunzi, noua apariție.

– Și eu am fost acolo, continuă omul. Hei, să vedeți: în anul în care am absolvit liceul din Daleville, știți, am parcurs cu autostopul tot drumul până-n nordul Californiei și-napoi. Oricum, dacă vă cam duceți spre Vest, vă pot lua în mașină.

– Nu pot, Jacky, se repezi Wolf, într-o puternică șoaptă, rostită ca pe scenă.

– Cât de departe spre Vest? întrebă Jack. Încercăm să-ajungem la Springfield. Am un prieten acolo.

– Heii, niici oo probleemă, seenyor, zise omul, ridicând din nou mâinile. Eu merg doar până mai încoace de Cayuga, imediat lângă hotarul cu Illinois. M-așteptați să-nfulec un burger, și-am fugit. În linie dreaptă. O oră jumate, poate nici atâta – o să fiți cam la jumătatea distanței pân' la Springfield.

– *Nu pot*, gâjâi iarăși Wolf.

– Mai e o treabă, bine? Am niște bagaje pe scaunul din față. Unul din voi, băieți, va trebui să stea-n spate. O să cam sufle vântu' acolo.

– Nici nu știți ce extraordinar e, răspunse Jack, spunând adevărul și numai adevărul. V-așteptăm când ieșiți.

Wolf începu să țopăie, agitat.

– Cinstit. O să ne simțim bine-acolo, domnu'. Și vă mulțumim.

De îndată ce șoferul dispăru pe ușă, Jack se întoarse să-i vorbească lui Wolf în șoaptă.

Și astfel, când tânărul – Bill „Buck" Thompson, pe numele său – reveni la mașină, aducând două cutii de cârnăciori Whopper, găsi un Wolf calm în aparență, îngenuncheat în bena descoperită, cu brațele rezemate de panoul lateral, gura deschisă și nasul deja fremătând. Jack stătea pe scaunul din cabină, în dreapta, înghesuit lângă o grămadă de pungi de plastic umflate, lipite cu bandă adezivă, apoi ștanțate și, în sfârșit, date cu spray cu aromatizant din belșug, judecând după miros. Prin pereții

transparenți ai pungilor se vedeau niște obiecte prelungi, verzi, tăiate în formă de frunză de palmier. Pe aceste obiecte creșteau ciorchini de muguri.

– Am socotit că încă arătați cam flămânzi, spuse șoferul, și-i aruncă lui Wolf alt cârnăcior Whopper. Apoi se așeză la volan – între el și Jack aflându-se pungile de plastic. M-aș fi așteptat să-l prindă-n dinți, vără-tu ăsta. Nu mi-o luați în nume de rău. Na, înhață și tu, el l-a și pulverizat pe-al lui.

Și mai făcură vreo sută șaizeci de kilometri spre Vest, Wolf delirând de fericire că-i vâjâia vântul împrejurul capului, aproape hipnotizat de viteză și de feluritele mirosuri pe care le adulmeca din zbor. Cu ochii ca niște vâlvătăi, incandescenți, înregistrând fiecare nuanță a vântului, Wolf tresălta dintr-o parte-n alta înapoia cabinei, împingându-și nasul în curentul de aer.

Buck Thompson povestea despre viața sa de fermier. În cele șaptezeci și cinci de minute, cât ținu piciorul apăsat, până aproape de podea, pe accelerator, vorbi non-stop, fără să-i pună lui Jack nici măcar o singură întrebare. Iar când coti pe un drumeag de țară, chiar înainte de marginea orașului Cayuga, și opri mașina lângă un lan de porumb, ce părea să se întindă pe-o suprafață de kilometri întregi, se scobi în buzunarul jachetei și scoase o țigară de formă vag neregulată, răsucită în hârtie albă, aproape ca o pânză subțire.

– Am auzit și eu de ochi-roșii, spuse el, dar vără-tu e ridicol. Îi puse lui Jack țigara în mână: Dă-i puțin din asta când îl apucă pandaliile, da? Ordinul medicului.

Jack, absent, îndesă țigara de marijuana în buzunarul cămășii și se dădu jos din cabină.

– Mulțumesc, Buck, îi strigă el șoferului.

– Măi frate, nu mi-a venit să cred când l-am văzut halind așa, comentă Buck. Cum faci ca să-l pui să meargă ici și colo? Țipi la el: *Zât!Zât!*?

De îndată ce Wolf află că plimbarea se încheiase, sări din bena camionului.

Mașina roșie plecă, lăsând în urmă un lung nor de praf.

– Hai să mai facem o dată! intonă Wolf. Jacky! Hai s-o mai luăm o dată așa!

– Mamă, zău c-aș vrea să se poată, răspunse Jack. Haide, să mai mergem și pe jos o vreme. O să treacă, probabil, cineva.

Credea că-i venise și lui apă la moară, că el și Wolf vor fi, cât ai bate din palme, peste graniță, în Illinois – și, așa cum fusese convins dintotdeauna, totul va merge ca pe roate o dată ce vor ajunge în Springfield, la Thayer School și la Richard. Dar mintea lui Jack încă mai funcționa parțial după timpul-hambarului, conform căruia tot ceea ce este ireal umflă și distorsionează realul, iar când începură iarăși cele rele, se întâmplară atât de repede, încât nici nu fu în stare să le controleze. Mai era destulă vreme înainte ca Jack să vadă Illinoisul, iar între timp avea să se regăsească înapoi în hambar.

2

Uimitor de rapida suită de evenimente care avea să sfârșească la Sunlight Home începu la zece minute după ce Jack și Wolf trecuseră de micul și banalul indicator rutier care-i anunța că acum se aflau în Cayuga, 23 568 loc. Cayuga propriu-zisă nu se vedea nicăieri. La dreapta lor, lanul de porumb nesfârșit se unduia pe câmpie; la stânga, un șes pustiu le permitea să vadă cum, după o cotitură, drumul mergea în linie dreaptă, îndreptându-se spre orizontul gol. Imediat ce Jack își dădu seama că probabil erau nevoiți să ajungă până în oraș pentru a găsi următoarea ocazie, pe acel drum îngust apăru o mașină, apropiindu-se de ei în viteză.

– Urcăm în spate? țipă Wolf, ridicându-și vesel brațele deasupra capului. Wolf urcă în spate! Chiar aci și-acu!

– Merge în direcție opusă, spuse Jack. Stai calm și las-o să treacă, Wolf. Brațele jos, altfel o să creadă că-i faci semn.

Fără tragere de inimă, Wolf își coborî brațele. Mașina se apropiase de curbă, după care avea să ajungă lângă ei.

– Acum nu urcăm în spate? întrebă Wolf, cu o mutră bosumflată, aproape copilărească.

Jack clătină din cap. Se uita la un medalion oval, pictat pe portiera albă, prăfuită, a mașinii. Acolo ar fi putut să scrie „Comisia Parcurilor Rustice", sau „Comitetul de Stat pentru

Viața în Sălbăticie". Ar fi putut să fie orice, de la vehiculul unui agent agricol de stat până la mașina Departamentului de Întreținere Cayuga. Dar, după ce mașina coti, Jack văzu că era una de poliție.

– E un copoi, Wolf. Un polițist. Ține-o-nainte și mergi frumos, firesc. N-am nici un chef să se-oprească.

– Ce-i ăla țopilist?

Glasul lui Wolf trecuse pe-o octavă inferioară, majoră; văzuse că mașina venea, în viteză, drept spre ei.

– Țopiliștii omoară Wolfi?

– Nu, sub nici o formă nu omoară Wolfi, răspunse Jack, dar asta nu folosi la nimic.

Wolf îi prinse mâna într-a lui, care tremura.

– Dă-mi drumul, te rog, insistă Jack. O să i se pară caraghios.

Wolf își lăsă mâna să cadă.

În timp ce mașina poliției avansa spre ei, Jack îi aruncă o privire celui de la volan, apoi se întoarse și făcu în grabă câțiva pași ca să-l ajungă pe Wolf. Ceea ce văzuse, nu părea deloc încurajator. Polițistul de la volan avea un chip autoritar, lat și păstos, cu lespezi livide de grăsime acolo unde fuseseră cândva pometii obrajilor. Lui Wolf i se citea cu limpezime spaima pe față. Ochii îi tresăltau, nările îi pâlpitau; își arăta dinții.

– Grozav ți-a mai plăcut să mergi cu camionul ăla, nu? îl întrebă Jack.

O parte din spaimă i se șterse, și Wolf aproape că izbuti să schițeze un zâmbet. Mașina de poliție vâjâi pe lângă ei – Jack îl simți pe șofer întorcând capul să-i cerceteze cu atenție.

– E-n regulă, spuse el. Se duce. N-am pățit nimic, Wolf.

Tocmai se răsucise din nou, când auzi zgomotul mașinii de poliție începând deodată să se întețească.

– Se-ntoarce țopilistu'!

– Probabil merge înapoi la Cayuga, replică Jack. Întoarce-te și poartă-te la fel ca mine. Nu te zgâi la el.

Wolf și Jack își continuară drumul, prefăcându-se că nu iau în seamă mașina, care părea să se țină anume în urma lor. Wolf slobozi un sunet, jumătate geamăt, jumătate urlet.

Mașina poliției se înscrise pe axul drumului, îi depăși, luminile frânei se aprinseră, după care tăie pe diagonală prin fața lor.

Ofițerul deschise portiera și-și propti picioarele în pământ. Apoi se trase afară, ridicându-se de pe scaun. Era înalt cam cât Jack, și toată greutatea i se adunase pe chip și în burtă; avea picioarele subțiri ca niște lujeri, iar brațele și umerii erau ai unui om dezvoltat normal. Pântecele, strâns în uniforma cafenie ca un curcan de șapte kile, se umfla de ambele părți ale centurii late, maro.

– Ard de nerăbdare, spuse și, îndoind cotul, se rezemă de portiera deschisă. Oricum, care vi-i Povestea? Dați-i drumu' pe gură.

Wolf lipăi în spatele lui Jack și-și cocoșă umerii, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele salopetei.

– Mergem la Springfield, domnule polițist, spuse Jack. Am făcut autostopul – cred că n-ar fi trebuit.

– Crezi că n-ar fi trebuit. Căcaaa-m-aș! Ăla care-ncearcă să dispară-n spatele tău ce-i, un Wookiee[1]?

– E vără-miu.

O clipă, gândurile i se învolburară în cap: Povestea trebuia adaptată în așa fel încât să-l includă și pe Wolf.

– Trebuie să-l duc acasă. Locuiește în Springfield, cu mătușă-sa Helen. Adică mătușă-mea Helen, care-i învățătoare. În Springfield.

– Ce-a făcut, a scăpat de undeva?

– Nu, nu, nimic de soiu-ăsta. Doar că...

Copoiul îl privi indiferent, cu fața înfierbântată.

– Numele.

Acum, băiatul se afla înaintea unei dileme: fără-ndoială, Wolf avea să i se adreseze cu Jack, indiferent ce nume-i spunea polițistului.

– Eu sunt Jack Parker. Iar el...

– Stai așa. Vreau ca nătărău' să-mi zică singur. Hei, tu! Îți ții minte numele, înapoiatule?

Wolf se foi în spatele lui Jack, înfigându-și bărbia în pieptarul salopetei. Murmură ceva.

– N-am auzit, puiule.

– Wolf, șopti el.

[1] Specie de maimuță antropoidă uriașă, din care făcea parte Chewbacca, copilotul lui Han Solo, din ciclul de filme *Star Wars* (n. tr.).

– Wolf. Tre'ia să fi ghicit. Și numele de botez, sau ți-au dat doar un număr?

Wolf închisese ochii strâns și țopăia pe loc.

– Haide, Phil, spuse Jack, gândindu-se că era unul dintre puținele nume pe care Wolf n-avea să le uite.

Dar abia terminase de vorbit, când Wolf înălță capul, își îndreptă spinarea și țipă:

– JACK! JACK! JACK! WOLF!

– Câteodată îi spunem Jack, explică băiatul, știind că deja era prea târziu. Fiindcă ține așa de mult la mine, uneori sunt singurul care se poate înțelege cu el. S-ar putea chiar să rămân la Springfield câteva zile, după ce-l las acasă, doar ca să fiu sigur că s-a obișnuit.

– Zău că mi s-a aplecat de sunetul glasului tău, Jack, băiete. Ce-ar fi ca tu și bunul tău Jack-Phil să luați loc aici în spate, să mergem în oraș și să lămurim toată treaba?

Cum Jack nu se urni, polițistul puse o mână pe patul enormului pistol de la centura întinsă, mai să plesnească.

– Sus, în mașină! Primul urcă el. Vreau să aflu de ce sunteți la peste o sută cincizeci de kilometri de casă în zi de școală. În mașină, imediat!

– Of, domnule polițist, începu Jack.

Iar în spatele lui, Wolf icni:

– Nu. Nu pot.

– Verișorul meu are problema asta a lui, continuă Jack. E claustrofob. Locurile strâmte, mai ales în mașini, îl scot din minți. Nu putem merge decât cu camionul, ca să stea în spate.

– *Treceți în mașină*! ordonă polițistul, făcând un pas și deschizând portiera din spate.

– NU POT! se văicări Wolf. Wolf NU POATE! Pute, Jacky, acolo *pute*.

Nasul și buza de sus i se încrețiseră în zeci de șanțuri.

– Urcă-l în mașină, sau îl urc eu, îi spuse polițistul lui Jack.

– Wolf, n-o să dureze mult.

Jack întinse mâna spre mâna lui Wolf. Șovăitor, acesta îl lăsă să i-o apuce. Jack îl trase spre bancheta din spate a mașinii, Wolf târându-și efectiv picioarele pe suprafața drumului.

Câteva secunde, păru că o să reușească. Wolf ajunse destul de aproape ca să atingă rama ușii. Apoi, se zgudui din tot trupul. Își propti ambele mâini în caroserie, parc-ar fi încercat să rupă capota mașinii în două, ca ăl-mai-tare-om-din-lume care rupe o carte de telefon, la circ.

– Te rog, stărui Jack. Trebuie.

Dar Wolf era înspăimântat și prea dezgustat de ceea ce i-o fi mirosit acolo. Scutură violent din cap. Din gură îi curgeau bale, picurând pe capota mașinii de poliție.

Polițistul îl ocoli pe Jack și desprinse ceva dintr-o carabină de la centură. Jack avu timp să vadă doar că nu era pistolul, înainte ca polițistul să-și repeadă bastonul, cu un gest expert, în ceafa lui Wolf. Partea de sus a trupului acestuia se prăvăli pe acoperișul mașinii, apoi, Wolf alunecă în întregime, cât era de lung, în praful de pe drum.

– Apucă-l din partea cealaltă, spuse copoiul, agățându-și măciuca la cingătoare. În sfârșit, o să băgăm muntele ăsta de căcat în vehicul.

Peste vreo trei minute, după ce scăpaseră de două ori în drum trupul inert al lui Wolf, goneau spre Cayuga.

– Știu de pe-acum ce-o să vi se-ntâmple, ție și lu' nătărău' de văr'tu, dacă-i văr'tu, ceea ce mă-ndoiesc profund.

Polițistul îl privi pe Jack în oglinda retrovizoare, cu ochii săi ca două stafide muiate în smoală proaspătă.

Lui Jack i se păru că tot sângele din trup i se scurge în jos, în vene, iar inima îi sări-n piept. Își amintise de țigara din buzunarul cămășii. Își repezi o mână spre ea, apoi și-o trase brusc, înainte ca polițistul să spună ceva.

– Trebuie să-i pun pantofii la loc în picioare, zise el. I-au cam căzut.

– Dă-i naibii! replică polițistul, dar nu se mai opuse când Jack se aplecă.

Ieșit din raza oglinzii, Jack îndesă mai întâi călcâiul gol al lui Wolf într-unul dintre mocasinii plesniți la cusături, apoi smulse repede țigara din buzunar și o vârî în gură. Mușcă din țigară, iar particulele uscate și sfărâmicioase, cu gust ciudat de iarbă, i se răspândiră pe limbă. Jack începu să le macine-n dinți.

Ceva îl zgârie pe gât și tresări în sus, convulsiv, ducându-și mâna la gură și încercând să tușească ținând buzele strânse. Când gâtlejul i se curăți, înghiți în grabă toată marijuana umezită, acum destul de noroioasă. Își trecu limba peste dinți, ștergând toate scamele și urmele.

– V-așteaptă câteva surprize, spuse copoiul. O să vă intre lumina soarelui în suflet.

– Lumina soarelui în suflet? repetă Jack, crezând că omul îl văzuse îndesând țigara în gură.

– Și câteva bășici la palme, continuă polițistul, aruncându-i imaginii vinovate a lui Jack, prin oglinda retrovizoare, o privire fericită.

Clădirea Centrului Municipal Cayuga era un labirint obscur de coridoare prost luminate și scări înguste, ce păreau să cotească pe neașteptate în sus, de-a lungul unor încăperi la fel de înguste. Prin țevi, cânta și bolborosea apa.

– Hai să vă explic ceva, copii, zise polițistul, îndrumându-i spre ultima scară din dreapta. Nu sunteți arestați. Priceput? Sunteți reținuți pentru interogatoriu. Nu vreau s-aud baliverne despre dreptul la un singur apel telefonic. Sunteți în aer, până ce ne spuneți cine sunteți și ce-aveți de gând. M-ați auzit? În aer. Adică nicăieri. Mergem să-i facem o vizită judelui Fairchild, el e magistratul, iar dacă nu ne mărturisiți adevărul, o să suportați niște consecințe mari de futu-i mama mă-sii. Sus. Mișcă!

În capătul scării, copoiul împinse o ușă. O femeie între două vârste, cu ochelari cu ramă metalică și rochie neagră, ridică nasul dintr-o mașină de scris instalată lateral, lângă un perete.

– Încă doi vagabonzi, anunță polițistul. Anunță-l că suntem aici.

Femeia înclină din cap, ridică receptorul și rosti câteva vorbe.

– Puteți intra, le comunică apoi secretara, mutându-și privirea de la Wolf la Jack și-napoi.

Polițistul îi împinse prin anticameră și deschise ușa unei încăperi de două ori mai mari, cu un perete lung, acoperit de cărți, iar altul, de fotografii, diplome și certificate înrămate. La ferestrele înalte din capătul opus erau trase jaluzelele. Un bărbat lungan și slăbănog, în costum negru, cămașă albă șifonată și

cravată îngustă, fără nici un model distinctiv, se ridică de la un birou de lemn cu știrbituri, care să fi avut vreo doi metri lungime. Chipul individului semăna cu o hartă în relief, alcătuită din riduri, și avea părul atât de negru, încât era, cu siguranță, vopsit. Prin aer, plutea vizibil fum de țigară stătut.

– Ei, ce-avem aici, Franky?

Glasul lui era surprinzător de profund, aproape teatral.

– Pușți pe care i-am cules de pe French Lick Road, cam pe lângă casa lui Thompson.

Zbârciturile judecătorului Fairchild se schimonosiră într-un zâmbet, în timp ce-l privea pe Jack.

– Ai vreun act de identitate la tine, fiule?

– Nu, domnule, răspunse băiatul.

– I-ai spus ofițerului Williams, aci de față, tot adevărul? El nu-i de-aceeași părere, altfel n-ați fi acum aici.

– Da, domnule.

– Atunci spune-mi și mie Povestea voastră.

Dădu ocol biroului, tulburând straturile plate de fum ce-i pluteau imediat deasupra capului, și se așeză pe colțul cel mai apropiat de Jack. Mijindu-și ochii, își aprinse o țigară. Jack văzu ochii spălăciți, înfundați în orbite, ai judecătorului, scrutându-l prin fum și știu că în ei nu se citea nici un strop de milă.

Iarăși nimerise în floarea-ulcior.

Trase adânc aer în piept.

– Mă numesc Jack Parker. El e verișorul meu, și-l cheamă tot Jack. Jack Wolf. Dar adevăratul lui nume e Philip. A locuit cu noi la Daleville, pentru că tatăl său a murit și mama i s-a îmbolnăvit. Acum, tocmai îl duceam înapoi, la Springfield.

– Cam slab de minte, așa-i?

– Cam încet, spuse Jack, și-i aruncă o privire lui Wolf.

Prietenul său abia dacă părea cât de cât conștient.

– Cum o cheamă pe maică-ta? îl întrebă judecătorul pe Wolf.

Wolf nu răspunse în nici un fel. Ținea ochii închiși și mâinile înfundate în buzunare.

– O cheamă Helen, interveni Jack. Helen Vaughan.

Judecătorul de desprinse de birou și păși spre Jack.

– Ai băut ceva, fiule? Ești puțintel cam nesigur.

– Nu.

Judele Fairchild se opri la un pas de Jack și se aplecă.

– Ia suflă.

Jack deschise gura și exhală.

– Nț. Nu duhnești. Se îndreptă la loc. Dar ăsta-i singurul adevăr pe care l-ai spus, așa-i? Încerci să mă duci cu preșul, băiete.

– Îmi pare rău că am făcut autostopul, spuse Jack.

Era conștient că acum trebuia să vorbească foarte prudent. Nu numai că vorbele lui puteau face ca el și Wolf să fie sau nu eliberați, dar îi venea cam greu să articuleze cuvintele propriu-zise – totul părea să se întâmple cu o mare încetineală. La fel ca în hambar, secundele o luaseră razna din metronom.

– De fapt, nici nu prea facem autostopul, fiindcă Wolf – Jack, adică – nu suportă să intre în mașini. N-o să-l mai facem niciodată. N-am făcut nimic rău, domnule, și chiar acesta-i adevărul.

– Nu mă înțelegi, băiețaș, replică judecătorul, iar ochii săi, cu privirea îndepărtată licăriră din nou.

Îi place treaba asta, pricepu Jack. Judele Fairchild reveni agale înapoia biroului.

– Nu autostopul e problema. Voi sunteți doi băieți de capul vostru pe drum, veniți de nicăieri, vă duceți nicăieri – adevărate ținte pentru necazuri. Vocea lui era ca o miere brună. Dar noi avem în țara asta ceva ce socotim a fi o instituție cum nu se poate mai neobișnuită – aprobată de stat și finanțată de stat, în treacăt fie zis – care s-ar putea să fi fost înființată anume în folosul unor băieți ca voi. Se numește Sunlight Gardener Scripture Home for Wayward Boys[1]. Rezultatele activității domnului Gardener cu tinerii aflați în necaz sunt aproape miraculoase. I-am trimis câteva cazuri grave și, cât ai zice Doamne-ajută, i-a făcut pe toți acei băieți să cadă în genunchi, rugându-se la Isus să-i ierte. Eu unul aș zice că-i ceva cu totul deosebit, voi nu?

Jack înghiți în sec. Își simțea gura mai uscată decât o avusese în hambar.

[1] Căminul Sunlight Gardener al Sfintei Scripturi pentru băieții recalcitranți; *sunlight* – lumina soarelui (n. tr.).

– Ăă... domnule, e chiar foarte urgent să ajungem în Springfield. Toți au să se-ntrebe...

– Am mari îndoieli în privința asta, îl întrerupse judecătorul, zâmbind cu toate zbârciturile. Dar îți spun eu cum facem. Îndată ce voi doi, ștrengarilor, veți fi în drum spre Sunlight Home, eu am să telefonez la Springfield și-am să-ncerc să aflu numărul acestei Helen Wolf, parcă? Sau Helen Vaughan?

– Vaughan, spuse Jack, și o roșeață fierbinte îi cuprinse fața, ca un acces de febră.

– Da, încuviință judecătorul.

Wolf scutură din cap, clipind, după care îi puse lui Jack o mână pe umăr.

– Iar tu, fiule? întrebă judele Fairchild. Mi-ai putea spune câți ani ai?

Wolf clipi iar și se uită la Jack.

– Șaisprezece, răspunse băiatul.

– Și tu?

– Doisprezece.

– Aha. Ți-aș fi dat cu câțiva ani mai mult. Am cu atât mai multe motive să mă îngrijesc de asistența voastră înainte de-a da peste vreun bucluc cu-adevărat serios, ce zici, Franky?

– Amin, răspunse polițistul.

– Mai treceți pe-aici peste-o lună, băieți. Atunci vom vedea dacă vi s-a reîmprospătat memoria. De ce-ai ochii așa de injectați?

– Mi-i simt cam ciudați, răspunse Jack.

Îl auzi pe copoi lătrând. De fapt, râsese, își dădu seama Jack, după un moment.

– Ia-i, Franky! spuse judecătorul, ridicând receptorul telefonului. O să fiți cu totul alți băieți de-azi în treizeci de zile. De-asta depinde.

În timp ce coborau treptele clădirii de cărămidă roșie a Centrului Municipal, Jack îl întrebă pe Franky Williams de ce-l interogase judecătorul în legătură cu vârsta lor. Polițistul se opri pe ultima treaptă și se întoarse ușor, pentru a-l privi radios pe Jack.

– Bătrânu' Sunlight îi încalță de obicei la doișpe și le dă drumu' la nouășpe. Rânji. Vrei să zici că nu l-ai auzit niciodată la radio? E cam cel mai faimos tip din tot ce-avem

pe-aici. Sunt convins că s-a auzit de bătrânu' Sunlight Gardener pân-la Daleville.

Dinții lui parcă erau niște cuișoare decolorate, bătute la distanțe neregulate.

3

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau iarăși în afara orașului.

Wolf se așezase pe bancheta din spate a mașinii de poliție, în mod surprinzător, fără să facă mofturi. Franky Williams scosese bâta de la centură și spusese:

– Mai vrei puțină de-asta, futu-te-n cur de monstru? Cine știe, poate-o să te facă mai isteț.

Wolf începuse să tremure, nasul i se zbârcise, dar îl urmase pe Jack în mașină. Imediat, își trântise o mână peste nas, începând să respire pe gură.

– O să scăpăm noi de-aici, Wolf, îi șopti Jack în ureche. Câteva zile, atâta tot, și vedem noi ce facem.

– Lasă vorba! se auzise, de la volan.

Jack simțea o stranie relaxare. Era convins că vor găsi o cale de scăpare. Se rezemă pe spătarul de vinilin, ținându-și mâna în pumnul lui Wolf și contemplând câmpiile ce goneau pe-alături.

– Uite-o! anunță Franky Williams, din față. Casa voastră nouă.

Jack văzu o aglomerare de ziduri înalte din cărămidă, înfipte nefiresc în mijlocul câmpiei. Prea înalte ca să poți evada pe deasupra lor, zidurile din jurul așezământului Sunlight Home erau înălțate cu trei rânduri de sârmă ghimpată și cioburi de sticlă fixate în ciment. Acum, mașina trecea pe lângă miriști mărginite de garduri ce alternau sârma ghimpată și cea netedă.

– Au aici vreo douăzeci și patru de hectare, continuă Williams. Și totu-i împrejmuit ori cu garduri, ori cu ziduri – n-ar strica să mă credeți. Băieții le-au făcut, cu mâinile lor.

O poartă lată, de fier, întrerupea perimetrul de zid, după cotitura aleii spre proprietatea Sunlight. De îndată ce mașina coti

pe alee, poarta se deschise, probabil acționată de un semnal electronic.

– Camere TV, explică polițistul. V-așteaptă, băi, peștișori proaspeți.

Jack se aplecă, rezemându-și fața de geam. Pe câmp, de-o parte și de alta, lucrau băieți în scurte de doc, prășind, greblând, împingând roabe.

– Tocmai mi-ați adus dooj' dă parai, căcăților, spuse Williams. Plus alți dooj' pentru judele Fairchild. Nu-i grozav?

CAPITOLUL XXI

Sunlight Home

1

Așezământul, după cum remarcă Jack, părea o construcție din cuburi pentru copii: se dezvoltase la întâmplare, pe măsură ce fusese necesară extinderea spațiului. Apoi, Jack observă că numeroasele ferestre erau zăbrelite, iar clădirea în curs de expansiune dobândi imediat un atribut de penitenciar, care îl înlocui pe cel destinat copiilor.

Majoritatea băieților de pe câmp lăsaseră jos uneltele, urmărind înaintarea mașinii.

Franky Williams frână în capătul larg, arcuit, al aleii. De îndată ce opri motorul, pe ușa din față ieși o siluetă înaltă, care se opri și-i privi din capul scării, stând cu mâinile împreunate în față. Sub pletele bogate, albe și ondulate, chipul părea aproape tinerese – ca și cum acele trăsături frânte, de-o vitală masculinitate, ar fi fost modelate sau măcar ajustate printr-o operație plastică. Era chipul unui om care putea să vândă orice, oriunde, oricui. Avea hainele la fel de albe ca părul: costum alb, pantofi albi, cămașă albă și o eșarfă albă, lungă, înfoiată la gât. În timp ce Jack și Wolf coborau de pe bancheta din spate, omul în alb scoase din buzunarul costumului o pereche de ochelari cu lentile de culoare verde-închis, îi puse pe nas și păru să-i examineze pe cei doi băieți o clipă, înainte de-a le zâmbi – riduri prelungi

vălurindu-i pielea obrajilor. Apoi își scoase ochelarii și-i bagă la loc în buzunar.

– Ei bine! spuse el. Ei, ei, ei! Ce ne-am face noi fără dumneata, ofițer Williams?

– 'Ziua, reverend Gardener, răspunse polițistul.

– E vorba de situația obișnuită, sau îndrăznețiii ăștia au fost, pur și simplu, angajați într-o activitate infracțională?

– Vagabonzi, preciză copoiul, cu mâinile-n șolduri, mijindu-și ochii spre Gardener, ca și cum toată acea albeață i-ar fi dăunat. Au refuzat să-i spună lui Fairchild cum îi cheamă în realitate. Ăsta, găliganul – arătă el cu degetul mare spre Wolf –, n-a vrut să scoată o vorbă. A trebuit să-l croiesc peste scăfârlie ca să-l pot urca în mașină.

Gardener clătină din cap, cu un aer tragic.

– De ce nu-i aduci aici, să se poată prezenta singuri, și pe urmă ne vom îngriji de feluritele formalități. Există vreun motiv pentru care dumnealor doi să arate atât de... ăă... „afumați", să zicem?

– Doar că l-am altoit pe ăla marele între urechi?

– Hmm.

Gardener făcu un pas înapoi, înălțându-și în dreptul pieptului degetele împreunate.

În timp ce Williams îi îmbolddea pe băieți în sus, pe trepte, Gardener înclină capul într-o parte, privindu-i pe noii săi oaspeți. Jack și Wolf ajunseră în capul scării și porniră, ezitând, pe verandă. Franky Williams își șterse fruntea, urcând în urma lor. Gardener zâmbea confuz, dar ochii lui aruncau săgeți înspre cei doi băieți. În secunda următoare, după ce din ochi îi țâșni spre Jack ceva dur, rece, dar care-i păru băiatului familiar, reverendul își scoase iar ochelarii de soare din buzunar, punându-și-i pe nas. Zâmbetul îi rămase tulbure și delicat, însă Jack, chiar dacă avea senzația că era învăluit într-un sentiment de falsă siguranță, se simți înghețat de acea scurtă privire – căci o mai văzuse.

Reverendul Gardener își trase ochelarii mai jos de șaua nasului și privi poznaș pe deasupra lor.

– Numele? Numele? Am putea afla niște nume de la dumneavoastră, domnilor?

– Eu sunt Jack, spuse băiatul, și se opri.

Nu voia să vorbească mai mult până când nu era nevoit. O clipă, i se păru că realitatea înconjurătoare îl strânge ca-ntr-o menghină: simțea că fusese azvârlit înapoi în Teritorii, dar acum Teritoriile erau rele și amenințătoare, iar văzduhul era plin de fum toxic, de flăcări dansând și urlete de trupuri torturate.

O mână puternică i se încleștă pe cot, ținându-l strâns. În loc de duhoare de pucioasă și spurcăciune, Jack simți miros greu de colonie dulceagă, dată în neștire. O pereche de ochi cenușii, melancolici, îl ațintea.

– Și ai fost băiat rău, Jack? Ai fost băiat foarte rău?

– Nu, doar că făceam autostopul și...

– Mi se pare că ești nițel drogat, spuse reverendul. Va trebui să ne îngrijim de ceva asistență specială pentru dumneata, nu crezi?

Mâna îi eliberă cotul; Gardener păși lin în lături și-și împinse din nou ochelarii de soare pe nas.

– Presupun că ai un nume de familie.

– Parker, răspunse Jack.

– Daaa...

Gardener își smulse ochelarii de pe față, executând o ușoară piruetă pentru a-l iscodi pe Wolf. Nu dădu vreun semn cum că l-ar fi crezut sau nu pe Jack.

– Măi, murmură el. Sănătos specimen mai ești, ce zici? Robust de-a binelea. Cu siguranță că vom fi în măsură să-i găsim un rost pe-aici unui băiat mare și puternic ca dumneata, Domnul fie lăudat. Și, dacă-mi este îngăduit, te rog, ia-te la întrecere cu domnul Jack Parker aci de față și spune-mi numele dumitale.

Jack îl privi pe Wolf, stingherit. Prietenul său ținea capul plecat și răsufla greoi. Un fir de salivă lucios i se prelingea din colțul gurii pe bărbie. Pieptarul tricoului Athletic Department, pe care-l furase era acoperit de-o mânjitură neagră, formată din grăsime și praf. Wolf clătină din cap, dar gestul său nu părea să aibă semnificația unui răspuns – putea fi la fel de bine un gest cu care să fi vrut să alunge o muscă.

– Numele, fiule? Numele? Numele? Te cheamă Bill? Paul? Art? Sammy? Nu, categoric nu. Sunt sigur. George, poate?

– Wolf, spuse Wolf.

– Ah, *este* un nume nostim! Gardener le zâmbi, radios, celor doi. Domnul Parker și domnul Wolf. Poate ești bun să-i escortezi înăuntru, ofițer Williams? Și nu suntem oare fericiți că domnul Bast locuiește deja la noi? Căci prezența domnului Hector Bast – în treacăt fie spus, unul dintre stewarzii noștri – cred că ne oferă posibilitatea de a-l echipa pe domnul Wolf. Îi privi pe cei doi băieți peste ramele ochelarilor. Unul dintre crezurile noastre, aici la Scripture Home, este că ostașii Domnului mărșăluiesc cel mai bine atunci când poartă uniformă. Iar Heck Bast e aproape la fel de mare ca prietenul dumitale Wolf, tinere Jack Parker. Așa că, atât privind îmbrăcămintea, cât și disciplina, veți fi, într-adevăr, foarte bine serviți. V-ați liniștit, da?

– Jack, spuse Wolf, cu voce slabă.

– Da.

– Mă doare capu', Jack. Doare rău.

– Te supără căpșorul, domnule Wolf?

Reverendul Sunlight Gardener făcu un pas de dans spre Wolf și-l bătu cu blândețe pe brat. Wolf își smuci brațul, și chipul i se deformă într-o expresie de silă profundă. Jack știa foarte bine că, în nările sensibile ale lui Wolf, mirosul acela greu de colonie, înecăcios, părea un miros de amoniac.

– Nu face nimic, fiule, spuse Gardener, aparent neafectat de reacția lui Wolf. Domnul Bast sau domnul Singer, celălalt steward al nostru, se va ocupa de problema asta înăuntru. Frank, credeam că ți-am spus să-i introduci în cămin.

Ofițerul Williams reacționă de parcă ar fi fost împuns cu un ac în spinare. Chipul îi deveni mai febril și, cu o mișcare bruscă, își proiectă trupul neobișnuit prin verandă, spre ușa din față.

Sunlight Gardener îi făcu din nou lui Jack cu ochiul, iar băiatul văzu că toată animația sa cochetă reprezenta doar un fel de amuzament steril. Omul în alb era, pe dinăuntru, rece și nebun. Un lanț greu de aur i se rostogoli din mânecă, zăngănind, și rămase agățat de rădăcina degetului mare. Jack auzi vâjâitul unui bici tăind aerul și, în sfârșit, recunoscu ochii cenușiu-închis ai lui Gardener.

Gardener era Îngemănarul lui Osmond.

– Înăuntru, tinerilor domni! ordonă Gardener, cu o ușoară plecăciune, indicând ușa deschisă.

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 10

2

– Apropo, domnule Parker, spuse Gardener, după ce intrară, e cumva posibil să ne mai fi întâlnit? Trebuie să existe vreun motiv ca dumneata să-mi pari atât de cunoscut, nu crezi?

– Nu știu, răspunse Jack, privind grijuliu în jur, prin interiorul bizar al așezământului Scripture Home.

Canapele prelungi, acoperite cu un material albastru-închis, se înșirau la perete, pe covorul verde ca pădurea; două birouri masive, tapițate cu piele, fuseseră plasate lângă peretele opus. De la unul dintre birouri, un adolescent cu fața plină de coșuri le aruncă o privire mată, apoi și-o mută spre ecranul video din fața lui, unde un predicator TV tuna și fulgera împotriva muzicii rock and roll. Băiatul așezat la biroul vecin înălță capul și-l fixă pe Jack cu o expresie agresivă. Era zvelt, brunet, iar chipul său îngust părea să fie cel al unui băiat deștept și coleric. Pe buzunarul puloverului *col roulé* alb avea prinsă o plăcuță rectangulară de soiul celor purtate de soldați: SINGER.

– Dar eu cred că ne-am cunoscut undeva... Tu nu, băiatul meu? Te asigur, trebuie să ne fi întâlnit. Eu nu uit. Sunt, fără doar și poate, incapabil să uit fața unui băiat pe care l-am văzut o dată. Ai mai avut belele înainte, Jack?

– Eu nu v-am văzut în viața mea, răspunse Jack.

În cealaltă parte a încăperii, un tânăr masiv se ridicase de pe una dintre canapelele albastre, stând acum în poziție de drepți. Și el purta un pulover *col roulé* alb și o plăcuță ca militarii. Mâinile i se agitau nervoase pe lângă trup, de la centură în buzunarele pantalonilor și din nou la centură. Avea cel puțin un metru nouăzeci și părea să cântărească aproape o sută treizeci de kilograme. Obrajii și fruntea-i ardeau de acnee. Acesta, în mod limpede, era Bast.

– Ei, poate-am să-mi amintesc mai încolo, spuse Sunlight Gardener. Heck, ești bun să vii aici și să-i conduci pe noii noștri oaspeți la birou?

Bast se târî greoi, îmbufnat. Se ambiționă să nu se apropie de Wolf, înainte de a-l ocoli, încruntându-se tot mai înverșunat. Dacă Wolf ar fi deschis ochii, lucru pe care nu-l făcu, n-ar fi văzut nimic mai mult decât fruntea lui Bast ce semăna cu un peisaj

lunar devastat, și ochii săi mici și răi, ca ai unui urs, bulbucându-se de sub sprâncenele scorțoase. Bast își mută privirea la Jack și fâlfâi o mână spre birou, murmurând:

– 'aideți!

– Îi înscrii, apoi îi duci la spălătorie, pentru haine, spuse Gardener, cu voce inexpresivă, zâmbindu-i lui Jack cu o strălucire ca de crom. Jack Parker, repetă el încet. Mă-ntreb cine-oi fi, de fapt, Jack Parker. Bast, asigură-te că nu-i rămâne nimic în buzunare.

Bast rânji.

Sunlight Gardener pluti prin cameră spre un Franky Williams evident nerăbdător și scoase alene un portofel lung de piele din buzunarul interior al vestei. Jack îl văzu cum începe să numere banii în mâinile polițistului. .

– Atenție aici, mucosule! spuse băiatul de la birou.

Jack se întoarse, tresărind, spre el. Băiatul jongla cu un creion, iar zâmbetul său afectat părea să fie doar un camuflaj nepotrivit al faptului că simțurile alerte ale lui Jack identificaseră furia ce-l caracteriza, turbarea care mocnea în adâncurile ființei sale, alimentată la nesfârșit.

– Știe să scrie?

– Păi, n-aș crede, răspunse Jack.

– Atunci va trebui să semnezi tu pentru el.

Singer îi împinse două coli format A-4.

– Cu litere de tipar pe linia de sus, cu litere de mână dedesubt. Unde-s X-urile.

Se rezemă de spătar, ridicând creionul la buze, și se înfundă, cu un aer elocvent, într-un colț al fotoliului. Jack bănuia că acesta era un truc învățat de la veneratul reverend Sunlight Gardener.

JACK PARKER, scrise el cu litere de tipar, iar dedesubt mâzgăli ceva asemănător. PHILIP JACK WOLF. Altă mâzgăliturâ, și mai puțin asemănătoare cu adevăratul său scris de mână.

– Vă aflați acum sub tutela statului Indiana, și așa veți rămâne în următoarele treizeci de zile, doar dacă nu hotărâți să zăboviți mai mult.

Singer smulse hârtiile.

– Veți fi...

– Să hotărâm? întrebă Jack. Cum adică, să hotărâm?

O roșeață discretă se întinse sub pielea obrajilor lui Singer. Își smuci capul într-o parte, părând să zâmbească.

– Cred că nu știți că peste șaizeci la sută dintre copiii de la noi stau aici benevol. Hmm, e posibil. Puteți alege să rămâneți aici.

Jack încercă să-și păstreze chipul nepăsător.

Gura lui Singer zvâcni violent, ca și cum i-ar fi agățat-o un cârlig de undiță.

– E un loc destul de plăcut, și dacă v-aud vreodată că-l vorbiți de rău, vă bat de vă căcați pe voi. E cel mai bun loc în care ați intrat vreodată, de-asta-s sigur. Și să vă mai spun ceva: n-aveți de ales. Trebuie să respectați așezământul Sunlight Home. Ați înțeles?

Jack încuviință din cap.

– Și el? A-nțeles și el?

Jack îl privi pe Wolf, care clipea încet și respira pe gură.

– Cred că da.

– În regulă. Voi doi veți fi colegi de cameră. Ziua începe la cinci dimineața, când mergem la capelă. Muncă de câmp până la șapte, apoi micul dejun în sala de mese. Înapoi la câmp, până la amiază, când avem prânzul, plus lecturi din Biblie – toată lumea le face pe rând, așa că n-ar strica să-ncepeți să vă gândiți ce-o să citiți voi. Da' nimic din chestiile-alea sexy din *Cântarea Cântărilor*, dacă nu vreți să aflați ce-nseamnă disciplina. După masă, din nou la muncă. Îl țintui pe Jack cu privirea. Băi, să nu credeți că munciți pe degeaba la Sunlight Home. O parte din convenția noastră cu statul e ca toată lumea să primească o leafă cinstită pe oră, din care se scad costurile întreținerii voastre aici – hainele și mâncarea, curentul electric, căldura, chestii de-astea. Aveți credit cincizeci de cenți pe oră. Asta-nseamnă cinci dolari pe zi pentru orele de muncă – treizeci pe săptămână. Duminicile le petrecem în capela Sunlight, cu excepția perioadei când luăm parte, efectiv, la ora de imnuri religioase.

Roșeața i se aprinse din nou sub pielea obrajilor, iar Jack confirmă din cap că luase la cunoștință, simțindu-se mai mult sau mai puțin obligat s-o facă.

– Dacă o să vă purtați ca lumea și o să vorbiți ca niște ființe omenești, ceea ce majoritatea oamenilor nu reușește, atuncea s-ar putea să primiți un loc în personalul extern. Avem două

echipe de personal extern, una care lucrează pe străzi, vânzând foi volante cu imnuri, flori și pamfletele reverendului Gardener, iar cealaltă, de serviciu la aeroport. Oricum, avem treizeci de zile ca să vă întoarcem pe dos, pe voi, două maldăre de scârnă ce sunteți, și să vă facem să vedeți ce jegoase și grețoase vă erau nurliile astea de vieți înainte de-a fi venit aici. Și cu asta, începem chiar acum.

Singer se ridică în picioare, cu fața de culoarea aprinsă a unei frunze toamna, și își sprijini delicat vârfurile degetelor pe birou.

– Deșertați buzunarele. Pe loc.

– Chiar aci și-acu, murmură Wolf, ca un papagal.

– ÎNTOARCE-ȚI-LE PE DOS! strigă Singer. VREAU SĂ VĂD TOTUL!

Bast se opri lângă Wolf. Reverendul Gardener, după ce-l condusese pe Franky Williams la mașină, apăru dintr-o dată parcă anume în vecinătatea lui Jack.

– Am descoperit că lucrurile personale tind să-i lege pe băieții noștri prea mult de trecut, toarse Gardener în urechea lui Jack. Sunt distructive. Am găsit în asta un instrument de mare ajutor.

– DEȘERTAȚI BUZUNARELE! răcni Singer, pradă unei mânii aproape fățișe.

Jack scoase din buzunare resturile ocazionale ale zilelor lui de călătorie: o batistă roșie, pe care i-o dăruise soția lui Elbert Palamountain când îl văzuse că se ștergea la nas cu mâneca, două plicuri de chibrituri, cei câțiva dolari și mărunțișul risipit care reprezentau toate finanțele lui – un buget de șase dolari și patruzeci de cenți –, cheia camerei 407 de la hanul și grădinile „Alhambra". Strânse degetele peste cele trei obiecte pe care intenționa să le păstreze.

– Cred că vreți să-mi vedeți și rucsacul, spuse.

– Sigur, pârțuleț amărât ce ești, declamă Singer, sigur că-ți vrem împuțitu' ăla de sac, da' mai întâi am vrea ceea ce-ncerci s-ascunzi. Pune pe masă. Imediat!

Fără tragere de inimă, Jack dădu la iveală pana de chitară a lui Speedy, bila vrăjitorească și dolarul de argint cât roata carului, și le depuse în batistă, ca într-un cuib.

– Nu-s decât obiecte purtătoare de noroc.

Singer se repezi la pană.

– Ei, asta ce-i? Vreau să zic, *ce este*?

– O scobitoare de unghii.

– Mda, sigur.

Singer o întoarse între degete și o mirosi. Dacă ar fi mușcat-o, Jack l-ar fi pocnit în mutră.

– Scobitoare de unghii? Nu minți?

– Mi-a dat-o un prieten, răspunse Jack.

Deodată, se simți mai singur și mai pierdut ca oricând în acele săptămâni de drum. Se gândi la Snowball, aflat în fața *mall*-ului, la felul în care îl privise cu ochii lui Speedy, fiind, într-un mod pe care Jack nu-l înțelegea, chiar Speedy Parker. Al cărui nume de familie îl adoptase el.

– Pariez c-a furat-o, spuse Singer, fără adresă, și aruncă pana la loc în batistă, lângă monedă și bilă. Acum, sacul.

După ce Jack își dădu rucsacul jos de pe umeri, Singer îl răscoli câteva minute, cu un dezgust și o frustrare crescânde. Dezgustul era provocat de aspectul jalnic al celor câtorva haine ce-i rămăseseră lui Jack, iar frustrarea, de încăpățânarea rucsacului de a nu conține droguri.

Speedy, unde ești tu acum?

– N-ascunde nimic, se plânse Singer. Credeți c-ar trebui o percheziție la piele?

Gardener clătină din cap.

– Hai să vedem ce putem afla de la domnul Wolf.

Bast se împinse și mai aproape.

– Ei? făcu Singer.

– N-are nimic în buzunare, afirmă Jack.

– Vreau buzunarele alea GOALE! GOALE! țipă Singer. PE MASĂ!

Wolf își vârî bărbia în piept și închise strâns ochii.

– Așa-i că n-ai nimic în buzunare? întrebă Jack.

Wolf înclină din cap o dată, foarte încet.

– Ascunde! Nătărăul ascunde ceva! croncăni Singer. Hai, idiot mare și prost, scoate materialul pe masă. Bătu cu putere din palme, de două ori. Măi să fie, Williams nici nu l-a căutat! Nici Fairchild! E de necrezut! Ce mutre de cretini or să mai facă!

Bast își apropie fața de cea a lui Wolf și mârâi:

– Dacă nu-ți deșerți buzunarele pe masa asta repejor, îți sfâșii mutra.

– Fă ce-ți spune, Wolf, zise Jack, cu blândețe.

Wolf gemu. Apoi scoase mâna dreaptă, strânsă pumn, din buzunarul salopetei. Se aplecă peste birou, întinse mâna și-și desfăcu degetele. Pe suprafața îmbrăcată în piele căzură trei bețe de chibrit și două pietricele cizelate de apă, zgrunțuroase și striate. Când i se deschise și mâna stângă, încă două pietricele nostime se rostogoliră lângă celelalte.

– Pilule! se repezi la el Singer.

– Sonny, nu fi idiot, zise Gardener.

– M-ați făcut de băcănie, îi spuse Singer, cu glas scăzut, dar vehement, lui Jack, de cum ajunseră pe scara spre etajele superioare.

Scările erau acoperite de un covor mițos, cu modele trandafirii. Doar încăperile principale de la parterul așezământului fuseseră decorate și aranjate – restul arăta neîngrijit și dărăpănat.

– O să vă pară rău, vă promit – în locu-ăsta, *nimeni* nu-l face pe Sonny Singer de băcănie. Practic, eu conduc locu-ăsta, idioților. Cristoase!

Își împinse chipul îngust, arzător, într-al lui Jack.

– Mare acrobație a fost aia de jos, pămpălăul și fututele lui de pietre. O să treacă mult până o s-aveți parte de liniște după una ca asta.

– Nu știam că țineа ceva prin buzunare, spuse Jack.

La un pas în fața sa și-a lui Wolf, Singer se opri brusc, rămânând nemișcat. Ochii i se îngustară; toată fața părea să i se contracte. Jack înțelese ce urma să se întâmple cu o secundă înainte ca mâna lui Singer să-l plesnească răsunător peste obraz.

– Jack? șopti Wolf.

– N-am nimic, răspunse băiatul.

– Când tu-mi faci ceva, eu îți fac de două ori pe-atât, îi aruncă Singer lui Jack. Când îmi faci ceva în fața reverendului Gardener, ți-o plătesc de patru ori pe-atât, ai priceput?

– Da, răspunse Jack. Cred c-am priceput. Nu era vorba să primim niște haine?

Singer se răsuci pe călcâie și-și reluă urcușul, iar Jack rămase o secundă pe loc, cu privirea pironită în spatele băiatului ce se îndepărta. *Și tu*, spuse, în sinea sa. *Tu și Osmond. Într-o bună zi.* Apoi îl urmă, cu Wolf ostenindu-se după el.

Într-o încăpere prelungă, mărginită de boxe, Singer așteptă, foindu-se lângă ușă, în timp ce un băiat cu o mutră obtuză, inexpresivă și cu mișcări de somnambul, căuta prin rafturi după haine.

– Și ghete. Îl încalți cu ghete regulamentare, sau de nu, o să te cocoșezi pe hârleț toată ziulica, spuse Singer de lângă ușă, evitând cu ostentație să-l privească pe magazioner.

Dezgust obosit – era, fără-ndoială, alta dintre lecțiile lui Sunlight Gardener.

Băiatul găsi, în sfârșit, într-un colț al magaziei, o pereche de bocanci negri, grei, cu șireturi, mărimea patruzeci și șase, iar Jack i-i trase lui Wolf în picioare. Apoi, Singer îi mai urcă încă un etaj, la dormitoare. Aici nu se mai zărea nici o încercare de-a deghiza adevăratul caracter al așezământului Sunlight. Un coridor strâmt străbătea pe toată lungimea ultimul etaj al casei – să tot fi avut cincisprezece metri. Nenumăratele uși înguste, cu vizete la nivelul ochilor, se înșirau pe ambele lui laturi. Lui Jack, așa-zisele dormitoare i se păreau foarte asemănătoare cu celulele dintr-o pușcărie.

Singer îi conduse câțiva pași pe coridorul îngust și se opri în fața unei uși.

– În ziua sosirii, nimeni nu lucrează. De mâine, începeți cu program complet. Așa că intrați aici și vă uitați prin Biblii, sau vedeți voi ce faceți, până la cinci. Vin să vă iau la ora confesională. Și schimbați-vă-n uniforma de la Sunlight. S-a-nțeles?

– Vrei să zici că ne-ncui aici trei ore? întrebă Jack.

– Ce-oi vrea, să vă țin de mână? explodă Singer, înroșindu-se din nou la față. Ascultă. Dacă erați voluntari, v-aș fi putut lăsa să vă plimbați, să vizitați locurile. Dar, de vreme ce sunteți sub tutela statului, pe referat de la departamentul poliției locale, vă aflați doar la un pas de-a fi infractori condamnați. Poate că-n treizeci de zile o s-ajungeți voluntari, dacă aveți noroc. Între timp, treceți în cameră și-ncepeți să vă purtați ca niște ființe omenești, făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nu ca animalele.

Introduse grabnic o cheie în broască, deschise ușa și se opri lângă ea. Intrați! Am treabă.

– Cu lucrurile noastre ce se-ntâmplă?

Singer oftă, afectat.

– Băi, stricatule, crezi că ne-ar interesa, cumva, să furăm ceva din ce-aveți voi acolo?

Jack se abținu să răspundă.

Singer oftă din nou.

– Bine. Vi le păstrăm pe toate, într-un dosar cu numele voastre pe copertă. În biroul reverendului Gardener, de la parter, acolo unde vă ținem și banii, exact până-n momentul în care vi se va da drumul. E bine? Acum intrați, până nu vă raportez pentru nesupunere. Nu glumesc.

Wolf și Jack pătrunseră în odăiță. Când Singer trânti ușa, lampa de deasupra acesteia se aprinse automat, dezvăluind o celulă fără fereastră, cu două priciuri metalice suprapuse, o chiuvetă mică într-un colț și un scaun de fier. Altceva, nimic. Pe pereții de ciment Sheetrock albi, urme de scotch îngălbenite indicau locurile unde-și lipiseră fotografii foștii locatari. Broasca se închise cu un țăcănit. Jack și Wolf se întoarseră și văzură chipul pătimaș al lui Singer în vizeta dreptunghiulară.

– Acum, fiți cuminți, mai spuse el, rânjind, și dispăru.

– Nu, Jacky, zise Wolf. Între creștetul său și plafon nu mai rămăseseră decât vreo doi centimetri. Wolf nu poate sta aici.

– Mai bine așează-te, îl îndemnă Jack. Vrei patul de sus, sau pe cel de jos?

– Hmm?

– Ia-l pe-ăla de jos și șezi. Am dat de belea.

– Wolf știe, Jacky. Wolf știe. Ăsta-i un loc rău-rău. Nu pot sta.

– De ce-i un loc rău? De unde știi, adică?

Wolf se așeză greoi pe priciul de jos, își aruncă pe dușumea hainele noi și luă fără chef cartea și cele două broșuri aflate alături. Cartea era o Biblie legată într-un material sintetic, asemănător cu o piele albastră; broșurile, observă Jack, uitându-se la cele puse pe priciul său, erau intitulate *Înaltul Drum spre Grația Veșnică* și *Dumnezeu te iubește!*

– Wolf știe. Și tu știi, Jacky.

Wolf ridică privirea spre el, aproape ostil. Apoi reveni cu ochii la cărțile pe care le ținea în mâini și începu să le întoarcă pe toate părțile, parcă frământându-le. Jack bănuia că erau primele cărți văzute de Wolf în viața lui.

– Omul alb, spuse Wolf, mult prea încet pentru ca Jack să-l audă.

– Omul alb?

Wolf ridică una dintre broșuri, arătându-i coperta din spate. Ea înfățișa o fotografie alb-negru a lui Sunlight Gardener, cu părul său frumos, fluturând în vânt, și brațele întinse – un om al grației veșnice, iubit de Dumnezeu.

– El, spuse Wolf, ucide, Jacky. Cu biciuri. Ăsta-i unul dintre locurile *lui*. Nici un Wolf nu trebuie s-ajungă vreodată într-unul dintre locurile *lui*. Nici Jack Sawyer. Niciodată. Trebuie să scăpăm de-aici, Jacky.

– O să scăpăm, spuse Jack. Îți promit. Nu azi, nu mâine – trebuie să ne gândim bine. Dar curând.

Picioarele lui Wolf depășeau capătul priciului.

– Curând.

3

Curând, promisese Jack, iar Wolf acceptase promisiunea. Wolf era înfricoșat. Jack nu-și putea da seama dacă Wolf îl văzuse vreodată pe Osmond în Teritorii, dar era sigur că auzise de el. Reputația lui Osmond în Teritorii, cel puțin printre membrii familiei Wolf, părea să fie chiar mai rea decât cea a lui Morgan. Cu toate că amândoi îl recunoscuseră pe Osmond în Sunlight Gardener, Gardener nu-i recunoscuse pe ei – ceea ce implica două posibilități: fie că acesta nu făcea decât să se distreze cu ei, simulând necunoașterea, fie că era un Îngemănar, asemenea mamei lui Jack, strâns legat de-o persoană din Teritorii, fără a fi însă conștient, decât la un nivel foarte subtil, de această legătură.

Iar dacă acesta era adevărul, așa cum bănuia Jack, atunci el și Wolf puteau aștepta momentul cel mai prielnic pentru a evada. Aveau timp să observe și să învețe.

Jack îmbrăcă hainele noi și scorțoase. Bocancii negri, pătrățoși, păreau să cântărească fiecare câteva kilograme, fiind croiți pentru orice picior. Cu multă greutate, îl convinse pe Wolf să îmbrace uniforma Sunlight. Apoi se culcară amândoi. Jack îl auzi pe Wolf cum începe să sforăie și, după o vreme, ațipi și el. În vis, mama lui se afla undeva în întuneric, strigându-l s-o ajute, s-o ajute...

CAPITOLUL XXII

Predica

1

La ora cinci din după-amiaza aceea, pe coridor începu să zbârnâie o sonerie electrică, zgomot prelung și strident, atonal. Wolf sări de pe prici, dând cu capul de patul de deasupra, destul de tare ca să-l trezească brutal din somn și pe Jack, care picotea.

Soneria își încetă zbârnâitul după vreo cincisprezece secunde; Wolf însă nu încetă să urle.

Se refugie, clătinându-se, în colțul cămărutei, acoperindu-și capul cu brațele.

– *Loc rău, Jack!* zbiera el. *Loc rău chiar aci și-acu! Tre' să ieșim de-aci! Tre' să ieșim de-aci CHIAR ACI ȘI-ACU!*

Se auziră pumni în perete.

– Fă-l pe pămpălău să tacă!

Din partea cealaltă, un râs chirăit, nechezat, mânzesc.

– Acuș v-alegeți cu nește raze dă soare-n suflete, băeții! Și dupe cum s-auză bătetu-ăla mare, o să fie *mișto*o!

Râsul chicotit, ca un nechezat, mult prea asemănător unui zbieret de groază, se auzi din nou.

– *Rău, Jack! Wolf! Jason! Rău! Rău, rău!...*

Pe toată lungimea coridorului se deschideau ușile. Jack auzi tropăitul mulțimii de picioare încălțate în butucănoșii bocanci Sunlight Home.

Coborî de pe priciul de sus, silindu-se să se miște. Intra greu în realitate – nici treaz, nici adormit de-a binelea. Mergând prin meschina odăiță până la Wolf, i se părea că-nainta ca printr-un sirop, în loc de aer.

Acum se simțea atât de obosit... atât de peste măsură de obosit...

– Wolf, spuse. Wolf, încetează.

– Nu pot, Jacky! suspină Wolf, continuând să-și țină brațele petrecute în jurul capului, de parcă și-l împiedica să explodeze.

Cineva – lui Jack i se păru că era Heck Bast – răcni pe coridor:

– Afară, la confesiune!

– Afară, la confesiune! țipă altcineva.

Și toți preluară refrenul: *Afară-la confe-siune! Afară-la confe-siune!* Ca și cum ar fi fost niște ciudate scandări la fotbal.

– Dacă vrem să scăpăm de-aici cu pielea pe noi, trebuie să ne păstrăm calmul.

– Nu pot, Jacky, nu pot sta liniștit, rău...

Ușa camerei lor avea să se deschidă dintr-un minut într-altul și să apară Bast sau Sonny Singer.. poate amândoi. Nu ieșiseră „afară la confesiune" – ce-o mai fi fost și-asta –, și câtă vreme nou-sosiților la Sunlight Home li se puteau permite câteva bulibășeli în perioada de acomodare, Jack considera că vor avea șanse de evadare mai mari dacă se vor putea integra cât mai bine și cât mai rapid. Cu Wolf, n-avea să fie ușor. *„Cristoase, ce rău îmi pare că te-am băgat în beleaua asta, bătrâne*, spuse Jack, în sinea sa. *Dar situația e așa cum e. Și dacă n-o putem înfrunta, o să ne-nfrunte ea pe noi, de-o să ne facă una cu pământul. Așa că, dacă mă port cam dur cu tine, e spre binele tău."* Și adăugă, nefericit: *Sper.*

– Wolf, șopti, vrei ca Singer să-nceapă iar să mă bată?

– Nu, Jack, nu...

– Atunci fă bine și hai cu mine-afară. Trebuie să ții minte că, de felul cum te porți tu, depinde foarte mult cum mă vor trata pe mine, Singer și individul ăla, Bast. Singer m-a pălmuit din cauza pietrelor tale...

– S-ar putea să-l plesnească pe *el* cineva, replică Wolf.

Glasul îi era scăzut și moale, dar ochii i se îngustară dintr-o dată, într-o flacără portocalie. Un moment, Jack zări între buzele lui Wolf luciul alb al dinților – nu ca atunci când Wolf rânjea, ci ca și cum i-ar fi crescut colți.

– Nici să nu te gândești, spuse Jack, cu amărăciune. N-ar face decât să înrăutățească lucrurile.

Brațele lui Wolf căzură dimprejurul capului.

– Jack, nu știu...

– Ai să-ncerci? îl întrebă băiatul, aruncând încă o privire alarmată spre ușă.

– Am să-ncerc, șopti tremurat Wolf, și în ochi îi sclipeau lacrimi.

2

Coridorul de la etaj ar fi trebuit să strălucească în lumina după-amiezei, dar nu era așa. Parcă un fel de filtre ar fi fost montate peste ferestrele din capăt, astfel ca băieții să poată vedea afară – afară unde erau *adevăratele* raze de soare –, dar să fie împiedicată pătrunderea luminii propriu-zise. Părea să cadă moartă pe îngustele pervaze interioare ale acelor ferestre înalte, în stil victorian.

Patruzeci de băieți stăteau în fața a douăzeci de uși, câte zece pe fiecare parte. Jack și Wolf apărură ultimii, întârzierea lor nefiindă însă observată. Singer, Bast și alți doi băieți găsiseră pe cineva de zgâlțâit și nu puteau fi deranjați cu alte treburi.

Victima lor era un băiat cu pieptul îngust și ochelari, de vreo cincisprezece ani. Stătea într-o jalnică poziție de drepți, caricaturală, cu pantalonii de trening căzuți în vine, peste ghetele negre. Nu purta chiloți.

– Ai încetat? întrebă Singer.

– Eu...

– *Gura!*

Acest strigăt venise de la unul dintre ceilalți băieți ce-i însoțeau pe Singer și Bast. Cei patru purtau jeanși, în locul pantalonilor de trening, și pulovere *col roulé* albe, curate. Jack află

curând că tipul care tocmai răcnise era Warwick. Cel de-al patrulea, un grăsan, se numea Casey.

– Când vrem să vorbești, te-ntrebăm noi! strigă, în continuare, Warwick. Tot mai freci țiparu', Morton?

Morton tremura, fără să scoată o vorbă.

– RĂSPUNDE-I! chirăi Casey, cel bondoc, a cărui înfățișare se apropia puțintel de o tiribombă dușmănoasă.

– Nu, șopti Morton.

– CE? ZI, BĂ! răcni Singer.

– Nu! gemu Morton.

– Dacă poți să te-ntrerupi o săptămână-ncheiată, o să-ți capeți budigăii înapoi, spuse Singer, cu aerul cuiva care acordă o mare favoare unui supus lipsit de orice merit. Acum, saltă-ți nădragii, amărâtule!

Morton, smiorcâind, se aplecă și-și trase pantalonii.

Băieții coborâră la confesiune și cină.

3

Confesiunea avea loc într-o sală mare, cu pereții goi, vizavi de sala de mese. Mirosurile înnebunitoare de fasole fiartă și crenvurști pluteau până la ei, iar Jack sesiză cum nările lui Wolf palpitau puternic. Pentru prima oară în ziua aceea, exasperarea surdă i se șterse din priviri și începu să dea semne de interes.

Pe Jack îl îngrijora „confesiunea" mai mult decât îi dăduse de înțeles lui Wolf. Întins pe priciul său suspendat, cu mâinile sub cap, văzuse ceva negru în colțul de sus al celulei. Câteva momente crezuse c-o fi vreun soi de gândac, mort, sau resturile carapacei lui – se gândea că, apropiindu-se, ar vedea pânza de păianjen în care era prinsă mortăciunea. Fusese o gânganie[1], ba bine că nu, dar nu din regnul organic. Un microfon mic, demodat, fixat în perete cu un clenci. Dinapoia lui șerpuia un cablu, printr-o gaură practicată rudimentar în tencuială. Nu se făcuse

[1] În original, *bug*: 1. gânganie, ploșniță, gândac; 2. microfon plantat special pentru spionarea convorbirilor (n. tr.).

nici un efort real de a-l camufla. Doar face parte din servicii, băieți. Sunlight Gardener-ascultă-mai-bine.

După ce văzuse microfonul, după scurta și urâta scenă din coridor, cu Morton, se aștepta ca numita „confesiune" să fie o situație ostilă, înspăimântătoare, poate chiar înfiorătoare. Cineva, posibil Sunlight Gardener în persoană, mai probabil Sonny Singer sau Hector Bast, va încerca să-l forțeze să admită că, pe drum, consumase droguri, că intrase, prin efracție, în diverse locuri la miezul nopții și că le jefuise, că scuipase pe toate trotuarele ce-i ieșiseră-n cale de-a lungul călătoriei și că făcuse exhibiționism, după o zi grea de drum. Dacă nu comisese nici unul dintre aceste lucruri, avea să se țină de capul lui până ce recunoștea, oricum. Avea să-ncerce să-l frângă. Jack socotea că el ar putea rezista unui asemenea tratament, dar era sigur că Wolf n-ar reuși.

Însă cel mai tulburător lucru în privința confesiunii era neastâmpărul cu care o așteptau băieții din așezământ.

Cadrele superioare – băieții cu *col roulé*-uri albe – ședeau în primele rânduri din sală. Jack privi în jur și-i văzu pe toți ceilalți uitându-se spre ușa deschisă, cu un fel de nerăbdare imbecilă. Se gândi că probabil abia așteptau cina – mirosea foarte-al dracului de bine, nici vorbă, mai ales după toate săptămânile de hamburgeri ocazionali, alternând cu porții generoase de răbdări prăjite. Dintr-odată, intră, cu pas sprinten, Sunlight Gardener, iar Jack observă cum nerăbdarea se preschimbă în expresii de gratitudine. Se părea că, la urma urmei, nu cina o așteptau de parcă stăteau pe jeratic. Morton, care cu doar cincisprezece minute în urmă părea gata să intre-n pământ, pe coridorul de la etaj, cu pantalonii în vine, era aproape surescitat.

Băieții se ridicară în picioare. Wolf rămase așezat, cu nările dilatate și o fizionomie de nedumerire speriată, până când Jack îl apucă de cămașă și-l săltă în picioare.

– Fă la fel ca ei, Wolf, murmură Jack.

– Stați jos, băieți, spuse Gardener, zâmbitor. Stați jos, vă rog.

Se așezară. Reverendul purta niște jeanși decolorați și o cămașă de mătase orbitor de albă, descheiată la gât. Îi privi cu un surâs binevoitor. Băieții îi răspundeau, în cea mai mare parte, cu

expresii de adulație. Jack văzu, totuși, un băiat – cu păr brunet, ondulat, căzându-i pe frunte într-o creastă ascuțită, cu bărbie degenerată, mâini mici și delicate, palide ca porțelanurile de Delft ale unchiului Tommy – întorcând capul și acoperindu-și gura să nu i se vadă rânjetul sardonic, ceea ce-l făcu să simtă o oarecare încurajare. După cât se părea, nu tuturor le-o luase mintea cu sorcova, în urma celor ce s-or fi petrecând acolo... dar multe minți *chiar* o făcuseră. O luaseră razna hăt, departe, după cum se prezentau lucrurile. Băiatul cu dinți mari, de iepuroi, îl privea cu adorație pe Sunlight Gardener.

– Să ne rugăm. Heck, vrei să ne conduci?

Heck acceptă. Se rugă rapid, mecanic. Parc-ai fi ascultat o Rugă-la-Telefon înregistrată de un individ cu deficiență logopedică. După ce-i ceru lui Dumnezeu să-i ocrotească în zilele și săptămânile viitoare, să le ierte rătăcirile și să-i ajute să devină oameni mai buni, Heck Bast mitralie:

– Pentru-numele-lui-Dumnezeu-amin.

Și se așeză.

– Mulțumesc, Heck, spuse Gardener.

Luase un scaun fără brațe și îl întorsese cu spătarul înainte, așezându-se pe el ca un ucenic de cowboy dintr-un western de John Ford. Astă-seară era în culmea farmecului; nebunia sterilă, egoistă, pe care i-o observase de dimineață Jack, dispăruse.

– Să ascultăm douăsprezece confesiuni, vă rog. Nu mai multe. Vrei să ne conduci, Andy?

Warwick, cu o expresie de pietate maimuțărită pe față, luă locul lui Heck.

– Vă mulțumesc, reverend Gardener, spuse, apoi se întoarse spre băieți. Confesiuni, anunță el. Cine începe?

Urmă o foială crescândă... după care începură să se ridice mâinile. Două... șase... nouă cu totul.

– Roy Owdersfelt, numi Warwick.

Roy Owdersfelt, un băiat înalt, cu un coș mare cât o tumoare pe vârful nasului, se ridică, sucindu-și în față mâinile osoase.

– Am furat zece dolari din poșeta lu' mămica anu' trecut! anunță el, cu voce ascuțită, zbierată (o mână râioasă, plină de jeg, rătăci spre obraz, se instală pe coș și-i trase o pișcătură înfiorătoare). M-am dus cu ei la *Vrăjitorul din Oz*, i-am schimbat pe fise

și am jucat la felurite jocuri, cum ar veni „Pac-Man" și „Laser Strike", până s-au evaporat! Erau bani pe care-i pusese deoparte pentru nota de gaze, și-așa se face că o vreme ne-au tăiat căldura! Clipi spre cei din jur și adăugă: Iar fratele meu s-a-mbolnăvit și-a trebuit să intre-n spital la Indianapolis, cu peunomonie! Fiindcă eu am furat banii!... Asta-i confesiunea mea.

Roy Owdersfelt se așeză.

Sunlight Gardener întrebă:

– Poate fi iertat Roy?

La unison, băieții răspunseră:

– *Roy poate fi iertat.*

– Îl poate ierta cineva de-aici, băieți?

– *Nimeni de-aici.*

– Cine îl poate ierta?

– *Dumnezeu prin puterea singurului Său Fiu născut, Isus.*

– Te vei ruga lui Isus să intervină pentru tine? îl întrebă Gardener pe Roy Owdersfelt.

– Sigur c-o să! țipă, cu voce nesigură, Roy Owdersfelt și iar își ciupi coșul.

Jack observă că Roy Owdersfelt plângea.

– Iar data viitoare, când va veni mămica ta aici, îi vei spune că știi c-ai păcătuit contra ei și a frățiorului tău și contra chipului lui Dumnezeu și că ești cel mai nefericit băiat din câți au existat vreodată?

– Mai e vorbă?!

Sunlight Gardener îi făcu semn cu capul lui Andy Warwick.

– Confesiune, spuse Warwick.

Până când confesiunea luă sfârșit, la ora șase, aproape toți, în afară de Jack și Wolf, ridicaseră mâna, sperând să mărturisească adunării vreun păcat. Unii recunoscuseră furtișaguri mărunte. Alții vorbiră despre alcool șterpelit și băut până-i apucase voma. Se auziră, desigur, multe povești cu droguri.

Warwick îi striga, dar Sunlight Gardener era cel la care se uitau în căutarea încuviințării în timp ce vorbeau... și vorbeau... și vorbeau.

„*Le face plăcere să-și mărturisească păcatele*, își spuse Jack, tulburat. *Îl iubesc, doresc încuviințarea* lui *și pare-mi-se că n-o*

obțin decât dacă se spovedesc. Probabil că unii dintre nenorociții ăștia aruncați pe drumuri își născocesc infracțiunile."

Mirosurile din sala de mese deveneau tot mai pătrunzătoare. Stomacul lui Wolf bolborosea furios, continuu, lângă Jack. O dată, în timpul mărturisirii sfâșietoare a unui băiat de-a fi manglit o revistă *Penthouse*, ca să se uite la pozele acelea scârboase cu „femei sexomane", cum spunea el, lui Wolf îi ghiorăiră mațele atât de zgomotos, încât Jack îi arse un ghiont.

După ultima confesiune a serii, Sunlight Gardener oferi o scurtă rugăciune melodioasă. Apoi se opri în ușă, deloc formal și totuși strălucitor în jeanșii și cămașa sa de mătase albă, în timp ce băieții ieșeau pe rând. Când trecură prin dreptul lui Jack și Wolf, își încleștă mâna pe încheietura celui dintâi.

– Te știu de undeva.

Mărturisește, porunceau ochii lui Sunlight Gardener.

Iar Jack simți pornirea imperioasă de-a face exact ceea ce i se cerea.

A, da, ne cunoaștem, da. Mi-ai biciuit spinarea până la sânge.

– Nu, spuse.

– Ba da, insistă Gardener. Ba da. Te-am mai întâlnit. În California? În Maine? Oklahoma? Unde?

Mărturisește.

– Nu vă cunosc, repetă Jack.

Gardener chicoti. Jack știu dintr-o dată că înlăuntrul propriei sale minți, Sunlight Gardener țopăia, dansa și pocnea dintr-un harapnic.

– La fel a spus și Petru, când i s-a cerut să-l identifice pe Isus Cristos, spuse reverendul. Dar Petru mințea. Tot așa și dumneata, cred. O fi fost în Texas, Jack? La El Paso? A fost la Ierusalim, într-o altă viață? Pe Golgota, Muntele Căpățânii?

– V-am spus că...

– Da, da. Știu, ne-am întâlnit sigur.

Alt chicotit. Wolf, observă Jack, se ferea de Sunlight Gardener cât de departe-i permitea cadrul ușii. Din cauza mirosului. Mirosul înecăcios, sufocant, al coloniei individului. Și, pe dedesubt, miasma demenței.

– Eu nu uit niciodată un chip, Jack. Niciodată nu uit un chip sau un loc. Îmi voi aminti eu unde ne-am cunoscut.

Ochii îi săgetară de la Jack la Wolf – Wolf scoase un ușor scâncet și se retrase –, apoi din nou la Jack.

– Poftă bună, Jack, îi ură. Poftă bună, Wolf. Adevărata voastră viață la Sunlight Home începe de mâine. De la jumătatea drumului spre scară, se întoarse, privind înapoi: Nu uit niciodată un loc sau un chip, Jack. Îmi voi aminti.

Rece ca gheața, Jack își spuse: *Doamne, sper că nu. Nu înainte s-ajung la vreo trei mii de kilometri de fututa asta de-nchi...*

Ceva se ciocni de el, cu putere. Jack zbură în hol, rotindu-și înnebunit brațele ca să nu cadă. Se lovi cu capul de cimentul gol al dușumelei și văzu o ploaie de stele învălmășite.

Când reuși să se ridice în șezut, îi zări pe Singer și pe Bast, unul lângă altul, hlizindu-se. În spatele lor stătea Casey, cu burdihanul bombat prin puloverul alb. Wolf se uita la Singer și Bast, și ceva din neliniștea și încordarea lui îl alarmă pe Jack.

– Wolf, nu! strigă el, tăios.

Wolf se înmuie.

– Nu, nu, dă-i bătaie, pămpălăule! zise Heck Bast, chicotind. Nu-l asculta p-ăla. Dă-i și mă-ncearcă, dacă vrei. Totdeauna mi-a plăcut un pic de-ncălzire-nainte de cină.

Singer îi aruncă o privire lui Wolf și spuse:

– Lasă-l pe pămpălău în pace, Heck. El nu-i decât trupu'. Arătă cu capul spre Jack: Acolo-i *capu'*. Ăla-i *capu'* pe care trebuie să-l schimbăm.

Îl privi pe Jack de sus, cu mâinile sprijinite pe genunchi, ca un adult care se apleacă să-i spună câteva cuvinte agreabile unui copil foarte mic.

– Și-l voi schimba, domnule Jack Parker. Poți să mă crezi pe cuvânt.

Intenționat, Jack replică:

– Bește de-aici, băi căcănar caftangiu!

Singer se feri ca și cum ar fi primit o palmă, roșeața întinzându-i-se de sub guler, peste gât, până-n obraji. Cu un mârâit, Heck Bast păși înainte.

Singer îl înșfăcă pe Bast de braț. Continuând să se uite la Jack, zise:

– Nu acum. Mai târziu.

Jack se ridică în picioare.

– N-ar strica să vă feriți de mine, le spuse el, cu calm, amândurora.

Și, deși Hector Bast nu făcu decât să se încrunte mai fioros, Sonny Singer arătă aproape speriat. Un moment, i se păruse că vede pe chipul lui Jack Sawyer ceva pe cât de puternic, pe-atât de netăgăduit – ceva ce nu existase acolo cu două luni în urmă, când un băiat mult mai tânăr lăsase în urmă micul oraș de pe litoral, Arcadia Beach, și pornise pe jos spre Vest.

4

Jack se gândea că unchiul Tommy ar fi descris poate cina – nu fără blândețe – ca reprezentativă pentru stilul de viață al fermierului american. Băieții stăteau la mese lungi și erau serviți de patru dintre ei, care, după ora confesională, se schimbaseră în costume albe, imaculate.

După o altă rugăciune, fu adusă mâncarea binemeritată. Boluri mari de sticlă pline cu fasole fiartă în casă trecură de-a lungul celor patru mese, împreună cu platouri de crenvurști ieftini, roșii, aburinzi, supiere cu bucățele de ananas la cutie, belșug de lapte în cutii simple de carton cu inscripțiile: BUNURI DONATE și COMISIA PENTRU LACTATE A STATULUI INDIANA.

Wolf mâncă plin de o concentrare sumbră, cu capul plecat și ținând o bucățică de pâine într-o mână, pe care o folosea atât ca șervețel, cât și ca să-și împingă mâncarea. Sub ochii lui Jack, hăpăi cinci crenvurști și trei porții de fasole cu bobul tare ca glonțul. Gândindu-se la cămăruța lor cu fereastra închisă, Jack se întrebă dacă la noapte nu ar avea nevoie cumva de-o mască de gaze.

Așa se părea – deși nu existau șanse să i se elibereze vreuna. Privi disperat cum Wolf își deșerta în farfurie o a patra porție de fasole.

După cină, toți băieții se ridicară în picioare, se aliniară și degajară mesele. În timp ce Jack își ducea vesela, o felie de pâine crănțănită de Wolf și două căni de lapte în bucătărie, deschise bine ochii. Etichetele simple de pe cartoanele pentru lapte îi dădură o idee.

Acea instituție nu era nici închisoare, și nici casă de corecție. Probabil fusese înregistrată undeva ca școală cu internat, sau cam așa ceva, iar legea cerea ca un fel de inspectori din partea statului să stea cu ochii pe ea. Bucătăria va fi fiind locul în care nimerea cel mai adesea ochiul statului Indiana. Gratii la ferestrele de la etaj – nici o problemă. Gratii la ferestrele bucătăriei? Jack nu prea credea. Ar fi stârnit prea multe întrebări.

Bucătăria ar fi putut servi drept punct de pornire prielnic pentru o tentativă de evadare, așa că Jack o cercetă cu atenție.

Semăna mult cu bucătăria cantinei de la școala lui din California. Dușumea și pereți pardosiți cu faianță, tejghele lungi și chiuvete din oțel inoxidabil. O mașină de spălat vase veche, cu bandă rulantă, stătea rezemată de-un perete. Trei băieți lucrau deja la această bătrână antichitate, sub supravegherea unui bărbat în costum alb de bucătar. Omul era îngust în umeri, palid, și avea o față mică, de rozător. De buza superioară, îi stătea lipită o țigară fără filtru, lucru care, după părerea lui Jack, îl identifica drept posibil aliat. Se îndoia că Sunlight Gardener i-ar fi permis vreunuia dintre oamenii săi să fumeze.

Văzu pe perete un certificat în ramă, care anunța că această bucătărie fusese atestată ca acceptabilă conform standardelor impuse de statul Indiana și de guvernul SUA.

Și, nu, la ferestrele cu geamuri mate nu existau zăbrele.

Omul cu fața de șobolan privi spre Jack, își dezlipi țigara de buză și o aruncă într-o chiuvetă.

– Peștișori proaspeți, tu și amicu' tău, ai? întrebă. Ei, nu peste mult o să fiți pești bătrâni. Peștele se-nvechește la repezeală, aici, la Sunlight Home, nu-i așa, Sonny?

Îi rânji insolent lui Sonny Singer. Se vedea clar că Singer nu știa cum să răspundă unui asemenea zâmbet; părea derutat și nesigur, din nou un simplu copil.

– Știi că n-ai voie să vorbești cu băieții, Rudolph, spuse el.

– N-ai decât să ți-o bagi în cur de câte ori n-o poți da de-a dura pe-alee sau să-i dai un șut în aer, frate-miu, replică Rudolph, măsurându-l alene pe Singer cu privirea. Știi asta, nu?

Singer se uită la el, și buzele îi tremurară, după aceea i se strâmbară și, până la urmă, i se strânseră amarnic.

Apoi se întoarse brusc.

– Capela-de-noapte! strigă el, furios. Capela-de-noapte, haideți, să mergem, eliberați mesele-astea și hai în hol, am întârziat! Capela-de-noapte!

5

Băieții se buluceau în jos, pe o scară scară îngustă, luminată de becuri cu apărătoare din plasă de sârmă. Pereții erau tencuiți cu ciment umed, iar lui Jack nu-i plăcu felul în care se rostogoleau în orbite ochii lui Wolf.

După toate acestea, capela din pivniță reprezentă o surpriză. Cea mai mare parte a subsolului – care avea o întindere considerabilă – fusese transformată într-o capelă spațioasă, modernă. Aerul de-aici era plăcut – nici prea cald, nici prea rece. Și curat. Jack putea auzi foșnetul instalației de aerisire, undeva în apropiere. Cinci șiruri de bănci erau despărțite printr-un naos central, care ducea spre o estradă cu un pupitru și o cruce de lemn simplă, agățată pe fundalul de catifea purpurie.

Undeva, cânta o orgă.

Băieții se așezară cuminți pe bănci. Microfonul pupitrului avea în capăt un amortizor mare, cu aspect profesional. Jack petrecuse destul timp în studiourile de sunet, împreună cu mama sa – adesea, șezând răbdător și citind o carte sau făcându-și lecțiile în timp ce ea imprima dublaje de televiziune sau „dregea" dialoguri neclare –, și știa că asemenea amortizoare aveau menirea de a-l împiedica pe vorbitor să „pocnească" microfonul. I se păru ciudat să vadă așa ceva în capela unei școli bisericești cu internat pentru copiii vagabonzi. Două camere video erau instalate de ambele laturi ale pupitrului, una pentru a-l înregistra pe Sunlight Gardener din profilul drept, cealaltă ca să-l prindă

din profilul stâng. În această seară, erau oprite amândouă. Pe pereți spânzurau draperii roșii, grele. În dreapta, cădeau libere. În stânga însă, exista un dreptunghi de sticlă. Jack îl văzu pe Casey aplecat asupra unei console de sonorizare cu aspect extrem de sofisticat, ținându-și mâna dreaptă lângă un microfon cu role. Sub privirea lui Jack, Casey luă de pe consolă o pereche de căști, punându-și-o la urechi.

Jack își ridică privirea și observă numeroase grinzi din lemn de esență tare, formând o serie de șase arcade modeste. Între ele se întindeau panouri de pefele albe, cu găurele... izolație fonică. Locul arăta a capelă, dar, de fapt, era o foarte eficientă combinație de studio TV și radio. Lui Jack îi fugi pe neașteptate gândul la predicatori faimoși de tipul lui Jimmy Swaggart, Rex Humbard sau Jack Van Impe.

Oameni buni, doar puneți mâna pe televizoru-vă și-o să fiți TĂMĂDUIȚI!

Deodată, simți că-i vine să se tăvălească de râs.

În stânga podiumului, se deschise o ușiță și se ivi Sunlight Gardener. Era îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, iar Jack citi pe fețele multor băieți expresii ce variau de la exaltare la adulație neînfrânată, însă el fu nevoit din nou să-și rețină un hohot de râs gata să izbucnească. Apariția în alb ce se apropia de pupitru îi amintea de-o serie de reclame pe care le văzuse când era copilandru.

I se părea că Sunlight Gardener seamănă cu Omul din Glad.

Wolf se întoarse spre el și-i șopti răgușit:

– Ce se-ntâmplă, Jack? Miroși ca și cum aici ar fi ceva foarte caraghios.

Jack pufni atât de tare, în mâna pusă căuș la gură, încât își umplu degetele de mucus incolor.

Sunlight Gardener, cu chipul radios, rumen de sănătate, întorcea paginile Bibliei mari de pe pupitru, de parcă era pierdut în cea mai profundă meditație. Văzând peisajul accidentat al feței lui Heck Bast și chipul îngust, bănuitor, al lui Sonny Singer întorcându-se spre el, Jack se grăbi să redevină sobru.

În cabina cu geam, Casey ședea cu spinarea dreaptă, privindu-l cu atenție pe Gardener. Și, în timp ce reverendul își ridica

fața chipeșă din Biblie, ațintindu-și asupra congregației ochii tulburi, visători și absolut demenți, Casey apăsă pe un comutator. Rolele uriașului magnetofon începură să se învârtească.

6

Nu râvni la cei ce viclenesc, spuse Sunlight Gardener, cu glas coborât, muzical, îngândurat.

... nici nu urma pe cei
ce fac fărădelegea.
Căci ca iarba curând se vor usca
Și ca verdeața ierbii degrab se vor trece.
Nădăjduiește în Domnul și fă bunătate
și locuiește teritoriile...

(aici, Jack Sawyer își simți inima gata să-i sară, păcătoasă, din piept)

... și hrănește-te cu bogăția Lui.
Desfată-te-n Domnul
și îți va împlini cererile inimii tale.
Descoperă Domnului calea ta
și nădăjduiește în El
și El va împlini.
Părăsește mânia și lasă iutimea;
nu căuta să viclenești.
Căci cei ce viclenesc de tot vor pieri;
iar cei ce așteaptă pe Domnul
vor moșteni teritoriile.

Sunlight Gardener închise Cartea.

– Fie ca Dumnezeu, spuse el, să-Și pună Binecuvântarea pe citirea Sfintei Lui Cărți.

Își privi timp îndelungat mâinile. În cabina cu geam a lui Casey, rolele magnetofonului continuau rotirea. Apoi ridică din nou privirea și, în gând, Jack îl auzi deodată strigând: *Doar n-o fi Kingslandu'? Vrei să zici c-ai răsturnat o căruță plină cu bere Kingsland, mădular de țap tâmpit ce ești? Doar nu asta vrei să zici, nuuuuuuuuuuuu?*

Sunlight Gardener își studia atent și deschis tânăra congregație masculină. Chipurile băieților îl priveau, la rândul lor – fețe rotunde, fețe slabe, fețe învinețite, fețe inflamate de acnee, fețe viclene și fețe sincere, proaspete și fermecătoare.

– Ce *înseamnă*, băieți? Înțelegeți psalmul treizeci și șapte? Înțelegeți acest minunat cântec?

Nu, răspunseră chipurile lor – sincere și sincere, limpezi și blânde, ciupite de vărsat și de coșuri. *Nu prea mult, n-am ajuns decât până-n clasa a cincea, am fost pe drum, am fost la șutit, am fost la belea... spune-mi... spune-mi...*

Deodată, într-o reală stare de șoc, Gardener guiță în microfon:

– Înseamnă *N-O LĂSAȚI SĂ TRANSPIRE*!

Wolf se feri, cu un mic geamăt.

– Acum știți ce-nseamnă, nu-i așa? Pe-asta ați auzit-o, băieți, da?

– *Daaa!* strigă cineva din spatele lui Jack.

– *PĂI-DA!* repetă ca un ecou Sunlight Gardener, radios. *N-O LĂSAȚI SĂ TRANSPIRE! SUDOARE NEGATIVĂ!* Sunt cuvinte potrivite, ce ziceți, băieți? Astea-s un fel de cuvinte *pooooootrivite*, *PĂI-DA*!

– *Daaa!... DAAA*!

– Acest psalm spune că nu trebuie să vă faceți GRIJI pentru cei fără-de-lege! *SĂ NU TRANSPIRAȚI! PĂI-DA!* Spune că nu trebuie să vă faceți GRIJI pentru cei ce făptuiesc fapte rele! *SUDOARE NEGATIVĂ!* Acest psalm pe care-l avem aici spune că, dacă-l URMEZI în VORBĂ și-n FAPTĂ pe Dumnezeu, *TOTU-O SĂ FIE CEL MAI MIȘTO*! Înțelegeți cum vine asta, băieți? Aveți atâta minte să pricepeți asta?

– Daaa!

– *Aleluia!* țipă Heck Bast, cu un zâmbet divin.

– *Amin!* replică un băiat cu ochi mari și bovini în dosul lentilelor ca lupele.

Sunlight Gardener luă microfonul cu o ușurință îndelung exersată, iar Jack își aminti din nou de solistul unui restaurant din Las Vegas. Reverendul începu să umble repede de colo-colo, nervos și afectat. Pe alocuri, schița câte o jumătate de pas de dans, cu pantofii săi curați, din piele albă; era când Dizzy

Gillespie, când Jerry Lee Lewis, când Stan Kenton, când Gene Vincent; îl stăpânea febra mărturiei divine în ritm de jazz.

– *Noo, n-aveți a vă teme! Aa, noo! N-aveți a vă teme de copilu-ăla care vrea să v-arate reviste cu poze porcoase! N-aveți a vă teme de băiatul care zice că doar o dușcă și doar un fum nu face nici un rău, și că ești o mironosiță dacă nu tragi și tu! Aa, noo! FIN'CĂ CÂND ÎL AI PE DUMNEZEU-N SUFLET, ÎL URMEZI ÎN FAPTĂ, AM DREPTATE?*

– *DAAA!*

– *PĂI-DA! ȘI CÂND ÎL AI PE DUMNEZEU, ÎL URMEZI ȘI-N VORBĂ, AM DREPTATE?*

– *DAAA!*

– *NU V-AUD, AM DREPTATE?*

– *DAAAAA!!!* urlară cu toții, mulți dintre ei legănându-se acum înainte și-napoi, cuprinși de frenezie.

– *DACĂ AM DREPTATE, ZICEȚI ALELUIA!*

– *ALELUIA!*

– *DACĂ AM DREPTATE, ZICEȚI PĂI-DA!*

– *PĂI-DA!*

Se legănau în față și-n spate; Jack și Wolf erau legănați împreună cu ei, neputincioși. Jack văzu că unii dintre băieți plângeau de-a binelea.

– Acum, spuneți-mi ceva, continuă Gardener, privindu-i cu căldură și încredere. Își are cel fără-de-lege locul aici, la Sunlight Home? Hmm? Ce credeți?

– Nu, *să trăiți*! țipă băiatul slab, cu dinți de iepuroi.

– Așa e, confirmă Sunlight Gardener, apropiindu-se din nou de podium. Smuci scurt, cu un gest profesionist, microfonul, ca să-și degajeze cablul de sub picioare, apoi îl fixă la loc în suport. Asta-i daravela. Aici nu-și au locul mincinoșii sfruntați și cei ce făptuiesc fapte rele, ziceți aleluia.

– Aleluia, replicară băieții.

– Amin, încuviință Sunlight Gardener. Domnul spune – în Cartea lui Isaia o spune – că, dacă te sprijini pe Dumnezeu, ai să te-nalți – păi-da – cu aripi ca de vultur, iar puterea ta va fi înzecită și eu vă spun, băieți, că *SUNLIGHT HOME E UN CUIB DE VULTURI, PUTEȚI SĂ SPUNEȚI PĂI-DA!*

– *PĂI-DA!*

Urma o nouă cezură. Sunlight Gardener apucă marginile podiumului cu ambele mâini, plecând capul ca în rugăciune, bogăția de păr alb atârnându-i în valuri ordonate. Când vorbi iar, avea glasul scăzut și melancolic. Băieții îl ascultau cu răsuflarea tăiată.

– Dar avem dușmani, zise, în cele din urmă, Sunlight Gardener.

Era doar cu puțin mai mult decât o șoaptă, dar microfonul o captă și o transmise impecabil.

Băieții oftară – un foșnet de vânt, prin frunze, toamna.

Heck Bast arunca în jur căutături de cruzime, rostogolindu-și ochii, cu cosurile aprinse într-o roșeață atât de vie, încât părea suferind de-o boală tropicală. *Arătați-mi un dușman*, sugera chipul lui Heck Bast. *Da, dați-i-nainte, arătați-mi un dușman, și să vedeți doar ce pățește!*

Gardener ridică privirea. Acum, ochii săi de nebun înotau în lacrimi.

– Da, avem dușmani, repetă. De două ori pân-acum, statul Indiana a încercat să-mi închidă căminul. Știați asta? Umaniștii radicali abia pot suporta gândul că mă aflu aici la Sunlight Home; că-mi învăț băieții să-L iubească pe Isus și să cinstească patria. Îi scoate din minți, și vreți să știți ceva, băieți? Vreți să aflați un mare și tenebros secret?

Se aplecară cu toții înainte, fixându-l pe Sunlight Gardener.

– Nu numai că-i scoatem din minți, spuse Gardener, într-o șoaptă groasă, conspirativă. Îi *sperieeeeeem*.

– Aleluia!

– Păi-da!

– Amin!

Ca fulgerul, Sunlight Gardener înșfăcă din nou microfonul și, să te ții! Sus și jos! Înainte-napoi! Uneori țopăia câte un pas dublu, sprinten ca un menestrel într-un pas de dans al negrilor din 1910! Le arunca în ritm de bop cuvintele, mai întâi pompând dintr-un braț către băieți, apoi în sus spre cer, unde se presupunea că Dumnezeu își târâse jilțul Său mai aproape ca să asculte.

– Îi speriem, păi-da! Îi speriem așa de tare, că trebuie să mai tragă încă un cocteil, sau încă un chistoc, sau încă o priză de cocaină! Îi speriem, fiindcă până și deștepții ăia de boșorogi lepădați-de-Dumnezeu, umaniștii radicali, care-L urăsc pe Isus, pot mirosi preacinstea și iubirea de Domnul, iar când le miros, atunci miros și pucioasa ce le iese prin toți porii, și mirosu-ăsta nu le place, aa, nu!

Așa că trimit aici încă un inspector sau doi să pitească gunoaie sub mesele din bucătărie, sau să dea drumul la oarece coropișnițe în făină! Lansează o droaie de zvonuri spurcate despre cum sunt bătuți băieții mei. *Sunteți bătuți?*

– *NU!* tunară cu toții indignați.

Buimăcit, Jack îl văzu pe Morton mugind negația la fel de entuziast ca toți ceilalți, deși pe obraz începea să i se formeze o vânătaie.

– Păi, ăia au trimis o hoardă de reporteri de la nu știu care deșteaptă de emisiune de știri radical-umanistă! țipă Sunlight Gardener cu un fel de uimire dezgustată. Au venit aici și-au întrebat: „Bine, pe cine-i vorba să forfecăm? Am mai făcut-o pân-acum de-o sută cincizeci de ori, suntem experți în mânjirea oamenilor preacinstiți, nu vă faceți griji cu noi, doar dați-ne câteva chistoace de marijuana și câteva cocteiluri și arătați-ne încotro s-o luăm." Dar noi i-am păcălit, nu-i așa, băieți?

Încuviințare rostogolită, aproape veninoasă.

– N-au găsit pe nimeni legat cu lanțuri de-o bârnă în hambar, așa-i? N-au găsit nici urmă de băieți în cămașă de forță, cum auziseră-n oraș de la vreunii dintre șacalii ăia de la Inspectoratul școlar, pe care-i așteaptă Iadul. N-au găsit băieți cu unghiile smulse, sau rași în cap, sau altele de soiul ăsta! Cel mult, au dat peste câțiva băieți care-au spus că fuseseră croiți, și FUSESERĂ croiți, păi-da, fuseseră croiți, și despre partea asta aș depune eu însumi mărturie la picioarele Tronului lui Dumnezeu Atotputernicul, cu câte un detector de minciuni legat la ambele brațe, fiindcă-n Carte scrie că, dacă CRUȚI nuiaua aceea, vei RĂSFĂȚA copilul, iar dacă la fel credeți și voi, băieți, dați-mi un aleluia!

– *ALELUIA!*

– Până și cei de la Inspectoratul școlar Indiana, oricât le-ar conveni să se descotorosească de mine și să-i lase câmp deschis diavolului, până și ei au fost nevoiți să admită că, atunci când e vorba de croială, legea Domnului și legea statului Indiana merg mână-n mână; că, dacă CRUȚI nuiaua, RĂSFEȚI copilul!

Au găsit băieți FERICIȚI! Au găsit băieți SĂNĂTOȘI! Au găsit băieți care de bunăvoie îl urmează pe Dumnezeu în FAPTĂ și VORBĂ, oh, puteți să ziceți aleluia?

– Aleluia!

– Puteți să ziceți păi-da?

– Păi-da!

Sunlight Gardener reveni pe podium.

– Domnul îi apără pe cei care-L iubesc, iar Domnul nu va îndura ca o tagmă de umaniști radicali fumători de drog și iubitori de comuniști să spulbere acest loc de odihnă pentru băieții obosiți și rătăciți.

Au fost câțiva băieți care le-au turnat niște minciuni gogonate acelor așa-ziși reporteri, continuă Gardener. Am auzit scornelile repetate la emisiunea aia de știri TV și, deși băieții care au împroșcat cu noroi au fost prea lași ca să-și arate chipurile pe ecran, eu i-am recunoscut – păi-da –, le-am recunoscut glasurile! După ce-ai hrănit un băiat, după ce i-ai legănat cu drag capul la sân, noaptea, când plângea după mămica lui, păi, cred că-i cunoști glasul.

Acum, băieții aceia s-au dus. Dumnezeu să-i ierte – sper c-o să-i ierte, păi-da –, însă Sunlight Gardener nu-i decât un biet om.

Își lăsă capul în piept, pentru a demonstra ce mărturisire rușinoasă era aceasta. Dar când și-l ridică din nou, avea ochii aprinși încă, scânteind de furie.

– Sunlight Gardener nu-i poate ierta. Așa că Sunlight Gardener i-a aruncat din nou pe drum. Au fost trimiși în Teritorii, dar acolo nu vor fi hrăniți. Acolo, chiar și copacii s-ar putea să-i mănânce, precum fiarele care hălăduiesc noaptea.

Tăcere înfricoșată în sală. Dincolo de geam, până și Casey arăta palid și straniu.

– În Carte scrie că Dumnezeu l-a trimis pe Cain la Est de Eden, în țara lui Nod. Asta-nseamnă să fii aruncat pe drum, băieții mei. Aici aveți un cuibușor sigur. Îi cuprinse cu privirea.

Dar, dacă sunteți slabi... dacă mințiți... atunci, vai vouă! Iadul îl așteaptă pe cel rătăcit la fel cum îl așteaptă și pe băiatul sau pe bărbatul care se-azvârle-n el anume.

Țineți minte, băieți.

Țineți minte.

Să ne rugăm.

CAPITOLUL XXIII

Ferd Janklow

1

Jack n-avu nevoie nici măcar de-o săptămână încheiată pentru a ajunge la concluzia că singura cale posibilă de-a evada din Sunlight Home era un ocol prin Teritorii. Voia s-o facă, dar descoperi că ar fi dispus să înfrunte aproape orice, indiferent de risc, numai să evite un salt din incinta propriu-zisă a așezământului.

N-avea nici un motiv concret pentru asta – doar vocea subconștientului său care-i șoptea că, pesemne, ceea ce era rău aici, dincolo era și mai rău. Acest loc era, probabil, rău în toate lumile... ca pata stricăciunii pe coaja unui măr, care se afundă până la cotor. Oricum, Sunlight Home era destul de spurcat; n-avea nici un chef să vadă cum arăta echivalentul său din Teritorii, dacă nu era neapărată nevoie.

Dar trebuia să existe o cale.

Wolf, Jack și ceilalți băieți care nu avuseseră norocul de-a face parte din personalul extern – și asta însemna majoritatea celor prezenți – își petreceau zilele în locul numit de veterani Câmpia Îndepărtată. Se afla cam la doi kilometri pe drum, în marginea proprietății lui Gardener, iar băieții lucrau acolo la cules de pietre. Trecuse sezonul muncilor agricole. Ultimele roade fuseseră recoltate la jumătatea lunii octombrie, dar, după

cum sublinia Sunlight Gardener zilnic, la Liturghia din Capelă, sezonul pietrelor nu se sfârșea niciodată.

Așezat în bena unuia dintre cele două camioane de fermă, rablagite, ale așezământului, Jack observa în fiecare dimineață Câmpia Îndepărtată, cu Wolf așezat alături, ținând capul plecat, ca și cum ar fi fost mahmur. În Midwest plouase, iar câmpia aceea era o mizerie noroioasă, mocirlită și încleiată. Alaltăieri, unul dintre băieți o înjurase printre dinți, numind-o o „adevărată sugătoare de... ghete".

Dacă am lua-o la sănătoasa? se întrebă Jack, pentru a patruzecea oară. *Dacă eu i-aș striga lui Wolf: „Fugi!" și am rupe-o la goană, mâncând pământul? Încotro? Spre capătul din Nord, unde sunt copacii ăia și peretele stâncos. Acolo se termină pământurile lui.*

Ar putea fi un gard.

L-am sări. Că tot veni vorba, Wolf mă poate arunca pe deasupra, dacă n-avem ce face.

Poate fi sârmă ghimpată.

Ne strecurăm pe sub ea. Sau...

Sau Wolf ar putea-o smulge cu mâinile goale. Lui Jack nu-i plăcea să se gândească la asta, dar știa că Wolf avea puterea necesară... și, dacă i se cerea, Wolf o putea face. I-ar fi sfâșiat mâinile sărmanului malac, dar oricum era sfâșiat în moduri mult mai grave.

Și apoi?

Un salt, bineînțeles. Asta urma apoi. Dacă reușeau doar să iasă de pe proprietatea Sunlight, șoptea vocea aceea din adâncuri, aveau mari șanse să găsească drumul liber.

Iar Singer și Bast (pe care Jack începuse să-i numească în sinea sa Gemenii Caftangii) nu vor putea folosi camionul pentru a-i prinde din urmă; prima mașină care intra cu roțile în Câmpia Îndepărtată, înaintea marilor înghețuri din decembrie, s-ar fi împotmolit până la suspensii.

Ar fi o cursă de alergări, doar atât. Trebuie să-ncercăm. Mai bine decât s-o-ncercăm acolo, la Sunlight Home. Și...

Și nu era vorba numai de influența disperării crescânde a lui Wolf; acum îl înnebunea gândul la Lily, care rămăsese în New

Hampshire, murind câte puțin, în timp ce Jack cânta „Aleluia" din constrângere.

Înainte. Cu sau fără suc magic. Trebuie s-o-ncercăm.

Dar, înainte ca Jack să fi fost cu totul gata, o-ncercă Ferd Janklow.

Marile spirite se întâlnesc, puteți zice „Amin".

2

Când s-a întâmplat, s-a întâmplat repede. La un moment dat, Jack asculta obișnuitul șir de palavre cinic-amuzante ale lui Ferd Janklow. În următoarea clipă, Ferd gonea spre Nord, peste întinderea mocirloasă, spre peretele stâncos. Până la tentativa lui Ferd, ziua păruse de-o banalitate aproape la fel de grețoasă ca a oricărei alte zile la Sunlight Home. Era rece și înnorată; mirosea a ploaie, poate chiar a zăpadă. Jack își îndreptă spinarea, ca să-și mai aline durerea de șale și să vadă dacă Sonny Singer se afla în preajma lui. Lui Sonny îi plăcea să-l hărțuiască. În cea mai mare parte, hărțuiala lui se înscria în categoria glumelor fizice: Jack fusese călcat în picioare și i se trântise farfuria din mâini la trei mese consecutiv, până ce învățase s-o proptească între brat și trup, strângând-o, totodată, ca într-un clește de fier.

Jack nu era absolut sigur de ce Sonny nu organizase o hăituială în masă. Poate pentru că Sunlight Gardener manifesta interes pentru băiatul cel nou. Nu *voia* să creadă una ca asta – un asemenea gând îl speria, dar avea sens. Sonny Singer se abținea fiindcă așa îi spusese Sunlight Gardener, și acesta constituia încă un motiv de-a scăpa de-acolo cât mai degrabă.

Privi spre dreapta. Wolf se afla cam la douăzeci de metri distanță, adunând pietre, cu părul căzut peste ochi. Mai aproape de el lucra un băiat slăbănog, cu dinți de iepure, pe nume Donald Keegan. Donny îi rânji cu adorație, dezvelindu-și uimitoarea dantură. De pe vârful limbii atârnânde îi picura saliva. Jack își mută repede privirea.

Ferd Janklow se afla în stânga sa – băiatul cu mâinile înguste și palide ca vesela de Delft și cu moțul în frunte. După o săptămână

de la încarcerarea în Sunlight Home, Jack și Ferd deveniseră buni prieteni.

Ferd rânjea cinic.

– Donny s-a-ndrăgostit de tine, spuse.

– Ei, las-o mai moale, răspunse, stânjenit, Jack, simțind că i se aprind obrajii.

– Pariez că *Donny* ți-ar lăsa-o tare, dacă i-ai da voie, spuse Ferd. Nu-așa, Donny?

Donny Keegan râse zgomotos, cu hohotele lui ca un orăcăit răgușit, neavând habar despre ce vorbeau.

– Aș vrea să încetezi, insistă Jack, simțindu-se mai stingherit ca oricând.

Donny s-a-ndrăgostit de tine.

Afurisenia naibii era că se gândise și el: poate bietul retardat chiar se *îndrăgostise* de el... și probabil Donny Keegan nu era singurul. În chip ciudat, Jack se pomeni amintindu-și de bărbatul acela drăguț, care se oferise să-l ducă la el acasă și apoi preferase să-l lase la ieșirea din *mall*, lângă Zanesville. *El a observat primul*, își spuse Jack. *Indiferent ce-o fi nou la mine, omul ăla a observat primul.*

– Ai devenit foarte popular pe-aici, Jack, zise Ferd. Păi, eu cred că până și bătrânu' Heck Bast ți-ar lua-o la muie, dacă i-ai cere.

– Dom'le, asta-i boală, spuse Jack, roșind. Adică...

Brusc, Ferd lăsă să cadă piatra la care lucra și se ridică în picioare. Privi iute în jur, văzu că nici unul dintre *col roulé*-uri nu se uita la el și se întoarse spre Jack.

– Iar acum, iubițel, să știi că a fost o petrecere *foarte* plicticoasă și chiar tre' să plec.

Ferd îi adresă lui Jack câteva zgomote ce imitau sărutul, după care un rânjet uluitor de luminos i se întinse pe fața îngustă. O clipă mai târziu, era în plină goană spre peretele stâncos din capătul Câmpiei Îndepărtate, cu pași mari și stângaci, de cocostârc.

Într-adevăr, prinsese gărzile picotind. Pedersen sporovăia despre fete cu Warwick și cu un băiat cu mutră de cal, numit Peabody, unul de la personalul extern, care, pentru o vreme, fusese rotat înapoi la cămin. Lui Heck Bast i se acordase suprema plăcere de a-l însoți pe reverendul Gardener la Muncie, după

niște treburi. Ferd apucase să ia un start bun, înainte de-a se ridica un strigăt surprins:

– Băă! Băă, careva spală putina!

Jack privi cu gura căscată după Ferd, care trecuse deja de șase răzoare și sărea ca mânat de draci. În ciuda faptului că își vedea propriul său plan divulgat, Jack simți pe moment o emoție triumfătoare, iar în adâncul inimii nu-i dori decât să izbândească. *Du-te! Du-te, mișto car ticălos! Du-te, pentru numele lui Jason!*

– E Ferd Janklow, bolborosi Donny Keegan, după care izbucni în râs, cu hohotele sale răgușite, chiuitoare.

3

În seara aceea, băieții se adunară ca de obicei în sala comună, dar confesiunea fu contramandată. Andy Warwick intră cu pași întinși, anunță cu o bruschețe indiferentă suspendarea confesiunii și le spuse că se puteau bucura o oră de „tovărășie" înaintea cinei. Apoi ieși.

Jack avea impresia că, sub patina autorității pasului-de-gâscă, pe care o afișa,Warwick era speriat.

Iar Ferd Janklow nu se afla acolo.

Jack privi prin încăpere și-și spuse cu umor sinistru că, dacă asta însemna „tovărășie", ar fi dezgustat să vadă ce s-ar întâmpla dacă Warwick le-ar fi comunicat că au „o oră de liniște". Stăteau așezați, prin toată sala, treizeci și nouă de băieți între vârsta de nouă și șaptesprezece ani, privindu-și mâinile, zgândărindu-și crustele, rozându-și, posomorâți, unghiile. Cu toții împărtășeau aceeași expresie – a toxicomanilor rămași fără doză. Voiau să audă confesiuni; mai mult, voiau să *facă* și ei confesiuni.

Nimeni nu pomeni numele lui Ferd Janklow. Era ca și cum Ferd, cu grimasele sale din timpul predicilor lui Sunlight Gardener și cu mâinile palide ca vesela de Delft, nici n-ar fi existat vreodată.

Jack se pomeni că abia rezistă impulsului de-a urla la ei, neîncetat. În loc de asta, se scufundă în gânduri mai intens decât oricând în viața lui.

Nu-i aici, fiindcă l-au ucis. Sunt demenți cu toții. Credeai că nebunia nu se ia? Uite doar ce s-a-ntâmplat în balamucul ăla din America de Sud. Când omul cu ochelari-oglindă le-a spus să dea pe gât licoarea de boabe purpurii, ăia au zis „'țeles șefu" și-au băut-o.

Privi în jur la fețele scârbite, supte, istovite, lipsite de expresie – și se gândi cum s-ar mai lumina, cum s-ar îmblânzi, dacă ar intra pe ușă Sunlight Gardener, dacă ar intra chiar aci și-acu.

Și ar face-o și ei, dacă Sunlight Gardener le-ar cere-o. Ar bea-o, iar apoi ne-ar ține pe mine și pe Wolf și ne-ar turna-o pe gât și nouă, cu forța. Ferd avea dreptate – ăștia văd ceva pe fața mea, sau în ea, ceva care mi-a apărut în Teritorii, și poate că mă iubesc într-adevăr puțintel... oricum, cred că i-au tras lui Heck Bast cordonul soneriei. Nătângul ăla nu-i obișnuit să iubească pe nimeni și nimic. Așa că, hmm, poate mă iubesc puțin... dar pe el îl iubesc mai mult. Ar face-o. Sunt sonați.

Ferd i-ar fi putut spune asta, iar Jack, așezat acolo, în sala comună, bănuia că Ferd i-o și *spusese*.

Îi povestise lui Jack că fusese internat la Sunlight Home de către părinții lui, protestanți reformați care cădeau în genunchi în living ori de câte ori începea să spună vreo rugăciune cineva de la Clubul 700. Nici unul dintre ei nu-l înțelesese pe Ferd, care era croit dintr-o stofă cu totul diferită. Considerau că Ferd nu putea fi decât un soi de progenitură a Satanei – substituit cu copilul lor, un umanist radical, comunist. Când fugise pentru a patra oară, fiind capturat de nimeni altul decât Franky Williams, părinții săi veniseră la Sunlight Home – unde, firește, fusese dosit Ferd – și se îndrăgostiseră de Sunlight Gardener de la prima vedere. Aici se afla rezolvarea tuturor problemelor pe care le pricinuise părinților strălucitul, rebelul, pacostea lor de fiu. Sunlight Gardener avea să le educe băiatul în spiritul Domnului. Sunlight Gardener avea să-i arate greșeala apucăturilor lui. Sunlight Gardener avea să li-l ia de pe cap și de pe străzile orașului Anderson.

– Au văzut articolul ăla despre Sunlight Home în *Sunday Report*, îi povestise Ferd lui Jack. Mi-au trimis o carte poștală în care-mi spuneau că Dumnezeu îi va pedepsi pe mincinoși și pe falșii profeți într-un iaz de foc. Le-am scris și eu – Rudolph de la

bucătărie mi-a scos scrisoarea și-a pus-o la poștă. Dolph i-un tip destul de drăguț. Făcu o pauză, apoi continuă: Știi care-i pentru Ferd Janklow definiția unui tip drăguț, Jack?

– Nu.

– Unu' care se lasă cumpărat, spuse Ferd și râse amenințător, puternic afectat. Cu doi dolari, cumperi serviciile de poștaș ale lui Dolph. Așa că le-am scris o scrisoare și-am spus că, dacă Dumnezeu îi pedepsește pe mincinoși așa cum au zis ei, atunci sper ca Sunlight Gardener să găsească o pereche de izmene din azbest pe lumea ailaltă, fiindcă minte despre ce tot se-ntâmplă aici mai rapid decât poate galopa un cal. Tot ce scria în *Sunday Report*, zvonurile despre cămașa de forță și despre Cutie – toate erau adevărate. A, n-au putut dovedi. Tipu-i țicnit, Jack, da-i un țicnit isteț. Dacă faci vreodată o greșeală-n privința asta, o să te doară de-a binelea, pe tine și pe Phil Neînfricatul Băiat-Lup, ca măsură de siguranță.

– Ăia de la *Sunday Report*, zise Jack, sunt, de obicei, destul de pricepuți să prindă oamenii cu mâța-n sac. Cel puțin, așa spune maică-mea.

– Aa, păi s-a speriat. A-nceput să chirăie de-a binelea. L-ai văzut vreodată pe Humphrey Bogart în *Revolta de pe Caine*[1]? Exact așa a fost și el, o săptămână-ncheiată, până s-au arătat ăia. Când în fine-au ajuns aici, era numai lapte și miere, da' săptămâna dinainte-a fost iadul pe pământ. Nea Înghețată-de-Vanilie se căca pe el de frică. Aia a fost săptămâna când l-a-mbrâncit pe Benny Woodruff pe scări de la etajul al treilea, fiindcă-l prinsese cu-o revistă cu Superman. Benny a zăcut dus pe-altă lume trei ceasuri, și nu prea i-a mai fost clar cine și de unde era înainte de noaptea aia. Ferd tăcu un moment. Știa că vin. La fel cum știe-ntotdeauna când inspectorii de la stat pun de-o vizită-surpriză. A ascuns cămășile de forță și i-a convins despre Cutie că-i o magazie de uscat fânul. Din nou, râsul înspăimântător și rănit al lui Ferd. Știi ce-au făcut ai mei, Jack? I-au trimis lui Sunlight Gardener o copie xerox a scrisorii mele către ei. *Pentru binele meu propriu*, zice taica-n următoarea scrisoare către mine. Și

[1] Producție Columbia Pictures, 1954, regia Edward Dmytryk, cu Humphrey Bogart și Jose Ferrer (n. tr.).

ghici ce-a urmat. I-a venit lui Ferd rându' la Cutie, prin bunăvoința propriilor săi părinți! Iarăși râsul rănit. Și să-ți mai zic una. Nu glumea la capela-de-seară. Copiii care-au vorbit cu reporterii de la *Sunday Report* au dispărut cu toții – cei pe care-a putut pune mâna, oricum.

La fel cum a dispărut acum și Ferd însuși, își spuse Jack, privindu-l pe Wolf care-și rumega gândurile în partea cealaltă a încăperii. Se înfioră. Își simțea mâinile ca gheața.

Prietenul tău, Phil Neînfricatul Băiat-Lup.

Începea oare Wolf să arate din nou mai păros? Atât de curând? Cu siguranță că nu. Dar avea să urmeze și asta – era un proces la fel de imuabil ca mareele.

Și... apropo, Jack, câtă vreme tot nu facem decât să ședem pe-aici, strofocându-ne mințile despre primejdiile de-a nu face decât să ședem pe-aici, maică-ta cum o mai duce? Ce mai e cu Adorata Lil, Regina B-urilor? Pierde din greutate? Are dureri? Începe, în sfârșit, să-l simtă cum o halește pe dinăuntru, cu dințișorii lui de șobolan, în timp ce tu ședzi binișor, prinzând rădăcini în pușcăria asta damblagită? Poate s-o fi pregătind Morgan să bâțâie din paratrăsnet ca să-i dea cancerului o mână de ajutor?

Fusese șocat de ideea cămășii de forță și, deși văzuse Cutia – o urâțenie mare, de fier, proțăpită în curtea din dos a așezământului, ca un frigider abandonat –, nu-i venea să creadă că Gardener chiar închidea băieții acolo. Ferd îl convinsese, încetul cu-ncetul, vorbind cu glas scăzut, în timp ce recoltau pietre pe Câmpia Îndepărtată.

– Are-o instalație grozavă aici, spusese Ferd. E un brevet de făcut bani. Spectacolele lui religioase se transmit peste tot Midwestul, la radio, și aproape-n toată țara, la televiziunile prin cablu și la posturile independente. Noi suntem publicul său captiv. Ne auzim grozav la radio și arătăm nemaipomenit pe micul ecran – când Roy Owdersfelt nu-și smulge coșul ăla futut din vârfu' nasului, adică. Îl are pe Casey, producătorul său radio/TV dresat – Casey trage pe video fiecare capelă-de-dimineață, și pe magnetofon toate capelele-de-seară. Montează sunetul și imaginea, și apoi le meșterește pe toate până când Gardener

arată ca Billy Graham[1], iar noi ne auzim ca mulțimea de pe Yankee Stadium la ultimul meci din cele șapte ale finalei campionatului de baseball. Da'. Casey nu face numai atât. E geniu' casei, amicu'. Ai văzut gângania de la tine din cameră? Casey a pus gângăniile. Totul intră în cabina lui de control, și singurul drum spre cabina aia trece prin biroul privat al lui Gardener. Gângăniile sunt acționate vocal, așa că nu irosește degeaba nici un pic de bandă. Tot ce-i mai suculent păstrează pentru Sunlight Gardener. Am auzit c-a pus o cutie albastră pe telefonul lui Gardener ca să poată vorbi interurban pe gratis, și știu al dracu' de sigur c-a tras un fir din cablul TV cu plată care trece pe la noi prin față. Cum îți place ideea că Nea Înghețată-de-Vanilie trage pe dreapta și vede două filme babane pe Cinemax după o zi grea de vânzare a lui Isus maselor? Mie-mi place. Tipu-ăsta-i tot atâta de-american ca și capacele de la roțile automobilelor, Jack, și-aicea-n Indiana-l iubesc oamenii aproape la fel de mult cât iubesc baschetul de liceu.

Ferd își trăsese mucii pe nas, se strâmbase, întorsese capul și scuipase în noroi.

– Faci bancuri, spusese Jack.

– Fred Janklow nu face niciodată bancuri despre Defilarea Cretinilor de la Sunlight Home, spusese Ferd, cu un aer solemn. Tipu-i bogat, nu trebuie să declare nimic la impozite, are tot Inspectoratul școlar local la degetul mic – adică li-i o frică de moarte de el; e una care efectiv *patinează* de fiecare dată când trece el pe-acolo, arată de parc-ar vrea să-și stucheascâ-n sân când îl vede, sau așa ceva – și cum am spus, întotdeauna se pare că știe când urmează să ne facă o vizită neanunțată cineva de la Inspectoratul școlar de stat. Atunci facem curat de jos și până sus, Bast Bastardul urcă mantalele de prelată sus în pod, iar Cutia se umple cu fân din hambar. De câte ori te-au încălțat pân-ai aterizat aici, în versiunea asta din Indiana a *Bărcii Iubirii*[2], Jack?

– Niciodată.

---

[1] William Franklin Graham (n. 1918), lider religios american.

[2] În original: *Love Boat* – în parcurile de distracții, bărcuța(ele) care străbate „Tunelul iubirii", pentru ca îndrăgostiții să se poată săruta pe întuneric (n. tr.).

– Niciodată! confirmase Ferd, încântat. Iarăși hohotise de un râs amenințător și puternic afectat. Hohotul acela spunea: *Ghici ce-am descoperit când am împlinit vreo opt anișori? Am descoperit că viața mi-o trăgea și prin față și pe la spate, și treaba nu dădea semne să se schimbe prea repede. Sau poate n-avea să se schimbe niciodată. Și, deși mă cam scoate din răbdări treaba asta, are și ea partea ei comică. Înțelegi ce vreau să zic, băi, marțipane?*

4

Acesta era cursul gândurilor lui Jack, când niște degete dure ca oțelul îl înșfăcară deodată de ceafă, în punctele dureroase de după urechi, și-l ridicară de pe scaun. Fu răsucit cu fața în norul unei respirații puturoase și gratificat – dacă ăsta ar fi cuvântul potrivit – cu sterpul peisaj al feței lui Heck Bast.

– Io și reverendu' eram încă-n Muncie cân' l-au adus la spital pe poponaru-ăla de belea, preten cu tine, spuse el.

Degetele sale îl strângeau în pulsații repetate. Jack gemu, iar Heck rânji. Rânjetul îngădui răsuflării spurcate să-i scape pe gură în valuri.

– Reverendu' a primit vestea la bip. Janklow arăta ca o plăcintă ținută cam patruișcinci de minute-ntr-un cuptor cu microunde. O să treac-o vreme pân' l-or face iarăși la loc pe băiatu-ăla.

Nu cu mine vorbește, își spuse Jack. *Vorbește cu toată sala. Trebuie să reținem ideea că Ferd e încă viu.*

– Mincinos împuțit, zise el. Ferd a...

Heck Bast îl lovi. Jack căzu de-a berbeleacul pe podea. Băieții se împrăștiară, îndepărtându-se la iuțeală de el. De undeva, vocea lui Donny Keegan scoase un răget ca de măgar.

Se auzi un urlet de furie. Jack ridică privirea, năuc, scuturând din cap pentru a și-l limpezi. Heck se întoarse și îl văzu pe Wolf cum stătea protector lângă Jack, cu buza de sus răsfrântă, în timp ce lămpile din plafon trimiteau reflexe portocalii stranii din ochelarii lui rotunzi.

– Va-s-că pămpălău' vrea-n fine să danseze, constată Heck, cu un început de rânjet. Hei, în regulă! Io mor dupe dans. Vin-acilea, moacă-de-muci. Vin-acilea și hai-te fac un dans.

Continuând să mârâie, cu buza de jos udă de salivă, Wolf porni înainte. Heck îi ieși în întâmpinare. Picioare de scaune zgâriară linoleumul, în timp ce spectatorii se retrăgeau grăbiți să le facă loc.

– Ce se-ntâmplă a...

În ușă apăru Sonny Singer. Era inutil să-și mai încheie întrebarea – văzuse tot ce se-ntâmpla aici. Zâmbind, închise ușa și se rezemă de ea, privindu-i, cu brațele încrucișate pe piept și cu o expresie amenințătoare pe chipul îngust și neguros.

Jack reveni cu privirea la Wolf și Heck.

– Wolf, ai grijă! strigă.

– O să am grijă, răspunse Wolf, cu glasul apropiat de un mârâit. O să...

– Hai la *dans*, găozare, mormăi Heck Bast, trântind un croșeu șuierător, ca al unui băiat de la țară.

Îl izbi pe Wolf în pometul obrazului drept, aruncându-l trei-patru pași înapoi. Donny Keegan râse cu hohotul său strident, nechezat, despre care Jack știa de-acum că semnifica atât satisfacție, cât și groază.

Croșeul fusese o lovitură grea, bine plasată. În alte împrejurări, probabil că lupta s-ar fi sfârșit chiar în acel moment. Din nefericire pentru Hector Bast, rămase singura lovitură pe care o aplicase.

Se apropie, încrezător, cu pumnii săi mari ridicați în dreptul pieptului, și iar trase un croșeu. De astă-dată, brațul lui Wolf se ridică, în sus și în afară, spre a-l întâmpina. Wolf prinse primul pumnul lui Heck.

Mâna lui Heck era mare. Mâna lui Wolf era și mai mare.

Pumnul lui Wolf îl înghiți pe-al lui Heck.

Pumnul lui Wolf se încleștă.

Dinăuntrul său se auzi un sunet ca de bețișoare uscate, mai întâi pârâind, apoi rupându-se.

Zâmbetul încrezător al lui Heck se schimonosi, după care îngheță pe loc. O clipă mai târziu, începu să chirăie.

– Nu trebuia să lovești turma, ticălosule! șopti Wolf. Vai, că Biblia așa, că Biblia pe dincolo – *Wolf!* – și tot ce-ai de făcut, e s-asculți șase versete din *Cartea Bunelor Roade* ca să știi că niciodată...

Pârrr!

– ... *niciodată...*

Crant!

– *NICIODATĂ* nu trebuie să faci rău turmei.

Heck Bast căzu în genunchi, urlând și plângând. Wolf încă-i mai ținea pumnul într-al său, iar brațul lui Heck stătea îndreptat oblic în sus. Heck arăta ca un fascist salutând: *Heil Hitler!* în genunchi. Brațul lui Wolf era rigid ca piatra, dar pe chip nu i se citea nici un efort real; în afara ochilor învăpăiați, era aproape senin.

Printre degetele pumnului strâns al lui Wolf începură să se infiltreze firișoare de sânge.

– Wolf, oprește! Ajunge!

Jack privi la iuțeală în jur și văzu că Sonny fugise, ușa rămânând deschisă. Acum, aproape toți băieții erau în picioare. Se îndepărtaseră de Wolf cât de mult le-o îngăduiau pereții sălii, cu fețele stupefiate și temătoare. Centrul de interes al tabloului rămânea mijlocul încăperii: Heck Bast în genunchi, cu brațele în sus, îndreptate spre exterior, cu pumnul înghițit de cel al lui Wolf și sângele șiroind pe linoleum dintre degetele acestuia.

În ușă începuse să se adune lume: Casey, Warwick, Sonny Singer, încă trei băieți dintre cei mari. Și Sunlight Gardener, cu o cutie mică și neagră, ca un toc de ochelari, într-o mână.

– Ajunge, am spus! Jack le aruncă o privire nou-sosiților și se repezi spre Wolf. Chiar aci și-acu! Chiar aci și-acu!

– Bine, răspunse calm Wolf.

Dădu drumul mâinii lui Heck, iar Jack văzu un obiect zdrobit îngrozitor, arătând ca o roată cu știfturi strivită. Degetele lui Heck se repezeau care-ncotro, în unghiuri stîrbe. Heck miorlăia, ținându-și la piept mâna distrusă.

– Bine, Jack.

Toți șase îl înhățară pe Wolf. Acesta făcu o semiîntoarcere, își eliberă un braț, împinse, și deodată Warwick zbură în perete. Cineva zbieră.

– Țineți-l! țipă Gardener. Țineți-l! Țineți-l, pentru numele lui Dumnezeu!

Deschidea cutiuța neagră și plată.

– *Nu, Wolf!* strigă Jack. *Încetează!*

Un moment, Wolf continuă să lupte, apoi se înmuie, lăsându-i să-l împingă la perete. Lui Jack i se părea că vede niște liliputani agățându-se de Gulliver. Sonny părea speriat de Wolf în ultimul hal.

– Țineți-l! repetă Gardener, luând din cutie o siringă lucitoare. Zâmbetul acela afectat, aproape sfios, i se ivise din nou pe față. Țineți-l, Domnul fie lăudat!

– N-aveți nevoie de aia, spuse Jack.

– Jack? Wolf făcu deodată o mutră speriată. Jack? Jack?

Îndreptându-se spre Wolf, Gardener îl împinse pe Jack la o parte din drum. Se simțeau, în brânciul acela, mușchi vânjoși. Jack se duse grămadă în Morton, care chiți, smulgându-se din loc ca și cum Jack ar fi fost contaminat. Wolf începu iarăși să se zbată, cu întârziere – dar ceilalți, șase la număr, erau prea mulți pentru el. Poate că n-ar fi fost, când se afla în Preschimbare.

– *Jack!* urlă. *Jack! Jack!*

– Țineți-l, pentru Dumnezeu! șopti Gardener, cu un rânjet forțat, și înfipse acul în brațul lui Wolf.

Wolf înțepeni, își azvârli capul pe spate și urlă.

Te-omor, ticălosule, spuse incoerent Jack, în sinea sa. *Te-omor, te-omor, te-omor.*

Wolf se zbătea și se zvârcolea. Gardener, la un pas distanță, îl privea cu răceală. Un genunchi al lui Wolf se înfipse în burdihanul bombat al lui Casey. Casey dădu tot aerul afară din plămâni, cu un *huufff*, se clătină de-a-ndăratelea, apoi reveni la atac. Peste un minut-două, Wolf începu să se lase moale... apoi să cadă.

Jack se ridică în picioare, plângând de mânie. Încercă să se repeadă prin pâlcul de *col-roulé*-uri care-i țineau captiv prietenul. Sub ochii lui, Casey își repezi pumnul în fața căzută a lui Wolf, și văzu cum îi curgea sângele din nas.

Mai multe mâini îl țineau pe loc. Se zbătu, apoi întoarse capul și văzu chipurile speriate ale băieților împreună cu care culeseșe pietre pe Câmpia Îndepărtată.

– Îl vreau la Cutie, spuse Gardener în timp ce genunchii lui Wolf începeau, în sfârșit, să se îndoaie și acesta privi în jur, până la Jack. Doar dacă... poate ai binevoi să-mi spui unde ne-am mai întâlnit, domnule Parker?

Jack rămase uitându-se la propriile-i picioare, fără o vorbă. Ochii îl usturau și ardeau de lacrimi fierbinți, pline de ură.

– Atunci, la Cutie! decise Gardener. S-ar putea să-ți schimbi simțămintele când va da drumul la vocalize, domnule Parker.

Gardener ieși.

5

Wolf încă mai zbiera în Cutie, când Jack și ceilalți băieți fură conduși la capela-de-dimineață. Ochii lui Sunlight Gardener păreau să sfredelească ironici chipul palid și încordat al lui Jack. *Poate acum, domnule Parker?*

Wolf, e mama mea, mama mea...

Wolf continua să zbiere, când Jack și ceilalți băieți programați pentru munca la câmp fură împărțiți în două grupuri și escortați la camioane. În timp ce trecea prin dreptul Cutiei, Jack trebui să-și înfrâneze impulsul de a-și astupa urechile cu palmele. Mârâielile acelea, suspinele acelea nearticulate!...

Dintr-o dată, lângă el apăru Sonny Singer.

– Reverendul Gardener așteaptă să-ți audă confesiunea chiar acum, la dumnealui în birou, băi, muci. M-a trimis să-ți spun că-i dă drumul pământălăului din Cutie în clipa în care îi spui ceea ce vrea el să știe.

Glasul lui Sonny era ca mătasea, iar chipul primejdios.

Zbierând și urlând să fie eliberat, Wolf izbea pereții de fier nituiți, solizi, ai Cutiei, într-o furtună de bubuituri furioase.

Ah, Wolf, e MAMA MEA...

– Nu-i pot spune ceea ce vrea el să știe, răspunse Jack.

Se întoarse pe neașteptate spre Sonny, abătând asupra acestuia misterioasa forță dobândită în Teritorii. Sonny făcu doi pași uriași înapoi, cu chipul descompus de-o frică bolnăvicioasă. Se împiedică de propriile-i picioare, rezemându-se greoi de camionul staționat. Dacă mașina nu ar fi fost acolo, ar fi căzut pe jos.

– În regulă, zise Sonny, și cuvintele i se rostogoliră într-o goană sufocată, aproape un scâncet. În regulă, în regulă, lasă...

Fața sa prelungă își recăpătă aroganța.

– Reverendul Gardener mi-a spus că, dacă refuzi, atunci să-ți transmit că pentru tine zbiară prietenul tău. Te-ai prins?

– Știu foarte bine pentru cine zbiară.

– Sus în camion! ordonă, morocănos, Pedersen, abia învrednicindu-i cu câte-o privire, în timp ce trecea pe lângă ei... dar când ajunse în dreptul lui Sonny, Pedersen se strâmbă de parc-ar fi mirosit ceva stricat.

Jack îl auzi pe Wolf zbierând chiar și după ce camioanele se urniră, deși amortizoarele amândurora abia dacă erau ceva mai mult decât niște festoane de dantelărie metalică, și motoarele duduiau strident. Iar urletele lui Wolf nu scăzură în intensitate nici măcar o dată cu depărtarea. Acum realizase un fel de legătură telepatică și îl putea auzi pe Wolf zbierând și după ce echipele de muncă ajunseră pe Câmpia Îndepărtată. Faptul că existența acestor urlete se manifesta doar în mintea lui nu ușura cu nimic situația.

Pe la ora mesei, Wolf tăcu, iar Jack știu, dintr-odată și cu certitudine, că Gardener ordonase să fie scos din Cutie înainte ca răcnetele și urletele lui să atragă o atenție nedorită. După cele ce i se întâmplaseră lui Ferd, ar fi preferat ca nici un fel de atenție să nu se concentreze spre Sunlight Home.

Când echipele de lucru se întoarseră, la sfârșitul după-amiezei, ușa Cutiei stătea deschisă, iar Cutia era goală. La etaj, în cămăruța lor, Wolf zăcea pe priciul de jos. Văzându-l pe Jack intrând, schiță un zâmbet șters.

– Ce-ți mai face capul, Jack? Vânătăile-arată nițel mai bine. Wolf!

– Wolf, cum te simți?

– Cam zbierai, nu că? N-avui încotro.

– Wolf, îmi pare rău.

Wolf arăta ciudat – prea alb, oarecum împuținat.

Moare, își spuse Jack. Ba nu, îl corectă propria-i minte. Wolf murea încă de când făcuseră saltul în astă lume ca să scape de Morgan. Dar acum murea mai repede. Prea alb... prea slăbit... dar...

Jack simți că-l trece un fior.

Picioarele și brațele goale ale lui Wolf nu erau cu-adevărat goale; se așternuse peste ele un puf fin. Cu două seri în urmă, nu fusese acolo, de-asta era sigur.

Simți imboldul de-a se repezi la fereastră să cerceteze Luna, încercând să se-asigure dacă nu cumva greșise socoteala cu vreo șaptesprezece zile.

– Nu-i vremea Preschimbării, Jacky, spuse Wolf. Avea glasul uscat, oarecum sleit – glasul unui infirm. Da' am început să mă preschimb, în locul ăla negru și mirositor, unde m-au băgat. Wolf! Zău. Fin'că eram așa de-nnebunit și speriat. Țipetele și zbieretele pot aduce ele singure Preschimbarea, dacă un Wolf le scoate destul de mult timp. Își mângâie părul de pe picioare. O să mă duc.

– Gardener a fixat un preț pentru eliberarea ta, spuse Jack, însă nu l-am putut plăti. Am vrut, dar... Wolf... mama mea...

Glasul îi deveni tulbure, unduindu-se în lacrimi.

– Șșșt, Jacky. Wolf știe. Chiar aci și-acu.

Wolf schiță din nou surâsul acela cumplit de gol, și-l apucă pe Jack de mână.

CAPITOLUL XXIV

Jack numește planetele

1

Încă o săptămână în Sunlight Home, Domnul fie lăudat. Luna se împlinea din ce în ce mai mult.

Luni, un Sunlight Gardener zâmbitor le ceru băieților să plece capetele și să-i aducă mulțumiri lui Dumnezeu pentru convertirea fratelui lor Ferdinand Janklow. Ferd luase o hotărâre de suflet, întru Cristos, în timp ce se vindeca la spitalul „Parkland", spuse Sunlight, cu un zâmbet radios. Ferd dăduse telefon acasă, cu taxă inversă, și spusese că voia să câștige sufletul Domnului, iar părinții lui se rugaseră pentru călăuzire chiar acolo pe interurban și veniseră să-l ia în aceeași zi. *Mort și-ngropat sub cine știe ce câmp înghețat din Indiana... sau dincolo, în Teritorii, poate, unde patrulele statului Indiana nu puteau ajunge niciodată.*

Ziua de marți se dovedi prea rece și ploioasă pentru munca la câmp. Majoritatea băieților primiseră permisiunea să stea în camerele lor și să doarmă sau să citească, dar pentru Jack și Wolf începuse perioada de hărțuială. Wolf cără maldăr după maldăr de gunoi, din hambar și din magazii, până la marginea drumului, prin ploaia torențială. Jack fusese repartizat pe sector la closet. Bănuia că Warwick și Casey, care-i distribuiseră acest sector, își închipuiau că-l încărcaseră cu-o treabă păcătoasă de tot. Era

evident că nu văzuseră niciodată toaleta bărbaților din crâșma „La Updike".

Doar încă o săptămână la Sunlight Home, puteți spune păi-da.

Hector Bast reveni miercuri, cu mâna dreaptă în ghips până la cot și cu chipul său palid, mare, păstos, atât de palid, încât coșurile îi ieșeau în evidență ca niște țipătoare pete de ruj.

– Doctoru' zice că e posibil să n-o mai pot folosi niciodată, spuse el. Tu și scrântitu' de pretenu' tău aveți de ce răspunde-o grămadă, Parker.

– Bați șaua să ți-se-ntâmple-același lucru și la mâna ailaltă? i-o întoarse Jack... deși se temea.

În ochii lui Heck nu se citea numai dorința de răzbunare, ci și pofta de-a ucide.

– Nu mi-e frică de el, spuse Heck. Sonny zice că a mai mare parte din răutate i-au scos-o-n Cutie. Sonny zice c-o să facă te miri ce, doar să nu mai ajung-acolea. Cât despre tine...

Pumnul stâng al lui Heck țâșni ca fulgerul. Cu stânga era chiar mai neîndemânatic decât cu dreapta, dar Jack, năucit de paloarea turbată a băiatului mai mare decât el, nici nu observă lovitura. Buzele i se despărțiră sub pumnul lui Heck într-un zâmbet schimonosit, apoi se sparseră. Zbură cu spinarea în zid.

Se deschise o ușă, și Billy Adams privi afară.

– *Închide uș-aia sau vrei să capeți și tu o porție!* zbieră Heck.

Nefiind dornic de-o doză de agresiune și molestare, Adams se conformă grăbit.

Heck porni spre Jack. Băiatul se împinse din perete, ametit, și ridică pumnii. Heck se opri.

– Ți-ar plăcea, nu? Să te lupți cu unu care are doar o mână teafără.

Culoarea îi năvăli în obraz.

La etajul al treilea, tropăiau pași, îndreptându-se spre scări. Heck se uită la Jack.

– Ăsta-i Sonny. Du-te. Cară-te de-acilea. Îți venim noi de hac, pretene. Și ție și la pămpălău. Reverendul Gardener spune c-avem voie, doar dacă nu-i zici ce vrea el să știe. Rânji. Fă-mi un hatâr, moacă-de-muci. Nu-i spune.

2

Nici vorbă, scoseseră *ceva* din Wolf în Cutie, se gândea Jack. Trecuseră șase ore de la confruntarea sa cu Heck Bast, pe coridor. Soneria avea să anunțe curând confesiunea, dar deocamdată Wolf dormea adânc pe priciul de dedesubt. Afară, ploaia continua să susure pe pereții așezământului Sunlight.

Nu era vorba de răutate, iar Jack știa că nu numai Cutia i-o răpise, nici Sunlight Home, ci toată acea lume. Wolf tânjea, pur și simplu, după casă. Își pierduse cea mai mare parte din vitalitate. Zâmbea rareori și nu mai râdea deloc. Când Warwick urla la el, în timpul mesei, să nu mai mănânce cu mâna, Wolf nu făcea decât să se chircească.

Trebuie să se-ntâmple curând, Jacky. Fin'că mor. Wolf moare.

Heck Bast spunea că nu se teme de Wolf și, într-adevăr, nu părea să mai fi rămas nimic de care să te temi; parcă zdrobirea mâinii lui Heck ar fi fost ultimul act de forță de care fusese capabil Wolf.

Soneria anunță confesiunea.

În noaptea aceea, după confesiune, cină și capelă, Jack și Wolf reveniră în camera lor, unde-și găsiră ambele paturi leoarcă, șiroind și trăsnind de urină. Jack se duse la ușă, o deschise brusc și-i văzu pe Sonny, Warwick și un guguman mătăhălos, pe nume Van Zandt, hlizindu-se în hol.

– Cre' c-am greșit camera, băi, muci, zise Sonny. Crezusem că-i buda, ținând cont de căcații care-i tot văd plutind p-aici.

Van Zandt aproape făcu hernie de-atâta râs, la auzul acestei glume.

Jack îl privi lung, câteva clipe, iar Van Zandt se opri din râs.

– La ce te zgâiești, băi, căcat? Vrei să-ți rupă careva fututu-ăla de nas?

Jack închise ușa, privi în jur și-l văzu pe Wolf adormit în patul său ud, cu toate hainele pe el. Lui Wolf îi creștea din nou barba, dar tot palid arăta la față, cu pielea întinsă și lucioasă. Avea o față de infirm.

Atunci lasă-l în pace, își spuse Jack, obosit. *Dacă-i atât de frânt, lasă-l să doarmă acolo.*

Ba nu. N-ai să-l lași în pace să doarmă-n patu-ăla spurcat. N-ai să-l lași!

Istovit, Jack se apropie de Wolf, îl zgâlțâi aproape trezindu-l, îl trase de pe salteaua udă, puturoasă, și-i scoase salopeta. Amândoi adormiră încovrigați împreună pe dușumea.

La patru dimineața, ușa se deschise, lăsându-i să intre pe Sonny și Heck. Îl smuciră pe Jack în picioare și-l târâră în biroul din pivniță al lui Sunlight Gardener.

Reverendul își ținea picioarele pe colțul biroului. Era complet îmbrăcat, în ciuda orei matinale. În spatele lui se afla un tablou cu Isus mergând pe Marea Galileei, în timp ce ucenicii Săi îl priveau cu gura căscată de uimire. La dreapta, o fereastră cu geam dădea în studioul întunecat, unde-și meșterea Casey minunile idiot-savante. De una dintre carabinele centurii lui Gardener atârna un lanț de chei greu. Cheile, o grămadă întreagă, i se odihneau în palmă. Se juca absent cu ele în timp ce vorbea.

– Nu ne-ai oferit nici măcar o singură confesiune de când te afli aici, Jack, spuse Sunlight Gardener, pe un ton de reproș moderat. Confesiunea face bine sufletului. Fără confesiune, nu ne putem mântui. A, nu mă refer la spovedania idolatră, păgână, a catolicilor. Vorbesc de confesiunea înaintea fraților și a Mântuitorului.

– Prefer să rămână între mine și Mântuitorul meu, dacă dumneavoastră vă e totuna, spuse cu voce calmă Jack și, în pofida fricii și a dezorientării, nu putu să nu se desfete văzând expresia de furie ce se așternuse pe chipul lui Gardener.

– *Nu* mi-e totuna! zbieră reverendul.

Rinichii lui Jack explodară de durere. Căzu în genunchi.

– Ia seama ce-i zici reverendului Gardener, moacă-de-muci, îl preveni Sonny. Suntem pe-aici unii gata să-i fim alături.

– Dumnezeu să te binecuvânteze pentru încrederea și iubirea ta, Sonny, spuse Gardener, cu gravitate, și i se adresă iarăși lui Jack: Ridică-te, fiule!

Jack reuși să se scoale, ținându-se de marginea biroului scump, din lemn auriu, al lui Sunlight Gardener.

– Care e numele tău adevărat?

– Jack Parker.

Îl văzu pe Gardener înclinând din cap imperceptibil și încercă să se întoarcă, dar era prea târziu. O nouă durere îi explodă în șale. Țipă și căzu iar, lovindu-se cu vânătaia palidă de pe frunte de marginea biroului.

– De unde ești, băiat mincinos, nerușinat, odraslă a Satanei?

– Din Pennsylvania.

Durerea îi sfâșie partea cărnoasă de deasupra coapsei stângi. Se rostogoli pe covorul alb, de Karastan, în poziție fetală, cu genunchii strânși la piept.

– Ridicați-l!

Sonny și Heck îl săltară.

Gardener băgă mâna în buzunarul vestonului său alb și scoase o brichetă Zippo. Scăpără rotița, iscând o flacără mare și galbenă, și o apropie încet de fața lui Jack. Douăzeci de centimetri. Putea simți duhoarea dulceagă, înțepătoare, a fluidului combustibil. Cincisprezece centimetri. Acum simțea și căldura. Opt centimetri. Încă vreo doi – poate nici atât –, și jena avea să se transforme în durere. Ochii lui Sunlight Gardener erau încețoșați de satisfacție. Buzele-i tremurau la limita unui zâmbet.

– Îhâm!

Răsuflarea lui Heck era fierbinte, cu miros de ardei grași stricați.

– Îhâm, dați-i!

– De unde te cunosc?

– Nu v-am văzut niciodată! icni Jack.

Flacăra se apropie și mai mult. Ochii băiatului prinseră să lăcrimeze, și-și simțea pielea începând să se pârlească. Încercă să-și tragă capul înapoi. Sonny Singer i-l împinse înainte.

– Unde te-am întâlnit? scrâșni Gardener. Imaginea brichetei îi juca în adâncul pupilelor negre, fiecare flăcăruie devenind o îngemănare a celeilalte. Ultima șansă!

Spune-i, pentru Dumnezeu, spune-i!

– Dacă ne-am cunoscut vreodată, eu nu-mi amintesc, gâfâi Jack. Poate-n California...

Zippo se stinse, țăcănind. Jack suspină de ușurare.

– Duceți-l înapoi! ordonă reverendul.

Îl smuciră pe Jack spre ușă.

– Nu-ți va folosi la nimic, să știi, spuse Sunlight Gardener.

Se răsucise și părea să mediteze la pictura cu Isus pășind pe apă. O scot eu de la tine. Dacă nu la noapte, atunci mâine noapte. Dacă nu mâine noapte, atunci în cealaltă noapte. De ce nu vrei să-ți ușurezi situația, Jack?

Jack nu răspunse. O clipă mai târziu, își simți brațul sucit până la omoplați. Gemu.

– *Spune-i!* șopti Sonny.

Iar o parte din Jack voia s-o facă, nu fiindcă-l durea, ci pentru că... *pentru că mărturisirea face bine sufletului.*

Își amintea de peisajul rural noroios, își amintea de același om, în învelișul altei piei, întrebându-l cine e, își amintea cum răspunsese în gând: *am să-ți spun tot ce vrei să știi numai să nu te mai uiți la mine cu ochii ăștia de monstru ai dumitale, sigur, fiindcă eu nu-s decât un copil, și asta fac copiii, spun, spun totul...*

Apoi își aminti vocea mamei lui, vocea aceea aspră, întrebându-l dacă avea de gând să se scape pe el în fața ăstuia.

– Nu vă pot spune ceea ce nu știu, încheie Jack.

Buzele lui Gardener se despărțiră într-un surâs uscat.

– Duceți-l înapoi în camera lui!

3

Doar încă o săptămână la Sunlight Home, puteți zice amin, fraților-cumnaților. Doar încă o lungă, lungă săptămână.

Jack zăbovea în bucătărie, după ce toți ceilalți își aduseseră farfuriile de la micul dejun și plecaseră. Știa perfect de bine că riscă o nouă bătaie, alte hărțuieli... dar, de astă-dată, asemenea probleme păreau minore. Cu doar trei ore în urmă, Sunlight Gardener ajunsese la un pas de a-i face buzele scrum. O văzuse în ochii săi smintiți, o simțise în inima lui dementă. Iar după așa ceva, riscul unei păruieli părea, într-adevăr, o chestiune cu totul minoră.

Hainele albe de bucătar ale lui Rudolph erau la fel de gri precum cerul din noiembrie, coborât aproape de pământ. Când Jack îi rosti numele, în șoaptă, Rudolph întoarse spre el o privire injectată, cinică. Răsuflarea îi trăsnea a whisky ieftin.

– Mai bine șterge-o d-aci, peștișor proaspăt. Al dracu' ce mai stau ăștia cu ochii pă tine.

Spune-mi ceva ce nu știu.

Jack aruncă o privire nervoasă spre anticul spălător de vase, care bufnea, sâsâia și gâfâia cu respirația sa aburindă, de dragon, spre băieții ce-l încărcau. Nu păreau să se uite la Jack și la Rudolph, dar Jack știa că *păreau* era, într-adevăr, cuvântul potrivit. Avea să umble vorba. Păi-da. La Sunlight Home ți se lua mălaiu', dar zvonurile colportate deveneau un fel de monedă curentă.

– Trebuie să scap de-aici, spuse Jack. Eu și prietenul meu ăla mare. Cât ar costa să te uiți în altă parte în timp ce ieșim pe ușa din spate?

– Mai mult decât mi-ai putea plăti tu chiar dac-ai pune mâna pe ce ți-au luat când te-au înfundat aicea, frățioare, răspunse Rudolph.

Cuvintele îi erau dure, dar în privire i se citea un soi de blândețe mioapă.

Da, firește – toate se pierduseră, toate. Pana de chitară, dolarul de argint, biluța, cei șase dolari... toate, pierdute. Pecetluite într-un plic și păstrate undeva, probabil în biroul de jos al lui Gardener. Dar...

– Ascultă, îți ofer o chitanță.

Rudolph rânji.

– S-aud așa ceva de la cineva din bârlogul ăsta de hoți și drogați, i-aproape comic. Mă piș pe fututa aia de chitanță, jupâne.

Jack își îndreptă asupra lui Rudolph toată forța nouă ce clocotea într-însul. Exista o cale de-a ascunde acea forță, acea nouă frumusețe – într-o oarecare măsură, cel puțin –, dar acum o lăsă să se reverse toată, și-l văzu pe Rudolph făcând un pas înapoi, cu chipul, pentru o clipă, derutat și uimit.

– Chitanța mea va fi valabilă și cred c-o știi, spuse el calm. Dă-mi o adresă și-ți trimit banii prin poștă. Cât? Ferd Janklow a spus că pentru doi dolari scoți o scrisoare în oraș. Zece ar fi de-ajuns ca să te uiți în altă parte, doar atât cât să ieșim la o plimbare?

– Nu zece, nici douăzeci, nici o sută, spuse, la fel de liniștit, Rudolph. Acum îl privea pe Jack cu o tristețe care-l sperie rău de

tot; expresia aceea, la fel ca toate celelalte – ba poate chiar mai mult –, îi dădea de înțeles cât de rău o nimeriseră el și Wolf. Mda, am mai făcut-o. Uneori pe cinci dolari. Alteori, crede-mă, pe de-a moaca. Aș fi făcut-o gratis pentru Ferdie Janklow. El era un puști de treabă. Și *bulangii* ăștia...

Rudolph ridică un pumn înroșit de apă și detergent și-l agită spre peretele cu dale verzi. Îl văzu pe Morton, cel acuzat de frecangism, privindu-l, și se încruntă amenințător spre el. Morton se grăbi să-și mute privirea.

– Atunci de ce *nu*? întrebă, disperat, Jack.

– Fiindcă mi-e frică, jupâne, răspunse Rudolph.

– Cum adică? În seara venirii mele aici, când Sonny a-nceput să-ți facă niște probleme...

– Singer! făcu Rudolph, fâlfâind disprețuitor din mână. Nu mi-i frică de Singer și nici de Bast nu mi-i frică, chit că-i cât malu'. De *el* mi-i frică.

– Gardener?

– I-un diavol din Iad, zise Rudolph. Ezită, apoi adăugă: Am să-ți spun una pe care n-am mai spus-o la nimeni. Într-o săptămână, întârziase să-mi dea plicu' și m-am dus jos, la el în birou. De cele mai multe ori nu merg, nu-mi place să cobor acolo, da-n ziua aia trebuia să... în fine, trebuia să mă-ntâlnesc cu cineva. Aveam nevoie de bani foarte repede, pricepi ce vreau să zic? Și l-am văzut coborând în hol și la el în birou, așa c-am știut că era acolo. Am coborât și-am ciocănit la ușă, și când eu am bătut, ușa s-a deschis singură, fiindcă nu era bine închisă. Și să vezi poznă, puștiule: *el nu era acolo.*

Glasul lui Rudolph scăzuse încontinuu pe măsură ce povestea întâmplarea, până când Jack abia-l mai putea auzi pe bucătar, pe sub bufnetele și fluierăturile mașinii de spălat vase. În același timp, ochii i se dilataseră ca ai unui copil care retrăiește un coșmar.

– M-am gândit că poate-o fi intrat în chestia aia de-nregistrări pe care-o au acolo, da' nu era. Și nu intrase nici în capelă, că n-are nici o ușă directă între ele. E o ușă care dă afară din birou, da' era încuiată și cu zăvoru' pus *pe dinăuntru*. Așa că un' s-a dus, frățioare? *Un' s-a dus?*

Jack, care știa, nu putu decât să-l privească buimac pe Rudolph.

– Eu cred că-i un diavol din Iad și a luat cine știe ce lift sucit până jos să raporteze la futu-i Comandamentu' mă-sii, continuă Rudolph. Aș vrea să te-ajut, da' nu pot. Nu-s bani destui nici în Fort Knox ca să-l trag io-n piept pe Omu' Sunlight. Acum pleacă de-aici. Poate n-or fi observat că lipsești.

Dar observaseră, desigur. În timp ce ieșea pe ușile batante, în spatele lui se ivi Warwick și-l pocni în mijlocul spinării cu ambele mâini încleștate, sub forma unui pumn enorm. Jack ieși de-a berbeleacul din bufetul pustiu, iar Casey apăru ca din pământ, ca un „jack-in-the-box"[1] diabolic, întinzând un picior. Jack nu se mai putu opri. Se împiedică de genunchiul lui Casey, propriile-i picioare zburară de sub el și se rostogoli peste o grămadă de scaune. Se ridică, înghițindu-și lacrimile de furie și rușine.

– Nu e bine să te miști încet la spălătoru' de vase, moacă-de-muci, spuse Casey. Poți să te lovești.

Warwick rânji.

– Îhâm. Acuma, treci sus. Camioanele-s gata de plecare.

4

La orele patru ale dimineții următoare, fu iarăși trezit și dus jos, în biroul lui Sunlight Gardener.

Reverendul ridică ochii din Biblie, ca și cum s-ar fi mirat să-l vadă acolo.

– Ești gata să mărturisești, Jack Parker?

– N-am nimic de...

Din nou bricheta. Flacăra, dansând la nici trei centimetri de vârful nasului său.

– Mărturisește. Unde ne-am cunoscut?

Flacăra jucă și mai aproape.

– Vreau s-o aflu de la tine, Jack. Unde? Unde?

– *Pe Saturn!* zbieră Jack. Altceva nu-i putea trece prin minte. *Pe Uranus! Mercur! Undeva în centura de asteroizi! Pe Io! Ganymede! Dei...*

[1] Vezi nota în volumul I (n. red.).

Durerea, adâncă, plumburită, sfâșietoare, îi izbucni sub pântece, când Hector Bast îi vârî mâna teafără între picioare și-l strânse de boașe.

– Na! spuse Heck Bast, zâmbind voios. Și-ăsta-i doar începutul, mișlocaru' dracu'!

Jack se prăbuși moale pe podea, sughițând.

Sunlight Gardener se aplecă încet, cu răbdarea întipărită pe față – aproape într-o stare de beatitudine.

– Data viitoare, aici, jos, va fi și prietenul tău, spuse cu blândețe reverendul. Iar cu el, nu voi ezita. Gândește-te bine, Jack. Până mâine noapte.

Dar mâine noapte, hotărî Jack, el și Wolf n-aveau să mai fie aici. Dacă nu le mai rămâneau decât Teritoriile, atunci Teritoriile să fie...

... Dacă reușeau să mai ajungă acolo.

CAPITOLUL XXV

Jack și Wolf se duc în lad

1

Erau nevoiți să facă saltul la parter. Jack se concentra mai intens asupra acestui lucru decât asupra întrebării dacă vor reuși sau nu să efectueze măcar transferul. Cel mai simplu ar fi fost să încerce din cameră, dar mizerabila celulă pe care-o împărțea cu Wolf se afla la etajul al doilea, la peste zece metri deasupra solului. Jack nu știa cât de exact corespundeau geografia și topografia solului Teritoriilor cu cele ale statului Indiana, dar n-avea de gând să-și asume un risc care se putea lăsa cu gâturi rupte.

Îi explică lui Wolf ce-aveau de făcut.

– Înțelegi?

– Da, spuse Wolf, apatic.

– Oricum, mai zi o dată, amice.

– După micul dejun, intru în baia de peste drum de sala comună. Intru în prima cabină. Dacă nu observă nimeni că m-am dus, vii și tu. Și trecem înapoi în Teritorii. Așa vine, Jacky?

– Așa vine, confirmă Jack și-i puse lui Wolf o mână pe umăr, strângându-l.

Wolf zâmbi vag.

– Îmi pare rău că te-am băgat în asta, spuse Jack, după o scurtă ezitare. Numai eu sunt de vină.

– Nu, Jack, răspunse Wolf, cu blândețe. O să-ncercăm. Poate...

O scânteie de speranță, măruntă și melancolică, păru să lucească în ochii lui Wolf.

– Da, repetă Jack. Poate.

2

Jack era prea înfricoșat și emoționat ca să mai aibă poftă de micul dejun, dar se gândi că ar fi putut atrage atenția dacă nu mânca. Așa că mestecă ouăle și cartofii cu gust de rumeguș, reușind chiar să înghită și o bucată de șuncă, mai mult grăsime.

Vremea se îmbunătățise, în sfârșit. Cu-o noapte în urmă, dăduse înghețul, iar pietrele de pe Câmpia Îndepărtată aveau să fie ca niște bulgări de zgură încastrați în plastic întărit.

Vasele fură duse la bucătărie.

Li se permise băieților să intre în sala comună, în timp ce Sonny Singer, Hector Bast și Andy Warwick își luau ordinele de zi.

Stăteau așezați de jur-împrejur, cu priviri goale. Pedersen avea un număr nou din revista publicată de Organizația Gardener, *The Sunlight of Jesus*[1]. Întorcea alene paginile, ridicând în răstimpuri privirea spre băieți.

Wolf se uită întrebător la Jack. Acesta înclină din cap. Wolf se sculă și ieși din încăpere cu pas greoi. Pedersen ridică ochii, îl văzu pe Wolf traversând holul și intrând în baia lungă și îngustă de vizavi, apoi își întoarse privirea în revistă.

Jack numără până la șaizeci, după care se sili să mai numere o dată tot până la șaizeci. Fură cele mai lungi două minute din viața lui. Îi era îngrozitor de teamă că Sonny și Heck vor reveni în sala comună și vor ordona ca toți băieții să meargă la camioane, și voia să ajungă în baie înainte de-a se întâmpla asta. Dar Pedersen nu era prost. Dacă Jack îl urma pe Wolf prea curând, Pedersen putea bănui ceva.

Într-un târziu, Jack se ridică și traversă sala, spre ușă. I se părea imposibil s-ajungă până acolo, atât de departe, iar

[1] *Razele-de-Soare ale lui Isus* (literal: „lumina solară a lui Isus") sau *Sunlight al lui Isus* (n. tr.).

picioarele-i îngreuiate îi dădeau senzația că, mergând, nu se apropie deloc; parc-ar fi trăit într-o iluzie optică.

Pedersen îl urmări din nou cu privirea.

– Un' te duci, mucilă?

– La baie, răspunse Jack.

Avea limba uscată. Auzise că oamenilor li se usucă *gura* când le e frică, dar *limba*?

– Or să fie-aici într-un minut, spuse Pedersen, arătând cu capul spre capătul coridorului, unde era scara ce cobora la capelă, studiou și biroul lui Gardener. Mai bine ține-te și pișe-te pe Câmpia Îndepărtată.

– Tre' să mă cac.

Sigur. Și poate tu și cu prostu-ăla de preten oți avea chef și să vă trageți nițel de daravele, 'nainte să-ncepeți ziua. Doar să vi le sculați niteluș. Ia treci și stai jos.

– Ei, atunci du-te, spuse, arțăgos, Pedersen. Numa' nu sta aici și te smiorcăi.

Reveni cu ochii în revistă. Jack trecu prin hol și intră în baie.

3

Wolf nimerise altă cabină – se afla la jumătatea șirului, cu inconfundabilii săi bocanci de lucru, mari și butucănoși, vizibili pe sub ușă. Jack intră. Stăteau înghesuiți ca dracu', iar Jack simțea foarte deslușit mirosul tare, animalic, al lui Wolf.

– Bine, spuse el. Hai să-ncercăm.

– Jack, mi-e frică.

Jack râse tremurat.

– Și mie mi-e frică.

– Și cum o să...

– Nu știu. Dă-mi mâinile.

Părea un început bun.

Wolf își puse mâinile păroase – aproape devenite labe – într-ale lui Jack, iar acesta simți o forță oarecum sinistră scurgându-se prin ele în trupul lui. Vasăzică, puterea lui Wolf nu se risipise, de fapt. Pur și simplu era îngropată, la fel cum se ascunde uneori câte un izvor, într-un anotimp cumplit de secetos.

Jack închise ochii.

– *Vreau* să merg înapoi, spuse el. *Vreau* să merg înapoi, Wolf, *ajută*-mă!

– Da, suflă Wolf. Te-ajut, dacă pot! Wolf!

– Aci și-acu.

– Chiar aci și-acu!

Jack strânse și mai tare mâinile-labe ale lui Wolf. Simțea mirosul de lysol. Undeva, se auzea o mașină trecând. Un telefon sună. Își spuse: *Beau sucul magic. În mintea mea îl beau, chiar aci și-acu îl beau, îi simt mirosul, atât de purpuriu și-atât de gros și de nou, îi simt gustul, îmi simt beregata cum se-ncleștează la trecerea lui...*

În timp ce gustul îi umplea gâtlejul, lumea se unduia sub ei, în jurul lor. Wolf strigă:

– Jacky, merge!

Îl smulse din intensa sa concentrare și, preț de-o clipă, deveni conștient că nu era decât un truc – ca atunci când încerci să adormi numărând oi –, iar lumea se stabiliză la loc. Mirosul de lysol reveni. Auzi slab cum cineva răspunde arțăgos la telefon:

– Da, alo, cine e?

Nu contează, nu-i un truc, nu-i deloc un truc – e magie. E magie și am mai făcut-o și-nainte, când eram mic, și-o pot face din nou, așa a spus Speedy, așa a spus cântărețul ăla orb Snowball, și el, SUCUL MAGIC E ÎN MINTEA MEA...

Se încordă cu toată făptura, într-un efort al întregii lui voințe... și executară saltul cu o ușurință stupefiantă, ca și cum un pumn țintit spre ceva tare ca granitul ar lovi un decor de mucava iscusit pictat, astfel că izbitura de la care te-așteptai să-ți zdrobească toate falangele nu întâmpină absolut nici o rezistență.

4

Lui Jack, care ținea ochii închiși strâns, i se păru că pardoseala se fărâmițase mai întâi sub picioarele lui... pentru a dispărea apoi complet.

Of, căcat, orice-am face, tot o să cădem, își spuse el disperat.

Dar nu era cu-adevărat o cădere, doar o alunecare neînsemnată. O clipă mai târziu, el și Wolf stăteau pe un teren ferm – nu pe mozaicul dur din baie, ci pe pământ.

O duhoare de pucioasă, amestecată cu ceva asemănător apei de canal, pluti până la ei. Era un miros al morții, iar Jack se gândi că aducea cu sine sfârșitul tuturor speranțelor.

– Jason! Ce-i *mirosul* ăsta? mormăi Wolf. Of, Jason, *mirosul* ăsta, nu pot sta aici, Jacky, nu pot...

Ochii lui Jack clipiră scurt. În același moment, Wolf dădu drumul mâinilor acestuia și începu să orbecăiască înainte, continuând să-și țină ochii strâns închiși. Jack văzu că treningul de mărime nepotrivită și cămașa cadrilată ale lui Wolf fuseseră înlocuite de salopeta Oshkosh, în care îl văzuse el prima oară pe uriașul păstor. Ochelarii John Lennon dispăruseră. Și...

... și Wolf orbecăia spre buza unei prăpastii aflate la mai puțin de-un metru și jumătate distanță.

– *Wolf!*

Se repezi la Wolf și îl cuprinse cu brațele de mijloc.

– *Wolf, nu!*

– Jacky, nu pot sta, gemu Wolf. E o Carieră, una dintre Cariere, Morgan a făcut locurile astea, of, am auzit că Morgan le-a făcut, simt mirosul...

– *Wolf, acolo-i o râpă, ai să cazi!*

Wolf deschise ochii. Gura i se căscă, moale, văzând genunea fumegândă care se întindea la picioarele lor. În cele mai adânci și mai încețoșate străfunduri ale hăului, focuri roșii clipeau ca niște ochi infectați.

– O Carieră, gemu Wolf. O, Jacky, e o Carieră. Acolo jos ard cuptoarele Inimii Negre. Inima Neagră e mijlocul lumii. Nu pot sta, Jacky, e cel mai mare rău din câte rele există.

Primul gând lucid al lui Jack, așa cum stătea împreună cu Wolf pe marginea Carierei, privind în jos spre Infern, sau la Inima Neagră din mijlocul lumii, fu acela că geografia Teritoriilor și cea a statului Indiana *nu erau* la fel. La Sunlight Home nu exista nici un loc asemănător cu această faleză, cu acea hidoasă Carieră.

Patru pași mai la dreapta, își spuse Jack, cu o bruscă și bolnăvicioasă groază. *Doar atât ar fi trebuit, doar patru pași mai la dreapta. Și dacă Wolf ar fi făcut ce i-am spus eu...*

Dacă Wolf ar fi făcut exact cum îi spusese Jack, amândoi executau saltul din acea primă cabină. Iar dacă făceau asta, ar fi intrat în Teritorii imediat dincolo de marginea prăpastiei.

Toată puterea i se scurse din picioare. Dibui din nou după Wolf, de astă-dată ca să se sprijine.

Wolf îl susținu absent, cu ochii mari și aprinși într-un portocaliu constant. Chipul îi era o mască a ororii și spaimei.

– E o Carieră, Jacky.

Semăna cu imensa carieră deschisă, de molibden, pe care o vizitase împreună cu mama sa cu trei ierni în urmă, când își petrecuseră vacanța în Colorado. Merseseră la Vail să schieze, dar, într-o zi, fusese un ger amarnic, și nu putuseră ieși pe pârtie, așa că făcuseră un tur cu autobuzul la mina de molibden a societății Continental Minerals, lângă orășelul Sidewinder. „Mie mi se pare c-arată ca Gheena, Jack-O", spusese ea; în timp ce privea prin fereastra cu marginile înflorite de ger a autobuzului, fața-i era cuprinsă de-o tristețe visătoare. „Aș vrea să-nchidă carierele astea, până la ultima. Smulg din pământ foc și distrugere. Da, e Gheena."

Din adâncurile Carierei se înălțau vălătuci groși de fum înecăcios. Pereții erau marmorați cu filoane groase dintr-un metal verde, toxic. Să tot fi avut șapte-opt sute de metri diametru. Un drum cobora în spirală pe toată circumferința gropii, și Jack putea distinge mici siluete trudind de-a lungul acestuia.

Era un fel de închisoare, ca și Sunlight Home, iar siluetele erau deținuții și temnicerii lor. Prizonierii stăteau goi-pușcă, înhămați perechi-perechi la niște care asemănătoare cu ricșele – căruțe pline cu bucăți uriașe din minereul acela verde, slinos la înfățișare. Aveau chipurile dăltuite în aspre basoreliefuri ale durerii. Aveau chipurile înnegrite de funingine. Aveau chipurile pline de ulcerații roșii și vinete.

Gardienii se mișcau greoi pe lângă ei, iar Jack observă cu groază că nu semănau cu ființele omenești; din nici un punct de vedere nu puteau fi numiți oameni. Erau răsuciți și cocoșați, în

loc de mâini aveau gheare, urechile le erau ascuțite ca ale domnului Spock[1]. *Păi, sunt gargui[2]!* constată băiatul. *Toți monștrii de coșmar de pe catedralele alea din Franța de-aici veniseră? Mama avea un album și crezusem că urmează să-i vedem neapărat până la ultimul, din toată țara, dar s-a oprit când am avut un coșmar și-am făcut în pat. I-a văzut cineva aici? Cineva din Evul Mediu care-a tras un salt, a nimerit în locul ăsta și-a crezut că avusese o viziune a Iadului?*

Dar aceasta nu era o viziune.

Garguiele aveau biciuri și, peste hodorogitul roților și trosnetele pietrei supuse unei dogori constante, de cuptor, Jack le auzea pocnind și vâjâind. Sub ochii lui și-ai lui Wolf, un atelaj uman se opri chiar lângă vârful drumului în spirală. Oamenii țineau capetele plecate, aveau tendoanele gâtului ieșite nemilos în relief și picioarele le tremurau de epuizare.

Monstruozitatea care-i păzea – o creatură contorsionată, cu un șorț răsucit în jurul picioarelor și o dâră scămoșată de păr țepăn crescându-i din pielea întinsă direct peste nodurile coloanei vertebrale – își repezi biciul mai întâi peste unul, apoi și peste celălalt, urlând la ei într-un limbaj scârțâit, care părea să-i înfigă lui Jack în cap cuie argintii, de durere. Jack văzu aceleași boabe de metal argintiu ce decoraseră biciul lui Osmond și, înainte de-a apuca să clipească măcar, brațul unui deținut fusese complet sfâșiat, iar ceafa celuilalt atârna în zdrențe însângerate.

Oamenii se văitară, încovoindu-se și mai mult, sângele lor punând cea mai vie pată de culoare în penumbra gălbuie. Arătarea guița și bolborosea, iar brațul său drept, înfășurat cu plăci cenușii, se flexă în timp ce rotea biciul peste capetele sclavilor. Cu o ultimă smucitură poticnită, traseră căruțul în sus, pe teren plat. Unul dintre ei căzu în genunchi, istovit, iar mișcarea înainte a căruțului îl doborî pe burtă. O roată îi trecu peste spinare. Jack auzi trosnetul coloanei vertebrale frânte. Pocni ca detunătura unui pistol de start.

---

[1] Membru al echipajului navei „Enterprise", din prima generație a serialului *Star Trek*, interpretat de actorul și regizorul Leonard Nimoy (n. tr.).

[2] Sculptură decorativă înfățișând figuri umane sau animaliere grotești, plasate de obicei la colțurile clădirilor (n. red.).

Garguiul chirăi de mânie, în timp ce căruțul se clătina, pentru a se răsturna apoi, deștertându-și încărcătura pe pământul arid, crăpat și despicat, din vârful Carierei. Ajunse din doi pași felini la prizonierul căzut și ridică biciul. În acest timp, muribundul întoarse capul, privindu-l pe Jack Sawyer drept în ochi.

Era Ferd Janklow.

Wolf îl văzu și el.

Bâjbâiră unul spre celălalt.

Și făcură saltul înapoi.

5

Se aflau într-un spațiu închis, strâmt – o cabină de vece, de fapt –, iar Jack abia putea respira, brațele lui Wolf cuprinzându-l într-o îmbrățișare zdrobitoare. Avea un picior ud leoarcă. Cum-necum, reușise să iasă din saltul înapoi cu un picior în vasul toaletei. Of, grozav! *Chestii de-astea nu i se-n-ntâmplau niciodată lui Conan Barbarul*[1], își spuse Jack, dezgustat.

– Jack *nu*, Jack *nu*, Cariera, era Cariera, *nu*, Jack...

– Încetează! Încetează, Wolf! Am revenit înapoi!

– Nu, nu, n...

Wolf se întrerupse și deschise încet ochii.

– Înapoi?

– Zău, chiar aci și-acu, așa că dă-mi drumu', îmi frângi coastele și-n plus mi-am băgat și piciorul în nenorocitul ăsta de...

Ușa dinspre baie și hol se trânti de perete cu o bubuitură. Izbi faianța peretului cu destulă forță pentru ca geamul de sticlă mată să i se spargă.

Apoi și ușa cabinei fu aproape scoasă din țâțâni. Andy Warwick aruncă o privire și rosti furios, plin de dispreț:

– *Futu-vă-n cur de poponari!*

Îl apucă pe Wolf, buimăcit, de piepții cămășii cadrilate și-l trase afară. Pantalonii lui Wolf se agățară de capacul metalic de deasupra sulului de hârtie igienică, smulgând din zid toată instalația. Sulul se desprinse și se desfășură pe dușumea. Warwick îl

[1] Eroul unor populare benzi desenate de *heroic fantasy* (n. tr.)

expedie pe Wolf grămadă în chiuvete, care aveau exact înălțimea potrivită pentru a-l lovi în organele genitale. Wolf se prăvăli pe jos, ținându-se de locul vătămat.

Warwick se întoarse spre Jack, iar în ușa cabinei apăru și Sonny Singer. Întinse mâna, înhățându-l pe Jack de cămașă.

– Gata, curistule... începu Sonny, și mai mult nu apucă să spună.

De când Jack și Wolf fuseseră aduși cu arcanul în acest loc, Sonny Singer se aflase tot timpul în fața lui. Sonny Singer, cu chipul său rău și întunecos, care voia să arate întocmai ca al lui Sunlight Gardener (și, foarte curând, era posibil). Sonny Singer care născocise fermecătorul alint „moacă-de-muci". Sonny Singer căruia-i aparținuse, fără-ndoială, ideea să se pișe-n paturile lor.

Jack pistonă cu pumnul drept înainte, fără bolta cu pivot a stilului Heck Bast, ci împingând puternic, lin, din cot. Pumnul său luă contact cu nasul lui Sonny. Se auzi un trosnet distinct. Jack avu un moment de satisfacție atât de perfectă, încât era de-a dreptul sublimă.

– Așa! strigă el.

Își scoase piciorul din budă. Un rânjet larg îi acoperea fața, și-i transmise lui Wolf un gând cu toată puterea de care era în stare: *Nu ne descurcăm tocmai rău, Wolf – tu ai rupt mâna unui ticălos, eu am rupt nasul altui ticălos.*

Jack ieși din cabină, cu pumnii ridicați, într-o imitație destul de reușită a lui John Sullivan[1].

– Ți-am spus să te ferești de mine, Sonny. Acum o să te-nvăț să zici aleluia.

– Heck! zbieră Sonny. Andy! Casey! Careva!

– Sonny, pari cam speriat, comentă Jack. Nu știu de ce...

Și atunci, ceva – ceva dând senzația unei tărgi pline de cărămizi – îi căzu în ceafă, aruncându-l înainte, într-una dintre oglinzile de deasupra chiuvetelor. Dacă ar fi fost făcută din sticlă, s-ar fi spart, tăindu-l rău pe Jack. Dar, aici, toate oglinzile erau din oțel lustruit. La Sunlight Home, se evitau sinuciderile.

[1] John Lawrence Sullivan (1858-1919), boxer american, campion la categoria grea, în perioada 1882-1892 (n. red.).

Jack reuși să ridice un braț, amortizând puțin lovitura, dar tot se simțea amețit când se răsuci să-l vadă pe Heck Bast rânjindu-i. Heck Bast îl lovise cu ghipsul mâinii drepte.

În timp ce-l privea pe Heck, Jack avu o revelație enormă, mai să-i vină rău. *Tu erai!*

– M-a durut ca dracu', spuse Heck, ținându-și mâna ghipsată cu cealaltă, da' a meritat, moacă-de-muci.

Porni spre el.

Tu erai! Tu stăteai lângă Ferd în cealaltă lume, biciuindu-l de moarte. Tu ai fost, tu erai garguiul, era Îngemănarul tău!

Pe Jack îl năpădi o mânie tot atât de dogoritoare ca și rușinea. Când Heck ajunse suficient de aproape, Jack se rezemă de chiuvetă, apucă strâns marginea acesteia cu ambele mâini și-și repezi picioarele înainte. Îl nimeriră pe Heck Bast drept în piept, trimițându-l de-a berbeleacul înapoi în cabina deschisă. Bocancul care revenise în Indiana băgat într-un vas de closet lăsă o urmă clară pe puloverul *col roulé* alb al lui Heck. Acesta se așeză în toaletă cu un plescăit, făcând o mutră năucă. Ghipsul îi clănțăni pe porțelan.

Acum dădeau buzna înăuntru și alții. Wolf încerca să se ridice. Părul îi spânzura în față. Sonny înainta spre el, cu o mână încă pe nasul sângerând, cu intenția clară de a-l doborî.

– Hmm, dă-i-nainte și-atinge-te de el, Sonny, spuse încetișor Jack, iar Sonny se îndepărtă cu un pas.

Jack îl prinse pe Wolf de-un braț și-l ajută să se scoale. Ca prin vis, văzu că Wolf revenise mai păros ca nicicând. *Toate astea-l stresează prea mult. Îi grăbesc Preschimbarea și, Cristoase, n-o să se termine niciodată, niciodată... niciodată...*

El și Wolf se retraseră din calea celorlalți – Warwick, Casey, Pedersen, Peabody, Singer – spre fundul băii. Heck ieșea din cabina în care-l aruncase Jack, iar Jack mai observă ceva. Făcuseră saltul din cea de-a patra cabină de la intrare încoace. Heck Bast ieșea din cea de-a cincea. În lumea cealaltă, se deplasaseră atât cât să revină printr-o altă cabină.

– Ji-o drăgeaù la gredz udu-alduia agolo-dăundru! țipă Sonny, cu glasul înfundat, nazal. Îdapoiadu' ji drăgălaju'! Warwick ji gu bide i-ab brinz gu budzele zgoaze did dădragi!

Fesele lui Jack atinseră faianța rece. Nu mai aveau unde să fugă. Îi dădu drumul lui Wolf, care își îndoi umerii, amețit, vrednic de milă; apoi ridică pumnii.

– Haideți, îi îndemnă el. Care-i primu'?

– Ce, ne cafteși pe toți? întrebă Pedersen.

– Dacă trebuie, da, răspunse Jack. Ce-o să-mi faci? O să mă răstignești pe cruce în locul lui Cristos? Haideți!

Un licăr de stânjeneală se ivi pe chipul lui Pedersen, iar pe-al lui Casey, o crampă de frică fățișă. Se opriră... se opriră de-a binelea. Jack avu un moment de speranță nătângă. Băieții se holbau la el cu stinghereala oamenilor ce privesc un câine turbat care poate fi doborât... dar s-ar putea ca mai întâi să muște rău pe cineva.

– La o parte, băieți! interveni un glas puternic, melodios.

Și „băieții" se dădură în lături de bunăvoie, ușurarea luminându-le fețele. Era reverendul Gardener. Reverendul Gardener știa cum să descurce ițele.

Se apropie de băieții încolțiți; în această dimineață, purta pantaloni negri ca pana corbului și o cămașă albă de satin, cu mâneci bogate, aproape byroniene. În mână ținea caseta neagră a siringii.

Îl privi pe Jack și oftă.

– Știi ce spune Biblia despre homosexualitate, Jack?

Jack rânji, arătându-i dinții.

Gardener dădu trist din cap, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la altceva.

– Ei bine, toți băieții sunt răi. E axiomatic.

Deschise cutia. Siringa sclipi.

– Cred, totuși, că dumneata și prietenul dumitale făceați ceva chiar mai rău decât sodomia, continuă Gardener, cu glasul său molatic, plin de regret. Vă duceați în locuri lăsate pentru cei mai vârstnici și mai buni decât voi, poate.

Sonny Singer și Hector Bast schimbară o privire nedumerită, jenată.

– Cred că o parte din această răutate... din această perversitate... s-a produs din vina mea.

Scoase siringa, îi aruncă o privire, apoi luă o fiolă. Îi dădu cutia lui Warwick și umplu siringa.

– Niciodată n-am crezut în ideea de a-i sili pe băieții mei să se confeseze, dar fără confesiune nu poate exista nici o decizie întru Cristos, și fără decizie întru Cristos, răul sporește în continuare. Așa că, deși o regret profund, cred că timpul de-a întreba a luat sfârșit și a sosit timpul de-a porunci în numele Domnului. Pedersen. Peabody. Warwick. Casey. Țineți-i!

La ordinul lui, cei patru băieți se repeziră înainte, ca niște câini dresați. Jack îi arse una lui Peabody, apoi mâinile-i fură prinse și imobilizate.

– *Lăsadzi-bă ză-l bogdezg!* țipă Sonny, cu noul său glas înfundat. Își croi drum înghiontind prin hoarda de băieți cu ochii cât cepele, clocotind de ură. *Vreau ză-l bogdezg!*

– Nu acum, îl opri Gardener. Mai târziu, poate. Ne vom ruga pentru asta, nu-i așa, Sonny?

– Îghâm.

Licărul din ochii lui Sonny devenise de-a dreptul febril.

– O să bă rog beddru azda doadă ziua.

Ca un om care, în sfârșit, se trezește după un somn foarte lung, Wolf mârâi și privi în jur. Îl văzu pe Jack ținut captiv, văzu acul siringii, și desprinse mâna lui Pedersen de pe brațul lui Jack ca și cum ar fi fost o mână de copil. Un răget surprinzător de puternic îi ieși din gât:

– *Nu! Dați-i DRUMU'!*

Gardener trecu, dansant, în afara câmpului vizual al lui Wolf, cu o gradație fluidă care lui Jack îi aminti de felul în care se întorsese Osmond spre căruțaș, în curtea noroioasă a grajdurilor. Acul fulgeră și se înfipse. Wolf se răsuci pe călcâie, mugind de parcă l-ar fi înțepat o viespe... ceea ce, într-un fel, i se și întâmplase. Dădu cu o mână spre siringă, dar Gardener evită lin lovitura.

Băieții, care urmăriseră totul năuciți, tipic pentru Sunlight Home, începură acum să se bulucească spre ușă, cu expresii alarmate. Nu voiau să aibă de-a face cu uriașul și cam nătângul Wolf, cuprins de-o asemenea turbare.

– *Dați-i DRUMU'!* Dați-i... da... ți-i...

– *Wolf!*

– Jack... Jacky...

Wolf îl privi cu ochi nedumeriți ce-și preschimbau culoarea, ca niște stranii caleidoscoape, din căprui-deschis în portocaliu, apoi într-un roșu mâlos. Își ridică spre Jack mâinile păroase, după care Hector Bast păși în spatele lui și-l doborî cu o lovitură.

– *Wolf! Wolf!* Jack se holba la el cu ochi umezi, furioși. *Dacă l-ai omorât, ticălosule...*

– Ssssst, domnule Jack Parker, îi șopti Gardener la ureche – iar Jack simți cum îl înțeapă în braț. Acum doar să taci. Îți vom aduce o rază mică de soare în suflet. Și poate după aceea vom vedea cum îți place să tragi o căruță plină în sus, pe drumul în spirală. Poți să spui aleluia?

Acest unic cuvânt îl urmări în neagra uitare.

Aleluia... aleluia... aleluia...

CAPITOLUL XXVI

Wolf-la-cutie

1

Jack se trezi cu mult timp înainte de a-și fi dat seama cineva, dar nu redeveni conștient de identitatea sa, de cele întâmplate și de situația în care se afla acum, decât pas cu pas. Era, într-un fel, asemenea unui soldat care ar fi supraviețuit unui baraj de artilerie intens, prelungit. Brațul îi pulsa în locul unde înfipsese Gardener acul siringii. Îl durea atât de rău capul, încât până și globii oculari păreau să-i fi luat foc. O sete pustiitoare îl ardea pe dinăuntru.

Mai urcă o treaptă pe scara stării conștiente, când încercă să atingă cu mâna stângă locul dureros de pe braț. N-o putea face. Iar motivul pentru care n-o putea face era acela că avea brațele înfășurate într-un anume fel în jurul propriului său trup. Simțea miros de pânză groasă veche, mucegăită – era mirosul unui cort de mic cercetaș, găsit într-un pod, după ce stătuse mulți ani în beznă. Abia atunci (deși o privise prostește, printre pleoapele întredeschise, cel puțin zece minute) înțelese ce purta: o cămașă de forță.

Ferd și-ar fi dat seama mai repede, Jack-O, își spuse, iar gândul la Ferd avu un efect catalizator asupra creierului său, în pofida strivitoarei migrene. Se mișcă puțin; arsura brațului și junghiurile din țeastă îl făcură să geamă. Nu se putea stăpâni.

Heck Bast:

– Se trezește.

Sunlight Gardener:

– Nu, nu se trezește. I-am administrat o doză destul de mare ca să paralizeze un aligator bătrân. O să fie dus, până diseară la nouă, cel mai devreme. Doar visează puțin. Heck, vreau să te duci sus și să asculți tu confesiunile băieților, în seara asta. Spune-le că nu se va ține capela-de-noapte. Am de prins un avion, și ăsta nu-i decât începutul a ceva ce va fi probabil o foarte lungă noapte. Sonny, tu rămâi să m-ajuți la contabilitate.

Heck:

– Mai mult ca sigur *arăta* cum că se trezește.

Sunlight:

– Du-te, Heck. Și trimite-l pe Bobby Peabody să vadă de Wolf.

Sonny (hlizindu-se):

– Nu prea-i place-acolo, nu?

Ah, Wolf, iar te-au băgat la Cutie, îl jelui Jack. *Iartă-mă... din vina mea... toate astea sunt din vina mea...*

– Celor sortiți Iadului rareori le pasă de mecanismul mântuirii, îl auzi Jack spunând pe Sunlight Gardener. Când diavolii dinlăuntrul lor încep să moară, ies afară urlând. Acum du-te, Heck.

– Am înțeles, reverend Gardener.

Jack îl auzi pe Heck, dar nu-l văzu ieșind. Încă nu îndrăznea să ridice privirea.

2

Înghesuit în Cutia lucrată grosolan, solid sudată și rezistent ferecată, ca victima unei îngropări-de-viu într-un coșciug de fier, Wolf urlase toată ziua, bătând cu pumnii însângerați în pereții ei, lovind cu picioarele în ușa dublu-zăvorâtă, tip cuptor de campanie, de la baza sicriului, până când spasmele de durere ce-i străbăteau picioarele pe toată lungimea începură să-l înjunghie în abdomen. Nu dând din pumni și din picioare avea să iasă, o știa prea bine, așa cum știa și că n-aveau să-l scoată de-acolo numai pentru că țipa să i se dea drumul. Dar n-avea ce face. Mai presus de orice, Wolfii nu pot suporta să fie închiși.

Zbieretele sale străbăteau incinta din imediata apropiere a așezământului Sunlight, și chiar și câmpiile învecinate. Băieții care le auzeau se uitau la ceilalți cu nervozitate și nu spuneau nimic.

– L-am văzut în baie azi-dimineață, și făcea urât, îi mărturisi Roy Owdersfelt lui Morton, cu glas scăzut, nervos.

– Și-o trăgeau ambii la creț, cum a zis Sonny? întrebă Morton.

Alt urlet-de-Wolf se înălță din Cutia bondoacă de fier, și amândoi băieții priviră într-acolo.

– Și-ncă cum! se repezi Roy. N-am văzut exact, fiindcă-s scund, da' Buster Oates era drept în față și-a zis că ăla marele și retardatu' avea o balangă mare cât un hidrant. Așa a zis el.

– Isuse! exclamă, cu respect, Morton, gândindu-se probabil la balanga sa subgabaritică.

Wolf urlă toată ziua, dar, de îndată ce soarele începu să asfințească, se opri. Băieții simțiră ceva amenințător în neașteptata tăcere. Se uitau unul la altul adesea, și chiar mai adesea, și cu mai multă neliniște spre paralelipipedul acela metalic, culcat în mijlocul unei porțiuni de pământ bătătorit din curtea dosnică a internatului. Cutia aceea lungă de-un metru optzeci și înaltă de nouăzeci de centimetri – cu excepția pătratului grosolan tăiat în latura dinspre Vest și astupat cu plasă de oțel groasă – arăta exact ca un sicriu de fier. Ce se-ntâmpla acolo? se întrebau ei. Chiar și în timpul confesiunii, interval când de obicei băieților le era atenția complet răpită, uitând de orice alte probleme, ochii li se întorceau spre singura fereastră a încăperii, cu toate că fereastra aceea dădea spre latura casei diametral opuse Cutiei.

Ce se-ntâmplă acolo?

Hector Bast știa că nu le stătea mintea la confesiune și asta îl exaspera, dar era incapabil să-i readucă la ordine, căci nici el nu știa precis ce anume era în neregulă. O senzație de expectativă înghețată îi cuprinsese pe băieții din Sunlight Home. Aveau fețele mai palide ca oricând; ochii le sticleau ca ai unor toxicomani înrăiți.

Ce se-ntâmplă acolo?

Ce se-ntâmpla acolo, era destul de simplu.

Wolf o luase cu Luna.

O simți întâmplându-se în timp ce pata de soare intrată prin gura de ventilație începu să se ridice din ce în ce mai sus, nuanța

luminii devenind tot mai roșiatică. Era prea devreme ca să meargă cu Luna; încă nu era pe deplin borțoasă și avea să-l doară. Totuși, se întâmpla, așa cum întotdeauna li se întâmpla, în cele din urmă, Wolfilor, în sezon sau în afara lui, când erau ațâțați prea tare și prea mult timp. Wolf se ținuse sub control multă vreme fiindcă așa voia Jacky. Înfăptuise, pentru Jack, mari acte de eroism în astă lume. Jack le va fi bănuit vag pe unele, totuși n-avea să se-apropie niciodată de înțelegerea incredibilei lor profunzimi și anverguri.

Dar acum i se apropia moartea, și se ducea cu Luna, și fiindcă aceasta din urmă o făcea pe cea dintâi să pară mai mult decât suportabilă – aproape sfântă, și cu siguranță predestinată –, Wolf murea cu ușurare și cu bucurie. Era minunat să nu mai fie nevoie să se lupte.

Gura lui se umplu, deodată, de dinți.

3

După plecarea lui Heck, se auziră zgomote de birou: scrâșnetul ușor al scaunelor mutate, un zornăit de chei la centura lui Sunlight Gardener, ușa unui dulap de dosare deschisă, apoi închisă la loc.

– Abelson. Două sute patruzeci de dolari și treizeci și șase de cenți.

Zgomot de taste apăsate. Peter Abelson era unul dintre băieții care făceau parte din personalul extern. La fel ca toți colegii săi, era deștept, prezentabil și fără defecte fizice. Jack îl văzuse doar de câteva ori, dar considera că Abelson semăna cu Dondi, hoinarul acela fără casă și cu ochii mari din benzile desenate.

– Clark. Șaizeci și doi de dolari și șaptesprezece cenți.

Butoane apăsate. Mașina clănțăni când Sonny bătu în clapa TOTAL.

– Mare cădere, remarcă Sonny.

– Voi discuta cu el, nu te teme. Acum, te rog nu mă ține de vorbă, Sonny. Domnul Sloat sosește la Muncie la zece și-un sfert, și drumul e lung. Nu vreau să întârzii.

– Mă scuzați, reverend Gardener.

Gardener dădu un răspuns pe care Jack nici măcar nu-l auzi. Pronunțarea numelui *Sloat* îi trimisese prin tot trupul un enorm

șoc – și totuși, o parte din el nu se mira. O parte din el știuse că putea fi și Morgan o piesă din joc. Gardener îl suspectase de la bun început. Nu dorise să-și deranjeze șeful cu banalități, presupunea Jack. Sau poate nu voise să admită că nu putea smulge de la Jack adevărul fără ajutor. Dar, în cele din urmă, dăduse telefon. Unde? În Est? În Vest? Jack ar fi fost fericit să știe doar atât. Morgan Sloat fusese în Los Angeles, sau în New Hampshire?

Alo, domnule Sloat. Sper că nu vă deranjez, însă poliția locală mi-a adus un băiat – doi băieți, de fapt, dar nu mă preocupă decât cel inteligent. Am impresia că-l știu de undeva. Sau poate... ăă... celălalt eu al meu îl cunoaște. Și-a dat numele de Jack Parker, dar... ce? Să vi-l descriu? În regulă...

Și balonul pocnise.

Te rog nu mă ține de vorbă, Sonny. Domnul Sloat sosește la Muncie la zece și-un sfert...

Aproape că nu mai avea timp.

Ți-am spus să-ți cari fundu' acasă, Jack... acum e prea târziu. Toți băieții sunt răi. E axiomatic.

Jack ridică infim capul și privi prin încăpere. Gardener și Sonny Singer stăteau unul lângă altul la capătul opus al biroului din cabinetul subteran al reverendului. Sonny bătea la o mașină de calculat, în timp ce Gardener îi dicta șiruri de cifre, fiecare număr urmând după numele unui membru din personalul extern, toate numele dispuse pedant, în ordine alfabetică. În fața lui Sunlight Gardener se aflau un registru, o cutie de fișe lungă, din oțel, și un teanc de plicuri în dezordine. În timp ce Gardener ridica unul dintre plicuri pentru a citi suma mâzgălită pe el, Jack putu să vadă partea din spate a acestuia. Înfățișa un desen cu doi copii fericiți, fiecare purtând câte o Biblie, care mergeau sprinteni, ținându-se de mână, pe-o potecă, spre o biserică. Dedesubt stătea scris: VOI FI O RAZĂ DE SOARE PENTRU ISUS.

– Temkin. O sută șase dolari în cap.

Plicul intră în cutia de oțel, alături de celelalte care fuseseră înregistrate.

– Cred că iar ciupește, spuse Sonny.

– Dumnezeu vede adevărul, dar așteaptă, replică Gardener, cu blândețe. Victor e-n regulă. Acum taci și hai să terminăm treaba până la șase.

Sonny bătu la mașină.

Tabloul cu Isus mergând pe apă fusese rotit pe o balama, dezvăluind un seif aflat în spatele lui. Seiful era deschis.

Jack văzu că mai existau și alte obiecte demne de interes pe biroul lui Sunlight Gardener: două plicuri, unul însemnat JACK PARKER, celălalt PHILIP JACK WOLF. Și dragul său de rucsac.

Cel de-al treilea lucru era lanțul cu chei al lui Sunlight Gardener.

De la chei, ochii lui Jack trecură la ușa încuiată din stânga camerei – ieșirea privată a lui Gardener în exterior, știa. Numai de-ar fi fost o cale...

– Yellin. Șaizeci și doi de dolari și nouăsprezece cenți.

Gardener oftă, puse ultimul plic în cutia lungă de oțel și închise registrul.

– Se pare că Heck avea dreptate. Cred că scumpul nostru prieten, domnul Jack Parker, s-a trezit.

Se ridică, ocoli biroul și porni spre Jack. Ochii săi dementi, cețoși, scânteiau. Bagă mâna în buzunar și scoase bricheta. La vederea ei, Jack simți panica deșteptându-se într-însul.

– Atâta doar că numele dumitale nu este deloc Parker în realitate, așa-i, dragă băiete? Numele dumitale adevărat este Sawyer, nu-i așa? Ba da, Sawyer. Și cineva pe care-l preocupi cât se poate de mult va sosi foarte, foarte curând. Și vom avea tot felul de lucruri interesante să-i spunem, ce zici?

Sunlight Gardener râse pe înfundate și deschise căpăcelul brichetei Zippo, dând la iveală rotița înnegrită și fitilul afumat.

– Confesiunea face bine la suflet, șopti, și scăpără flacăra.

4

Buf.

– Ce-a fost asta? întrebă Rudolph, ridicând ochii de la bancul său de cuptoare duble.

Cina – cincisprezece plăcinte de curcan mari – se cocea frumos.

– Ce-a fost ce? replică George Irwinson.

Lângă chiuvetă, unde curăța cartofi, Donny Keegan își slobozi râsul sonor, *hî-hî*.

– N-am auzit nimic, spuse Irwinson.

Donny râse iar.

Rudolph se uită la el, iritat.

– Ai de gând să cojești afurisiții ăia de cartofi până nu mai rămâne nimica, idiotule?

– *Îghîîghî-îghî!*

Buf.

– Poftim, acum ai auzit, nu?

Irwinson se mulțumi să clatine din cap.

Deodată, lui Rudolph i se făcu frică. Zgomotele veneau din Cutie – despre care, firește, el știa, chipurile, că nu-i decât un uscător de fân. Ce să-ți povestesc. Băiatul ăla mare era în Cutie – cel de care spuneau că fusese prins în sodomie azi-dimineață cu prietenul său, băiatul care abia în ajun încercase să-i cumpere evadarea. Ziceau că băiatul cel mare făcuse foarte urât înainte ca Bast să-i cârpească o palmă... iar unii dintre ei mai ziceau și că băiatul cel mare nu numai că-i rupsese lui Bast mâna, ci că i-o *storcise*, de rămăsese doar un terci. Asta era o scorneală, firește, trebuia să fie, dar...

BUF!

De astă-dată, privi și Irwinson în jur. Și, instantaneu, Rudolph ajunse la concluzia că avea nevoie pân-afară. Și că prefera să urce la etajul al doilea să-și facă nevoile. Și să nu se mai întoarcă vreo două, poate trei ore. Simțea apropierea unei trebi nasoale – a unei trebi foarte nasoale.

BUF-BUF!

Mă fut în ele de plăcinte de curcan.

Rudolph își scoase șorțul, îl aruncă pe tejghea lângă saramura de cod, pe care o pusese la desărat pentru masa de mâine seară, și porni spre ușă.

– Un'te duci? întrebă Irwinson.

Glasul îi devenise deodată prea ascuțit. Îi tremura. Donny Keegan continua neabătut să curețe cu furie cartofi de mărimea mingilor de fotbal până la cartofi de mărimea mingilor de golf, cu părul slinos atârnându-i în ochi.

BUF! BUF! BUF-BUF-BUF!

Rudolph nu-i răspunse lui Irwinson la întrebare și, în clipa în care atinse scările etajului întâi, aproape că alerga. Erau timpuri grele în Indiana, nu se prea găsea de lucru, iar Sunlight Gardener plătea bani-gheață.

Cu toate acestea, Rudolph începuse să se întrebe dacă nu venise cumva vremea să-și caute o nouă slujbă, cu alte cuvinte: ar trebui să scap de-aici.

5

BUF!

Zăvorul din partea de sus a ușii tip cuptor de campanie a Cutiei plesni în două. Un moment, între Cutie și ușă rămase un gol negru.

Liniște o vreme.

BUF!

Zăvorul de jos pârâi, se-ndoi.

BUF!

Plesni.

Ușa Cutiei se deschise, scârțâind din balamalele sale mari, lucrate artizanal, stângaci. Două picioare uriașe, cu blană deasă, se iviră prin deschizătură, cu tălpile-n sus. Gheare lungi scurmară în praf.

Wolf începu să-și croiască drum afară.

6

Flacăra se legăna înainte și-napoi în fața ochilor lui Jack – înainte și-napoi, înainte și-napoi. Sunlight Gardener arăta ca o împerechere dintre un hipnotizator de bâlci și cine știe ce actor de modă veche, care juca rolul principal în biografia unui mare savant din *The Late Late Show*[1]. Paul Muni, eventual. Era

[1] *Emisiunea de după miezul nopții*, program TV nocturn de filme SF sau horror (n. tr.).

comic. Dacă n-a fi fost atât de înspăimântat, Jack ar fi râs. Și poate că oricum avea să râdă.

– Acum am câteva întrebări să-ți pun, iar dumneata îmi vei răspunde la ele, zise Gardener. Domnul Morgan ar putea scoate personal răspunsurile de la dumneata – a, fără doar și poate, cu ușurință –, dar prefer să-l scutesc de osteneală. Deci... de cât timp ai posibilitatea de-a Migra?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– De când ai posibilitatea de-a Migra în Teritorii?

– Nu știu despre ce vorbiți.

Flacăra veni mai aproape.

– Unde-i negroteiul?

– Cine?

– Negroteiul, negroteiul! guiță Gardener. Parker, Parkus, cum și-o fi zicând! Unde-i?

– Nu știu despre cine vorbiți.

– Sonny! Andy! zbieră Gardener. Dezlegați-i mâna stângă. Țineți-i-o spre mine.

Warwick se aplecă peste umărul lui Jack și moșmondi ceva. O clipă mai târziu, îi desprindeau mâna din scobitura spatelui. Îl înțepau mii de ace, în timp ce se dezmorțea. Băiatul încercă să se zbată, dar n-avea nici un rost. I-o întinseră.

– Acum, desfaceți-i degetele.

Sonny trase inelarul și degetul mic ale lui Jack într-o direcție; Warwick îi desfăcu arătătorul și mijlociul în partea cealaltă. Peste o clipă, Gardener aplicase flacăra brichetei pe membrana din adâncitura V-ului astfel format. Durerea fu inimaginabilă, fulgerându-l prin brațul drept, iar de-acolo părând să-i inunde tot trupul. Un miros dulceag, de carne arsă, pluti în sus. El însuși. Arzând. El însuși.

După o veșnicie, Gardener își retrase bricheta și-o închise. Broboane fine de sudoare îi acopereau fața. Gâfâia.

– Diavolii zbiară înainte de-a ieși, spuse. A, da, o fac într-adevăr. Nu-i așa, băieți?

– Da, Domnul fie lăudat, spuse Warwick.

– Băturăți cuiu-ăsta, adăugă Sonny.

– O, da, știu. Da, zău că știu. Cunosc secretele, atât ale băieților, cât și-ale diavolilor.

Gardener chicoti, apoi se aplecă până ce ajunse cu fața la un deget de-a lui Jack. Mirosul sufocant de colonie inundă nările băiatului. Oricât de infect era, i se păru mult mai plăcut decât cel al propriei lui cărni arse.

– Acuma, Jack, de cât timp Migrezi? Unde e negroteiul? Cât de multe știe maică-ta? Cui i-ai mai spus? Ce ți-a spus negroteiul? Cu astea începem.

Gardener își dezgoli dinții într-un rânjet.

– Băieți, spuse el, vom continua să aducem raze de soare în sufletul acestui băiat. Legați-i la loc brațul stâng și dezlegați-i-l pe dreptul.

Sunlight Gardener deschise din nou bricheta și-i așteptă să facă așa cum le ceruse, cu degetul mare rezemat ușurel pe rotița scăpărătoare.

7

George Irwinson și Donny Keegan încă mai erau în bucătărie.

– E cineva afară, spuse George, nervos.

Donny nu zise nimic. Terminase de curățat cartofii și stătea acum lângă cuptoare, să se bucure de căldura lor. Nu știa ce să facă mai departe. Tocmai se ținea confesiunea, alături, în hol, și ar fi vrut să se afle și el acolo – confesiunea era un lucru sigur, iar aici, în bucătărie, se simțea mult prea nervos –, dar Rudolph nu le dăduse liber. Mai bine stătea aici.

– Am auzit pe cineva, spuse George.

Donny râse.

– *Îghî! Îghî! Îghî!*

– Isuse, râsu-ăsta al tău mă face să borăsc, zise George. Am sub saltea o revistă nouă cu Captain America[1]. Dacă arunci o privire-afară, te las s-o citești.

Donny clătină din cap și iarăși sughiță cu râsul său măgăresc.

George privi spre ușă. Zgomote. Râcâieli. Așa sunau. Râcâieli la ușă. Ca un câine care cere să i se dea drumul înăuntru. Un cățeluș pierdut, fără casă. Dar, oare, ce fel de cățeluș pierdut

[1] Erou popular de bandă desenată (n. tr.).

și fără casă e ăla care zgârie în capătul de sus al unei uși înalte de peste doi metri?

Se îndreptă spre fereastră și privi afară. Nu putea să vadă aproape nimic în întunericul din curte. Cutia era doar o umbră mai neagră printre alte umbre.

George porni spre ușă.

8

Jack țipă atât de tare, încât fu convins că i se va rupe laringele. Li se alăturase și Casey – Casey cu burta lui mare și legănată. Asta le prindea bine, pentru că acum era nevoie de trei oameni – Casey, Warwick și Sonny Singer – ca să țină strâns brațul lui Jack, cu mâna în flacără.

Când Gardener o îndepărtă, de astă-dată, pe mâna băiatului se vedea o porțiune bășicată, mare cât o monedă de douăzeci și cinci de cenți.

Gardener se ridică, luă de pe birou plicul cu inscripția JACK PARKER și reveni cu el. Scoase din plic pana de chitară.

– Ce-i asta?

– O pană de chitară, îngăimă Jack.

Mâinile îi ardeau în chinuri.

– În Teritorii ce era?

– Nu știu ce vreți să ziceți.

– Ce-i asta?

– O bilă. Ce, sunteți orb?

– În Teritorii e o jucărie?

– Nu șt...

– O oglindă?

– ...iu des...

– Un titirez care dispare când îl învârtești foarte repede?

– ...pre ce...

– *BA ȘTII! ȘI TU ȘTII, PLOD POPONAR SORTIT IADULUI!*

– ...vorbiți.

Gardener îi trase lui Jack o palmă peste obraz.

Aduse dolarul de argint. Ochii îi luceau.

– Ăsta ce-i?

– Un dar de la mătușa Helen, să-mi poarte noroc.

– În Teritorii ce e?

– O cutie de crochete de orez.

Gardener ridică bricheta.

– Ultima ta șansă, băiete.

– Se preface într-un vibrafon și cântă *Crazy Rhythm*.

– Țineți-i iar mâna dreaptă.

Jack se zbătu, dar până la urmă îi întinseră mâna.

9

În cuptor, plăcintele de curcan începuseră să se ardă.

George Irwinson stătea lângă ușă de aproape cinci minute, încercând să-și adune destul curaj ca s-o deschidă. Zgomotul acela râcâit nu se mai repetase.

– Ei, o să-ți arăt eu că nu-i nimic de care să-ți fie frică, bebelușu-lu-mămica, spuse, cu însuflețire, George. Când ești puternic întru Domnul, nu există nimeni și nimic în stare să te-nspăimânte!

Cu această declarație măreață, deschise larg ușa. O arătare uriașă, lățoasă, întunecată, stătea în prag, cu ochii arzându-i roșii în orbitele adânci. Privirea lui George urmări laba în timp ce se ridica prin penumbra serii vântoase de toamnă, pentru a se repezi în jos. Ghearele lungi de câte cincisprezece centimetri lucire în lumina din bucătărie. Despărțiră capul lui George Irwinson de trup, iar capul zbură prin bucătărie, într-o trâmbă de sânge, izbind apoi pantofii râzăreților Donny Keegan, ai dement-râzăreților Donny Keegan.

Wolf sări în bucătărie, aterizând în patru labe. Trecu pe lângă Donny Keegan abia învrednicindu-l cu o privire și fugi în hol.

10

Wolf! Wolf! Chiar aci și-acu!

Vocea lui Wolf îi răsuna în minte, nici vorbă, dar era mai profundă, mai bogată, mai poruncitoare decât o auzise Jack

vreodată. Își tăie drum prin ceața durerii ca un pumnal suedez fin.

Își spuse: *Wolf aleargă cu Luna*. Gândul aduse cu sine un amestec de triumf și tristețe.

Sunlight Gardener privea în sus, cu ochii mijiți. În acel moment, semăna foarte mult el însuși cu o fiară – o fiară care a adulmecat mirosul primejdiei purtat pe aripi de vânt.

– Domnule reverend? întrebă Sonny.

Sonny gâfâia slab și avea pupilele foarte dilatate.

Se distrează, își spuse Jack. *Dacă-ncep să vorbesc, Sonny va fi dezamăgit*.

– Am auzit ceva, spuse Gardener. Casey, du-te și-ascultă, la bucătărie și în sala comună.

– 'țeles.

Gardener reveni cu privirea la Jack.

– Curând va trebui să plec spre Muncie, iar când mă-ntâlnesc cu domnul Morgan, vreau să-i pot oferi imediat câteva informații. Așa că mai bine vorbește-mi, Jack. Cruță-te de alte chinuri.

Jack se uită la el, sperând că bătăile de ciocan pneumatic ale inimii nu i se trădau nici pe față, nici în pulsațiile mai repezi, mai vizibile, ale unei vene pe gât. Dacă Wolf ieșise din Cutie...

Gardener ridică într-o mână pana pe care i-o dăduse Speedy, iar în cealaltă, moneda de la Căpitanul Farren.

– Ce-s astea?

– Când fac un salt, se transformă-n fudulii de țestoasă, răspunse Jack, și izbucni într-un râs sălbatic, isteric.

Chipul lui Gardener se înnegri de furie.

– Legați-i brațele la loc, le spuse el lui Sonny și Andy. Legați-i brațele și pe urmă dați-i jos pantalonii ticălosului ăstuia sortit Iadului. Să vedem ce se-ntâmplă când îi încălzim *lui* fuduliile.

11

Pe Heck Bast îl plictisea de moarte confesiunea. Le mai auzise pe toate și-altă dată, acele păcate jalnice, comandate prin poștă. *Am șutit bani din poșeta maică-mii, fumam marijuana în curtea școlii, 'bijnuiam să băgăm clei-ntr-o pungă dă hârtie și-l*

trăgeam în piept, am făcut asta, am făcut ailantă. Chestii de pici. Nimic interesant. Nimic care să-i mute gândul de la durerea surdă din mână. Heck ar fi vrut să se afle jos, să facă treabă cu puștiul ăla, Sawyer. Și pe urmă puteau începe cu retardatu' ăl mare, care cum dracu-l luase prin surprindere și-i făcuse harcea-parcea draga lui de mână dreaptă? Da, munca la retardatu' ăl mare avea să fie o adevărată plăcere. Preferabil cu o pereche de clești de tăiat piroane.

Un băiat pe nume Vernon Skarda susura monoton:

– ...așa că io și iel văzurăm că cheile era-n ia, pricepeți ce voi să zic. Așa că iel zice: „Hai sărim în curv-asta și facem cu ia un tur la bloc", zice. Da' io știam că nu-i bine și-am zis că nu, așa că iel zice: „Nu ești nimica dăcât un găinat." Așa că io zic: „Io nu-s găinat." Așa. Și iel zice: „Dovidește, dovidește." „Nu fac nici o plimbărică", zic, așa că iel zice...

Of, Isuse Cristoase, spuse în sinea sa Heck. Mâna începea să țipe la el de-a binelea, iar pilulele contra durerii erau sus, în cameră. În capătul opus al sălii, îl văzu pe Peabody întinzându-și fălcile într-un căscat trosnitor.

– Așa c-am dat ocol la bloc, și p-ormă îm' zice iel mie, zice...

Ușa se trânti deodată de perete, atât de tare, încât sări din țâțâni. Izbi peretele, ricoșă, lovi un băiat numit Tom Cassidy, îl aruncă pe jos și-l imobiliză acolo. Ceva sări în sala comună – în primul moment, Heck Bast crezu că era cel mai mare futu-l în cur pă mă-sa de câine pe care-l văzuse-n viața lui. Băieții zbieră, zbughind-o de pe scaune... iar apoi încremeniră, cu ochii holbați, nevenindu-le să creadă, în timp ce fiara neagră-cenușie, care era Wolf, se ridică, cu zdrențele de trening și cămașa cadrilată încă agățate de trup.

Vernon Skarda rămăsese cu ochii ieșiți din orbite, cu falca lăsată.

Wolf mugi, aruncând văpăi din ochi spre băieții ce se retrăgeau din calea lui. Pedersen o cârmi spre ușă. Wolf, atât de înalt, încât aproape atingea plafonul cu creștetul capului, se urni cu o iuțeală vizibilă. Repezi un braț gros ca o bârnă de hambar. Ghearele sfâșiară un canal prin spinarea lui Pedersen. Un moment, i se văzu coloana vertebrală – semăna cu un extensor

însângerat. Pereții fură împroșcați cu sânge. Pedersen făcu un pas mare, împleticit, până în hol, apoi se prăbuși.

Wolf se întoarse... și ochii săi aprinși poposiră asupra lui Heck Bast. Heck se ridică brusc, pe picioarele din care i se topiseră toți nervii, zgâindu-se la oroarea aceea lățoasă, cu ochi roșii. Știa cine era... sau, cel puțin, cine fusese.

Heck ar fi dat orice, numai să se plictisească iar.

12

Jack ședea din nou pe scaun, cu mâinile arse, chinuite, legate strâns la spate – Sonny îi strânsese cu cruzime cămașa de forță, după care îi descheiase pantalonii și i-i trăsese în vine.

– Acum, zise Gardener, ridicând bricheta Zippo astfel ca Jack s-o poată vedea. Ascultă-mă, Jack, și-ascultă-mă bine. Voi relua întrebările. Iar dacă nu răspunzi corect și sincer, atunci pederastia e o ispită spre care nu va mai trebui niciodată să te temi că ai putea fi atras.

Sonny Singer chicoti sălbatic la auzul acestor vorbe. Privirea aceea mâloasă, aproape moartă de poftă, îi revenise în ochi. Se uita la chipul lui Jack cu un soi de lăcomie bolnavă.

– Reverend Gardener! Reverend Gardener!

Era Casey, iar Casey arăta agitat. Jack deschise din nou ochii.

– Sus se-ntâmplă nu-ș ce tărăboi!

– Nu vreau să fiu deranjat acum.

– Donny Keegan râde ca un sonat în bucătărie! Și....

– A zis că nu vrea să fie deranjat acum, îl întrerupse Sonny. N-ai auzit?

Dar Casey era prea înnebunit ca să se oprească.

– ...și sună ca și cum ar fi mare tărăboi în sala comună! Urlete! Zbierete! Și sună ca...

Deodată, mintea lui Jack fu inundată de-un răget incredibil de puternic și energic:

Jacky! Unde ești? Wolf! Unde ești chiar aci și-acu?

– ...o haită de câini sau nu-ș ce și-a dat drumu-acolo!

Acum, Gardener îl privea pe Casey, cu ochii mijiți și buzele strânse.

În cabinetul lui Gardener! La subsol! Unde-am mai fost și-nainte!

Sub PĂMÂNT, Jacky?

Subsol! Pe SCĂRI, Wolf!

Chiar aci și-acu!

Asta fusese; Wolf îi dispăruse din minte. De la parter, Jack auzi o bufnitură și un zbieret.

– Reverend Gardener? întrebă Casey. Chipul său, de obicei congestionat, era acum palid ca al unui mort. Reverend Gardener, ce e? Ce...

– Gura! se răsti Gardener.

Casey se dădu înapoi ca și cum ar fi fost pălmuit, cu obrajii săi umflați tremurându-i. Gardener trecu pe lângă el și se îndreptă spre seif. Scoase de-acolo un pistol supradimensionat, pe care-l vârî la cingătoare. Pentru prima oară, reverendul Sunlight Gardener părea speriat și derutat.

Sus, răsună vag o trosnitură ca de sfărâmare, urmată de-un țipăt ascuțit. Sonny, Warwick și Casey ridicară cu toții ochii spre tavan, nervoși – ai fi zis că erau ocupanții alarmați ai unui adăpost antiaerian, ascultând un șuier din ce în ce mai intens deasupra lor.

Gardener îl privi pe Jack. Pe față îi răsări un rânjet și colțurile gurii îi tresăriră neregulat, de parcă ar fi fost legate cu sfori – sfori mânuite de-un păpușar nu prea strălucit în meserie.

– Va veni aici, nu-i așa? spuse Sunlight Gardener. Înclină din cap ca și cum Jack i-ar fi răspuns. Va veni... dar nu cred că va și pleca.

13

Wolf sări. Heck Bast reuși să-și ridice în fața beregatei mâna dreaptă, cu ghipsul. Urmă o strălucire fierbinte de durere, un crănțănit aspru și un nor de praf alb, când Wolf mușcă ghipsul – și ce mai rămăsese din mâna aflată înăuntru. Heck privi prostește locul în care o avusese. Sângele țâșnea din încheietura antebrațului. Îi îmbibă cu roșu, cald, *col roulé*-ul alb.

– Te rog, schelălăi Heck. Te rog, te rog, nu...

Wolf scuipă mâna. Capul i se repezi înainte cu iuțeala unui șarpe în atac. Heck avu o senzație cețoasă de smulgere când Wolf îi sfâșie beregata, apoi nu mai știu nimic.

14

În timp ce se năpustea afară din sala comună, Peabody alunecă în sângele lui Pedersen, căzu într-un genunchi, se ridică și o luă la fugă pe coridorul de la parter cu toată viteza de care era în stare, vomând pe el din mers. Copiii alergau în toate părțile, țipând înspăimântați. Peabody nu era chiar atât de speriat. Își amintea ce-avea de făcut în situații extreme – deși nu credea să fi avut vreodată cineva în vedere o situație-limită; bănuia că reverendul Gardener se gândise că vreun copil o luase razna și-l spinteca pe altul, sau cam așa ceva.

Dincolo de antecamera în care erau aduși băieții noi când intrau prima oară în Sunlight Home, se afla un mic birou, la etaj, folosit numai de durii la care Gardener se referea cu formula „elevii mei aghiotanți".

Peabody se încuie în această cameră, ridică receptorul și formă un număr de urgență. Un moment mai târziu, vorbea cu Franky Williams.

– Peabody, de la Sunlight Home. Ar trebui să veniți aici cu cât mai mulți polițiști puteți găsi, ofițer Williams. Aici e Iadul...

Afară, auzi un țipăt tânguitor, urmat de-un trosnet ca al lemnului sfărâmat. Răsună un răget feroce, lătrător, și țipătul fu retezat.

– ... pe pământ, încheie el.

– Ce fel de iad? întrebă, nerăbdător, Williams. Dă-mi-l pe Gardener.

– Nu știu unde-i reverendul, da' ar vrea și el să veniți. Avem morți. *Copii* morți.

– *Ce?*

– Dar veniți aici cu cât mai mulți oameni, repetă Peabody. Și multe pușți.

Alt urlet. Apoi bufnetul înfundat al unui corp greu – scrinul vechi aflat în holul din față, probabil – răsturnat.

– Mitraliere, dacă găsiți.

Un zăngănit cristalin, la prăbușirea marelui candelabru din hol. Peabody se crispă. Părea că monstrul ăla demola tot internatul cu mâinile goale.

– Mă cac, aduceți o atomică dac-aveți, continuă Peabody, începând să se bâlbâie.

– Ce...

Peabody închise înainte ca Williams să poată termina. Se târî în spațiul gol, pentru picioare, de sub birou. Își acoperi capul cu brațele. Și începu să se roage fierbinte ca toate astea să se dovedească a fi doar un vis – cel mai nasol, futu-i mama mă-sii de coșmar, din viața lui.

15

Wolf se năpusti pe coridorul de la parter, între sala comună și ușa din față, oprindu-se doar pentru a dărâma scrinul, apoi spre a sări cu ușurință, agățându-se de candelabru. Se legănă sub el precum Tarzan, până îl smulse din plafon, împrăștiind cristale ca diamantele peste tot covorul din hol.

În JOS, Jacky era în JOS. Acuma... în ce parte venea asta?

Un băiat, nemaiputând suporta chinuitoarea tensiune de-a aștepta ca făptura să plece, deschise brusc ușa debaralei în care se ascunsese și o tuli spre scări. Wolf îl înșfăcă și-l azvârli cât era culoarul de lung. Băiatul se ciocni de ușa deschisă a bucătăriei, cu un trosnet de oase rupte, și căzu grămadă.

Lui Wolf i se învârtea capul de mirosul îmbătător al sângelui proaspăt vărsat. Părul îi atârna în sinistre șuvițe însângerate împrejurul fălcilor și-al botului. Încercă să se agațe de acel gând, dar era mult prea greu. Acum trebuia să-l găsească pe Jacky foarte repede, înainte de a-și pierde complet facultatea gândirii.

Goni înapoi spre bucătărie, pe unde intrase, lăsându-se iarăși în patru labe, căci astfel înaintarea era mai rapidă și mai ușoară... și, deodată, trecând prin dreptul unei uși închise, își aminti. Locul strâmt. Coborâseră parcă într-un mormânt. Mirosul, umed și apăsător în gâtlej...

În JOS. După ușa aia. Chiar aci și-acu!

– *Wolf!* țipă el.

Băieții tupilați în ascunzișurile lor de la parter și etajul întâi nu auziră decât un urlet crescând, triumfător. Ridică ambii berbeci de asalt, grei și musculoși, care-i fuseseră odinioară brațe, și-i repezi în ușă. Aceasta se despică pe mijloc, împroșcând țăndări pe scară, în jos. Wolf își croi drum prin ea și, da, iată locul strâmt, ca un gâtlej; aici, Omul Alb își spusese minciunile în timp ce Jack și mai-slabul Wolf erau nevoiți să șadă și s-asculte.

Acum, Jack se afla acolo, jos. Wolf îi simțea mirosul.

Dar îl mirosi și pe Omul Alb... și praf de pușcă.

Cu grijă...

O, da. Wolfii cunoșteau grija. Wolfii puteau fugi, sfâșia și ucide, dar când trebuia... Wolfii știau să aibă grijă.

Coborî scara în patru labe, tăcut ca un fum greu, cu ochii roșii ca niște lumini de poziție.

16

Gardener devenea din ce în ce mai nervos; lui Jack i se părea că semăna cu un om care intră în zona interzisă. Ochii îi tresăreau spasmodic trifazat: de la studioul de sunet în care Casey asculta înnebunit, la Jack, apoi la ușa închisă ce dădea spre hol.

Majoritatea zgomotelor de la parter încetase de-o bucată de vreme.

Sonny Singer porni spre ușă.

– Mă duc sus să văd ce...

– *Nu te duci nicăieri! Treci înapoi, aici!*

Sonny tresări ca și cum Gardener l-ar fi lovit.

– Care-i problema, reverend Gardener? întrebă Jack. Păreți puțin cam nervos.

Sonny îi arse o palmă, de se clătină.

– Fă bine și vezi cum vorbești, moacă-de-muci! Fă bine și ia seama!

– Și tu pari nervos, Sonny. Și tu, Warwick. Și Casey, acolo...

– *Fă-l să tacă!* zbieră, pe neașteptate, Gardener. *Nu ești în stare de nimic? Toate trebuie să le fac numai eu pe-aicea?*

Sonny îl plesni din nou pe Jack, mai cu forță. Lui Jack îi țâșni sângele pe nas, dar zâmbi. Acum, Wolf era foarte aproape.. iar Wolf avea grijă. Jack începuse să simtă o speranță nebună că poate vor scăpa de-acolo vii.

Deodată, Casey se ridică și-și smulse căștile de la urechi, apăsând butonul interfonului.

– Reverend Gardener! Aud sirene în microfoanele de-afară!

Ochii lui Gardener, acum mult prea dilatați, alunecară înapoi spre Casey.

– Ce? Câte? Cât de departe?

– Par o droaie, răspunse Casey. Încă nu-s aproape. Da' vin încoace. Nu-ncape nici o-ndoială.

Atunci, Jack văzu deslușit cum lui Gardener îi cedară nervii. Omul rămase nehotărât un moment, apoi se șterse delicat la gură cu latul mâinii.

Nu din cauza celor întâmplate sus, nici doar din pricina sirenelor. Știe și că Wolf e pe-aproape. În felul lui propriu, îl miroase... și nu-i place. Wolf, s-ar putea s-avem o șansă! S-ar putea!

Gardener îi întinse pistolul lui Sonny Singer.

– N-am timp să rezolv cu poliția, sau cu cine știe ce porcărie s-o fi petrecând sus, în clipa asta. Cel mai important e Morgan Sloat. Plec la Muncie. Tu și Andy veniți cu mine, Sonny. Ține pistolul ăsta ațintit spre prietenul nostru Jack până scot mașina din garaj. Când auziți claxonul, veniți afară.

– Și Casey? bombăni Andy Warwick.

– Da, da, bine, și Casey, acceptă de îndată Gardener.

Jack își spuse: *Fuge și vă lasă, tâmpiților. Fuge și vă lasă baltă, se vede-așa clar c-ar putea foarte bine să iasă c-un panou pe Sunset Strip și să facă reclamă, iar creierii voștri sunt prea bușiți ca măcar să vă prindeți. O să ședeți aici zece ani, așteptând s-auziți claxonul ăla, dacă vă țin atâta timp mâncarea și cur-papiru'.*

Gardener se ridică. Sonny Singer, cu chipul îmbujorat de recenta lui importanță, se așeză la birou și îndreptă pistolul spre Jack.

– Dacă se-arată retardatu' de prietenu-său, mai spuse Gardener, împușcă-l.

– Cum ar putea *ăla* să se-arate? întrebă Sonny. E-n Cutie.

– Nu contează. E rău, amândoi sunt răi, indubitabil, axiomatic, dacă băiatul retardat se-arată, împușcă-l, împușcă-i pe-amândoi. Bâjbâi la cheile de pe lanț și trase una. Când auzi claxonul, încheie el. Deschise ușa și ieși.

Jack își încordă auzul în căutarea sunetelor de sirenă, dar nu prinse nimic.

Ușa se închise în urma reverendului Gardener.

17

Timpul se dilată...

Un minut îl simți cât două; două minute le simți cât zece; patru, cât o oră. Cei trei „elevi aghiotanți" ai lui Gardener, în grija cărora fusese lăsat Jack, păreau niște băieți surprinși în timpul unei partide de leapșa pe statui. Sonny ședea, drept ca un retevei, la biroul lui Gardener – loc pe care-l savura și îl râvnea, totodată. Pistolul țintea fix fața lui Jack. Warwick stătea în picioare lângă ușa holului. Casey rămăsese în cabina viu luminată, din nou cu căștile la urechi, privind în gol prin celălalt careu de geam, în bezna capelei, nevăzând nimic, doar ascultând.

– N-o să vă ia cu el, să știți, spuse Jack, dintr-o dată.

Sunetul propriului său glas îl cam surprinse. Era calm, fără urmă de spaimă.

– Gura, moacă-de-muci! se răsti Sonny.

– Să nu-ți ții respirația până-l auzi sunând din claxonul ăla, continuă Jack. O să te-nvinețești de-a binelea.

– O vorbă dacă mai scoate, Andy, și-i spargi nasu', ordonă Sonny.

– Exact, nu se lăsă Jack. Sparge-mi nasul, Andy. Împușcă-mă, Sonny. Vin sticleții. Gardener s-a dus, și-au să vă găsească aici pe voi trei, stând lângă un cadavru în cămașă de forță. Tăcu, apoi preciză: Un cadavru în cămașă de forță și cu nasul spart.

– Andy, ia arde-i una! porunci Sonny.

Andy Warwick se urni de la ușă spre locul unde stătea Jack, în cămașa de forță, cu pantalonii și chiloții lăsați în vine.

Jack întoarse capul drept spre Warwick.

– Așa, Andy. Dă-mi una. N-am să mă mișc. A dracu' ce țintă!

Andy Warwick strânse pumnul, își luă elan... apoi ezită. Nesiguranța îi luci în ochi.

Pe biroul lui Gardener se găsea un ceas digital. Privirea lui Jack se îndreptă o clipă într-acolo, revenind apoi la chipul lui Warwick.

– Au trecut patru minute, Andy. Cât îi ia unui om să scoată cu spatele o mașină din garaj? Mai ales când e grăbit.

Sonny Singer sări de pe scaunul lui Sunlight Gardener, ocoli biroul și se repezi la Jack. Chipul său prelung, de nepătruns, era vânăt de furie. Ținea pumnii strânși. Dădu să-l lovească pe Jack. Warwick, care era mai voinic, îl reținu. Acum, pe fața lui Warwick, se citea încurcătura – o mare încurcătură.

– Așteaptă, spuse el.

– Nu-s obligat să-l ascult p-ăsta! Nu-s...

– De ce nu-l întrebi pe Casey cât de aproape-au ajuns sirenele-alea? întrebă Jack, în timp ce Warwick se încruntă și mai nefericit. Ați rămas de izbeliște, nu vă dați seama? Ce, trebuie să vă fac un desen? Aici, treaba a luat-o nasol. Gardener a știut – *a mirosit*! V-a lăsat baltă. După zgomotele de sus...

Singer se smulse din strânsoarea ezitantă a lui Warwick și-l pocni pe Jack în obraz. Capul băiatului se clătină într-o parte, apoi reveni, încet, la loc.

– ... e o baltă mare și puturoasă, sfârși el.

– Gura sau te-omor! șuieră Sonny.

Cifrele de le ceas se schimbaseră.

– Au trecut cinci minute, observă Jack.

– Sonny, spuse Warwick, cu vocea sugrumată. Hai să-l scoatem din chestia asta.

– Nu!

Strigătul lui Sonny era rănit, furios... înspăimântat la culme.

– Știi ce-a zis rev'rendu', continuă repede Warwick. Înainte, când au venit ăia de la Televiziune. Nimeni n-are voie să vadă cămășile de forță. N-ar înțelege. Ar...

Clic! Interfonul.

– Sonny! Andy!

Casey părea cuprins de panică.

– S-au apropiat! Sirenele! Cristoase! Acum ce-o să facem?

– Dă-i drumu', *acum!*

Warwick era palid la față, în afara celor două pete roșii de pe pomeții obrajilor.

– Reverendul Gardener a *mai* spus...

– Mă fut în *ce*-a mai spus!

Glasul lui Warwick se frânse; acum exprima frica profundă a oricărui copil.

– O să ne *prindă*, Sonny! O să ne *prindă*!

Iar lui Jack i se păru că aude și el sirenele, sau poate era doar imaginația sa.

Ochii lui Sonny se rostogoliră spre Jack cu o nehotărâre îngrozitoare, ca prinși într-o capcană. Ridică pe jumătate pistolul și, un moment, Jack crezu că Sonny chiar o să-l împuște.

Dar trecuseră de-acum șase minute, și tot nu se-auzea nici un claxon al proniei cerești, anunțând că nen'tu *deus ex machina* o cârmea spre Muncie.

– Desfă-l tu, îi spuse Sonny, bosumflat, lui Andy Warwick. Eu nu vreau nici măcar să m-ating de el. E un păcătos. Și-i poponar.

Se retrase la birou, în timp ce degetele lui Andy Warwick trebăluiau la șireturile cămășii de forță.

– Fă bine și nu mai zi nimic, gâfâi el. Altfel te-omor cu mâna mea.

Brațul drept liber.

Brațul stâng liber.

I se prăvăliră moi în poală. Mii de ace îi reveniră.

Warwick îi trase de pe trup detestabila cătușă, o oroare de prelată bej, cu șireturi de piele netăbăcită. O privi în propriile-i mâini și se strâmbă. Traversă iute camera, începând s-o îndese în seiful lui Sunlight Gardener.

– Saltă-ți nădragii! comandă Sonny. Crezi c-am chef să mă uit la instalațiile tale?

Jack își trase pe bâjbâite chiloții, apucă betelia pantalonilor, o scăpă, apoi reuși să și-i ridice.

Clic! Interfonul.

– Sonny! Andy!

Glasul lui Casey, alarmat.

– *Aud* ceva!

– Cotesc încoace? aproape că urlă Sonny, în timp ce Warwick făcea eforturi sporite de-a înghesui cămașa de forță în seif. Cotesc în fața...

– *Nu! În capelă! Nu văd nimic da' aud ceva în...*

O explozie de sticlă zdrobită, în clipa în care Wolf sări din întunericul capelei în studiou.

18

Urletele lui Casey, când se împinse înapoi de la pupitrul de control, în scaunul cu rotile, se amplificară dezgustător.

În studioul de sunet se iscă o scurtă furtună de cioburi. Wolf ateriză în patru labe pe panoul înclinat al pupitrului și, o porțiune coborî, o porțiune alunecă în jos pe suprafața acestuia, aruncând văpăi roșii din ochi. Ghearele sale lungi întorceau șaltere și apăsau comutatoare, la nimereală. Rolele uriașului magnetofon Sony începură să se rotească.

– ...*COMUNIȘTI!* tună glasul lui Sunlight Gardener.

Era pus pe volum maxim, înecând chiăiturile lui Casey și țipetele lui Warwick: *Sonny, trage-n el, trage*! Dar nu se auzea numai glasul lui Gardener. Pe fundal, ca o muzică infernală, răsuna vuietul amestecat al numeroaselor sirene, microfoanele lui Casey captând apropierea unui convoi de mașini ale poliției ce cotea pe aleea așezământului Sunlight.

– O, AU SĂ VĂ SPUNĂ CĂ NU FACE NIMICA DACĂ VĂ UITAȚI LA CĂRȚILE ALEA PORCOASE! AU SĂ VĂ SPUNĂ CĂ NU CONTEAZĂ, CĂ-I ÎMPOTRIVĂ LEGII SĂ TE ROGI ÎN ȘCOLILE PUBLICE! AU SĂ VĂ SPUNĂ CĂ N-ARE IMPORTANȚĂ NICI MĂCAR FAPTUL CĂ EXISTĂ ȘAISPREZECE REPREZENTANȚI[1] *AI SUA ȘI DOI GUVERNATORI AI SUA CARE SUNT HOMOSEXUALI! AU SĂ VĂ SPUNĂ...*

[1] *Representatives* – deputați, membri ai camerei inferioare (*House of Representatives* – Camera Reprezentanților) din Congresul (Parlamentul) SUA (n. tr.).

Scaunul lui Casey rulă până când se ciocni de geamul dintre studiou și cabinetul lui Sunlight Gardener. Băiatul întoarse capul și, o clipă, cu toții îi putură vedea ochii bulbucați, în agonie. Apoi, Wolf sări de pe marginea pupitrului de control. Capul său izbi burta lui Casey... și se-afundă în ea. Fălcile începură să i se caște și să se-nchidă cu repeziciunea unei tocători de stuf. Sângele zbură prin aer, împroșcând fereastra în timp ce Casey intra în convulsii.

– *Împușcă-l, Sonny, împușcă-l, futu-l în cur de blestemăție!* chiui, disperat, Warwick.

– Cred că-n locu' lui am să-l împușc p-ăsta, replică Sonny, întorcând capul spre Jack.

Vorbea cu aerul unui om care, în sfârșit, a ajuns la o concluzie capitală. Dădu din cap și începu să rânjească.

– *...SOSEȘTE CEASUL, BĂIEȚI! O DA, UN CEAS MĂREȚ, IAR ÎN ACEL CEAS, ACEI COMUNIȘTI UMANIȘTI ATEIȘTI, SORTIȚI IADULUI, OR SĂ DESCOPERE CĂ NICI STÂNCA NU LE VA FI PAVĂZĂ, NICI COPACUL CEL MORT NU LE VA OFERI ADĂPOST! OR SĂ AJUNGĂ-N IAD... O, ZICEȚI ALELUIA... OR SĂ AJUNGĂ-N IAD...*

Wolf mârâia și spinteca.

Sunlight Gardener bătea câmpii despre comunism și umanism, despre traficanții de droguri sortiți Iadului, cei care voiau să vadă că rugăciunea n-o să răzbată niciodată în școlile publice.

De-afară se auzeau sirene, portiere de mașini trântite, cineva spunându-i altcuiva s-o ia încet – unui pușți, care păru speriat.

– Da, tu ești ăla, tu ai făcut tot necazul.

Înălță Coltul. Țeava revolverului părea la fel de mare ca gura tunelului Oatley.

Peretele de sticlă dintre studioul de sunet și cabinet fu spulberat înăuntru cu un tunet asurzitor, ca o tuse. O formă lățoasă, neagră-cenușie, explodă în cameră, cu botul tăiat aproape în două de-un ciob de sticlă enorm, cu picioarele însângerate. Mugi, scoțând un sunet aproape omenesc, iar gândul îi parveni lui Jack atât de puternic, încât îl răsturnă de-a berbeleacul pe spate.

N-AI SĂ FACI RĂU TURMEI!

– *Wolf!* se văită băiatul. Fii atent! Fii atent, are-un p...

Sonny apăsă trăgaciul de două ori. Detunăturile răsunară asurzitor în spațiul închis. Gloanțele nu se îndreptară spre Wolf. Pe Jack îl ochise. Dar tot în trupul lui Wolf se înfipseră, căci în aceeași clipă el aterizâ între cei doi băieți, în plin salt. Jack văzu niște găuri enorme, zdrențuite, sângerânde, căscându-se în coastele lui Wolf, la ieșirea proiectilelor. Traiectoria amândurora se abătu în timp ce pulverizau coastele lui Wolf, astfel că nici unul nu-l atinse pe Jack, deși simți ceva piuindu-i pe lângă obrazul stâng.

– *Wolf!*

Salțul agil și mlădios al lui Wolf se curmase stângaci. Umărul său drept se rostogoli înainte, izbindu-se de perete, stropind cu sânge și doborând o fotografie înrămată de-a lui Sunlight Gardener cu un fes de tip shriner[1].

Râzând, Sonny Singer se întoarse spre Wolf și mai trase un foc în el. Ținea pistolul cu ambele mâini, iar reculul îi zgâlțâi umerii. Fumul prafului de pușcă plutea într-un strat dens, toxic, rigid. Wolf se ridică, împleticindu-se, în patru labe, după care ajunse, oarecum, pe picioare. Un urlet de durere, rănit, copleșitor, acoperi tunătorul glas înregistrat al lui Sunlight Gardener.

Sonny trase în Wolf pentru a patra oară. Glonțul îi căscă o gaură în brațul stâng. Zburară stropi de sânge și fire din blana lui aspră.

JACKY! JACKY! OF, JACKY, DOARE, MĂ DOARE ASTA...

Jack înaintă, poticnindu-se, și înhăță ceasul digital al lui Gardener: era pur și simplu primul lucru care-i veni la-ndemână.

– *Sonny, atenție!* strigă Warwick. *Aten...*

Și atunci, Wolf, cu mijlocul trupului transformat într-un amestec vâscos de blană însângerată, plonjă asupră-i. Warwick se încleștă de brațele lui și, un moment, aproape părură că dansează.

– *... ÎNTR-UN ELEȘTEU DE FOC PE VECIE! CĂCI BIBLIA SPUNE...*

---

[1] Membru al unui ordin frățesc, gen masonic, numit mai exact Ordinul Arab Antic al Nobililor Templului Mistic – de unde și ținuta cu fes –, având preocupări în domeniile sănătății, acțiunilor caritabile etc. (n. red.).

Jack trânti ceasul digital în capul lui Sonny cu toată forța de care mai era capabil, în timp ce Sonny începea să se întoarcă spre el. Plasticul trosni. Cifrele afișajului cu cristale începură să clipească aiurea.

Sonny se răsuci pe călcâie, încercând să ridice pistolul. Jack roti radioul într-un arc orizontal, ascendent, ce eșuă în gura lui Sonny. Buzele acestuia zburară înapoi, într-un rânjet larg, de bâlci. O scrâșnitură subțire anunță că i se rupseră ceva dinți. Degetul său apăsă din nou pe trăgaci. Glonțul îi coborî între labele picioarelor.

Sonny se izbi de perete, ricoșă și-i rânji lui Jack cu gura însângerată. Clătinându-se pe picioare, ridică pistolul.

– Sortit Iadului...

Wolf îl azvârli pe Warwick, iar acesta zbură prin aer cu cea mai mare ușurință, aterizându-i lui Sonny în spinare în secunda în care trase. Glonțul se duse la dracu-n praznic, nimerind una dintre rolele magnetofonului din studioul de sunet și pulverizând-o. Un zumzet puternic și gros, de feedback, începu să se amplifice în difuzoare.

Mugind, clătinându-se, Wolf înaintă spre Sonny Singer. Sonny îl ochi și apăsă pe trăgaci. Se auzi un țăcănit sec, neputincios. Rânjetul libidinos al lui Sonny păli.

– Nu, spuse el, moale, și mai apăsă pe trăgaci o dată... și încă o dată... și încă o dată.

În timp ce Wolf întindea brațele spre el, Sonny aruncă pistolul, încercând să fugă pe după biroul masiv al lui Gardener. Pistolul ricoșă din teasta lui Wolf, care, cu o ultimă, șovăielnică izbucnire de energie, sări peste biroul lui Sunlight Gardener după Sonny, împrăștiind tot ce se afla acolo. Sonny se trase înapoi, dar Wolf reuși să-l înșface de braț.

– *Nu!* zbieră Sonny. *Nu, fă bine și lasă-mă-n pace, o să-ajungi iar la Cutie, eu sunt un om cu greutate pe-aici, eu... eu... EUUUUUUUUUUU!...*

Wolf răsuci brațul lui Sonny. Se auzi un trosnet ca atunci când un copil pofticios smulge un copan din cureanul proaspăt fript la cuptor. Deodată, brațul lui Sonny ajunse în laba uriașă a lui Wolf. Sonny se îndepărtă, împleticindu-se, cu sângele țâșnindu-i

din umăr. Jack văzu un nod de os alb și umed. Întoarse capul și vomă violent.

O clipă, lumea întreagă pluti într-o ceață cenușie.

19

Când privi iarăși în jur, Wolf se clătina în mijlocul carnajului în care se transformase cabinetul lui Gardener. Ochii îi pâlpâiau galben-palid, ca flăcăruile unor lumânări muribunde. Se întâmpla ceva cu fața lui, cu brațele și picioarele – redevenea Wolf, observă Jack... iar apoi înțelese pe deplin ce însemna asta. Vechile legende mințiseră în legătură cu faptul că numai gloanțele de argint puteau nimici un om-lup, dar se părea că în unele privințe spuseseră adevărul. Wolf se preschimba la loc, fiindcă murea.

– *Wolf, nu!* se tângui Jack, reușind să se salte în picioare. Ajunse până la jumătatea distanței spre Wolf, alunecă pe-o băltoacă de sânge, căzu într-un genunchi, se ridică iar. *Nu!*

– Jacky...

Vocea era joasă, guturală, ceva mai mult decât un mârâit... dar inteligibilă.

Și, incredibil, Wolf încercă să râdă.

Warwick deschisese ușa cabinetului lui Gardener. Se retrăgea încet, pe trepte, cu ochii mari, șocați.

– *Pleacă!* răcni Jack. *Du-te, cară-te naibii de-aici!*

Andy Warwick fugi ca un iepure speriat.

O voce din interfon – vocea lui Franky Williams – răzbătu prin bâzâitul monoton al feedbackului. Era îngrozită, dar plină de-o formidabilă emoție, bolnăvicioasă:

– Cristoase, io-te-aicea! Pare că i-au venit cuiva dracii c-un satâr de carne! Controlați câțiva la bucătărie!

– Jacky...

Wolf se prăbuși ca un copac doborât.

Jack îngenunche și-l întoarse cu fața în sus. Părul se topea de pe obrajii lui Wolf cu repeziciunea ireală a unui proces filmat fotogramă cu fotogramă. Ochii îi reveniseră la culoarea căprui-deschis. Iar lui Jack i se părea că arată extenuat.

– Jacky... șopti Wolf, ridicând o mână însângerată și atingând obrazul băiatului. Împușcat... pe tine? Te-a...

– Nu, răspunse Jack, luând în brațe capul prietenului său, Nu, Wolf, nu m-a atins. Nici măcar o dată.

– Eu...

Ochii lui Wolf se închiseră, apoi se redeschiseră încet. Zâmbi cu o gingășie de necrezut și vorbi cu grijă, enunțând fiecare cuvânt, având o nevoie evidentă să transmită acest mesaj:

– Mi-am... ocrotit... turma...

– Da, așa este, spuse Jack, și începură să-i curgă lacrimile. Îl dureau. Legănă capul obosit și lățos al lui Wolf și plânse. Sigur că da, bunul, bătrânul meu Wolf...

– Bunul... bunul, bătrânul meu Jacky...

– Wolf, o să mă duc sus... sunt polițiști... o ambulanță...

– Nu! Încă o dată, Wolf păru să se forțeze, făcând un efort uriaș. Du-te... tu du-te...

– *Fără tine nu, Wolf!*

Toate luminile se dublaseră, se triplaseră. Ținea capul lui Wolf în mâinile care-i ardeau.

– Fără tine nu, n-nu, nici vorbă...

– Wolf... nu vrea să trăiască în astă lume. Trase adânc, cutremurându-se, aer în piept, în pieptul său lat, zdrobit, și mai încercă un surâs. Miroase... miroase prea urât.

– Wolf... ascultă, Wolf...

Wolf îi luă cu blândețe mâinile; în timp ce i le ținea, Jack simți părul mistuindu-se din palmele prietenului său. Era o senzație fantomatică, cumplită.

– Te iubesc, Jacky.

– Și eu te iubesc, Wolf. Chiar aci și-acu.

Wolf zâmbi.

– Mă-ntorc, Jacky... Simt. Mă-ntorc...

Deodată, înseși mâinile lui Wolf deveniră aproape imateriale în strânsoarea lui Jack.

– *Wolf!* țipă el.

– Mă-ntorc acasă...

– *Wolf, nu!*

Își simți inima poticnindu-i-se și încordându-i-se în piept. Avea să se frângă – sigur că da, inimile se pot frânge, simțea cu claritate.

– *Wolf, vino-napoi, te iubesc!*

Acum, înlăuntrul lui Wolf, se simțea o oarecare ușurință, o senzație cum că s-ar fi prefăcut în ceva ca o păstaie de laptele-cucului... sau ca pâlpâirea unei iluzii. Un Vis-cu-ochii-deschiși.

– ... cu bine...

Wolf părea făcut din sticlă, pălind. Pălind... pălind...

– *Wolf!*

– ... iubesc J...

Wolf nu mai era. Rămăsese doar un contur de sânge pe jos, acolo unde fusese el.

– O, Doamne, gemu Jack. O, Doamne, o, Doamne!

Își cuprinse trupul cu brațele și începu să se legene înainte și-napoi în cabinetul devastat, gemând.

CAPITOLUL XXVII

Jack își ia din nou tălpășița

1

Timpul trecu. Jack n-avea idee cât de mult sau de puțin. Stătea cu brațele cuprinzându-și trupul, ca și cum ar fi fost din nou în cămașa de forță, legănându-se înainte și-napoi, gemând, întrebându-se dacă era într-adevăr posibil ca Wolf să nu mai existe.

S-a dus. Da, da, s-a dus. Și ghici cine l-a ucis, Jack? Ghici cine?

La un moment dat, zumzetul feedbackului dobândi o notă mai scrâșnită. Peste o clipă, urmă un păcănit intens, de paraziți, și totul se întrerupse – bâzâit de feedback, vorbăria de la parter, motoarele în ralanti, din fața clădirii. Jack abia dacă le sesiză.

Du-te. Wolf a spus să te duci.

Nu pot. Nu pot. Sunt obosit, și orice-aș face iese prost. Mor oameni...

Încetează, zdreanță ce-și plânge singură de milă! Gândește-te la mama ta, Jack.

Nu! Sunt obosit. Lasă-mă-n pace.

Și la Regină.

Te rog, doar atât, lasă-mă-n pace...

Într-un târziu, auzi ușa din capătul scărilor deschizându-se, și asta îl dezmetici. Nu voia să fie găsit acolo. Las' să-l prindă

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 10

afară, în curtea din spate, dar nu în abatorul ăsta puturos, mânjit de sânge, afumat, unde fusese el torturat, iar prietenul său ucis.

Aproape fără să se gândească la ceea ce făcea, Jack luă plicul pe care scria JACK PARKER. Privi înăuntru și văzu pana de chitară, dolarul de argint, portofelul său jegărit și atlasul rutier Rand McNally. Înclină plicul și apăru și bila. Băgă totul în rucsac, apoi și-l puse în spinare, simțindu-se ca un băiat în stare de hipnoză.

Zgomot de pași pe scări, înceți, precauți.

– ... unde-s blestematele de lumini...

– ... ciudat miros, ca-ntr-o grădină zoologică...

– ... atenție, băieți...

Ochii lui Jack poposiră pe cutia metalică de fișe, îndesată frumos cu plicuri pe care scria: VOI FI O RAZĂ DE SOARE PENTRU ISUS. Se servi și el cu două.

Acum, când or să te-nhațe la ieșire, or să te-nfunde și pentru jaf, pe lângă crimă.

Nu conta. În clipa asta, se mișca pur și simplu de dragul mișcării, nimic mai mult.

Curtea din dos părea complet pustie. Jack se opri în capătul scării ce dădea afară printr-o anexă și privi în jur, abia venindu-i să creadă. Se auzeau voci din față, se vedeau fascicule de lumină, răsunau intermitent scrâșnete de paraziți și glasuri de dispeceri din radiourile poliției date la maximum, dar curtea din spate era goală. Nu i se părea logic. Bănuia însă că erau destul de zăpăciți, destul de răscoliți de ceea ce găsiseră înăuntru...

Apoi, un glas înfundat, la nici șapte metri în stânga lui Jack:

– Isuse! Îți vine să crezi?

Capul lui Jack zvâcni într-acolo. Văzu, zăcând pe pământul bătătorit, asemenea unui grosolan coșciug medieval, Cutia. O lanternă se mișca prin interiorul ei. Jack zări două tălpi de pantofi ieșind prin capătul sicriului de fier. O siluetă neclară stătea pe vine lângă gura Cutiei, examinând ușița.

– Se pare că povestea asta a fost smulsă din balamale, strigă spre cel din Cutie polițistul care cerceta ușița. Oricum, nu știu cum ar fi putut-o face cineva. Balamalele-s de oțel. Da' uite că-s... *răsucite.*

– Lasă-ncolo balamalele-alea afurisite, răspunse glasul înfundat. Drăcovenia asta... închideau aici copii, Paulie! Chiar cred că asta făceau! *Copii!* Sunt inițiale pe pereți...

Lumina se deplasă.

– ... și versete din Biblie...

Lumina se mai deplasă puțin.

– ... și desene. Desene mici. Omuleți din bețe, cum fac copiii. Isuse, crezi că Williams știa de treaba asta?

– Precis, răspunse Paulie, continuând să examineze balamalele de oțel, rupte și îndoite, de la ușița Cutiei.

Paulie se apleca spre înăuntru; partenerul său ieșea de-a-ndăratelea. Fără să facă vreo încercare deosebită de-a se ascunde, Jack traversă prin spatele lor curtea, cât era de lată. Trecu pe lângă garaj și ieși pe taluzul drumului. De-aici, avea vedere liberă spre îngrămădirea dezordonată de mașini ale poliției, în curtea din față a așezământului. În timp ce Jack se uita într-acolo, sosi în viteză o salvare, cu girofarurile rotindu-i-se și urlând din sirenă.

– Te-am iubit, Wolf, murmură Jack și-și șterse cu un braț ochii umezi.

Porni pe drum, prin întuneric, gândindu-se că, mai mult ca sigur, va fi prins și ridicat la nici doi kilometri distanță de Sunlight Home. Trei ore mai târziu însă continua să meargă; se părea că polițiștii aveau treabă peste măsură la locul faptei.

2

În fața lui se găsea o șosea, dincolo de următoarea ridicătură sau de cea de după ea. Jack putea distinge aura portocalie a lămpilor de mare putere, cu halogen, la orizont, și auzea vâjâitul traficului greu.

Se opri într-o ravenă plină de gunoaie și-și spălă fața și mâinile în firul de apă ce se scurgea pe sub un podeț tubular. Apa era aproape paralizant de rece, dar cel puțin îi potoli pentru o vreme arsura din mâini. Vechile măsuri de prevedere îi reveneau aproape spontan.

Jack stătu pe loc un moment, sub cerul negru al nopții din Indiana, ascultând vuietul camioanelor mari.

Vântul, murmurând prin copaci, îi înfoie părul. Avea inima grea de pierderea lui Wolf, dar nici chiar asta nu putea afecta senzația atât de plăcută, minunat de plăcută, a libertății.

Peste o oră, un camionagiu încetini în apropierea băiatului obosit și palid, care stătea pe acostament cu degetul mare ridicat. Jack urcă.

– Încotro, puștiu'? întrebă șoferul.

Jack era prea istovit și prea negru la inimă ca să-și mai dea osteneala cu Povestea – oricum, abia și-o mai amintea. Bănuia că-i va reveni în minte cu timpul.

– Spre Vest, răspunse. Cât de departe mergeți.

– Asta ar veni pe la Midstate.

– Bine, spuse Jack și adormi.

Marele Diamond Reo gonea prin noaptea înghețată a Indianei; la casetofon cânta Charlie Daniels, iar mașina se îndrepta spre Vest, fugărindu-și lumina propriilor faruri, către Illinois.

CAPITOLUL XXVIII

Visul lui Jack

1

Firește că-l luase pe Wolf cu el. Wolf plecase acasă, dar o umbră uriașă, loială, îl însoțea pe Jack în toate camioanele, dubele Volkswagen și turismele prăfuite care se hurducau pe șoselele din Illinois. Această fantomă zâmbitoare îi străpungea lui Jack inima. Uneori putea să vadă – aproape că putea să vadă – silueta enormă și păroasă a lui Wolf sărind pe-alături, alergând peste miriști. Fiind acum liber, Wolf îl privea radios cu ochii săi de culoarea dovleacului. Când își muta ochii dintr-acolo, Jack simțea absența unei mâini-de-Wolf cuprinzându-i-o pe-a lui. Dorul profund de prietenul lui făcea ca amintirea iritării pe care i-o stârnise Wolf să-l umple de rușine, să-i năvălească sângele-n față. Se gândise să-l abandoneze pe Wolf de mai multe ori decât putea să numere. Rușinos, rușinos. Wolf fusese... lui Jack îi trebui un timp ca să accepte, dar cuvântul era *nobil*. Și ființa aceasta nobilă, atât de nelalocul ei în această lume, își dăduse viața pentru el.

Mi-am ocrotit turma. Jack Sawyer nu mai era turma. *Mi-am ocrotit turma*. Uneori, camionagii sau comis-voiajorii de asigurări care-l luau pe acest straniu și rugător băiat de pe marginea drumului – îl luau cu toate că era murdar de la drum și zdrențăros,

cu toate că poate nu mai luaseră niciodată-n viața lor un autostopist – se uitau la el și-l vedeau înghițindu-și lacrimile.

Jack îl jeli pe Wolf în timp ce traversa în goană statul Illinois. Cumva, știuse că nu va întâmpina dificultăți în găsirea ocaziilor, o dată ajuns în acest stat, și, adesea, tot ce avea de făcut era să ridice degetul mare, privindu-l în ochi pe șoferul care se apropia – câștig instantaneu. Majoritatea șoferilor nici măcar nu-i cereau Povestea. Nu trebuia decât să dea o minimă explicație în legătură cu faptul de-a călători singur. „Mă duc în vizită la un prieten, în Springfield." „Trebuie să iau o mașină și s-o aduc acasă." „Grozav, grozav", spuneau șoferii – dar, oare, îl auziseră măcar? Jack n-avea de unde să știe. Mintea sa răsfoia un teanc uriaș cu imagini de-ale lui Wolf pleoscăind într-un râu ca să-și salveze animalele din Teritorii, amușinând o cutie aromată cu un hamburger înăuntru, împingând mâncare în baraca lui, dând buzna în studioul de sunet, încasând gloanțele, dispărând prin topire... Jack nu voia să revadă la nesfârșit aceste lucruri, dar n-avea încotro, iar ele îi ardeau ochii cu lacrimi.

Nu departe de Danville, un bărbat scund, de vreo cincizeci de ani, cu părul cenușiu și expresia amuzată, dar severă, a omului care-a predat la clasa a cincea timp de două decenii în șir, îl tot săgeta cu privirea, de la volan, spunând în cele din urmă:

– Nu ți-e frig, șefule? Ar trebui s-ai la tine mai mult decât jachetica aia.

– Puțin, poate, răspunse Jack.

Sunlight Gardener socotise scurtele de doc deștul de călduroase pentru munca la câmp cât era iarna de lungă, dar acum vremea îl lingea și-l mușca prin toată urzeala hainei.

– Am un veston pe locul din spate, spuse omul. Ia-l. Nu, să nu cumva să-ți treacă prin cap să mă refuzi. De-acum, vestonul ăla e-al tău. Crede-mă, n-am să-nghețe.

– Dar...

– Nici n-ai de-ales, în toată povestea asta. Acuma e haina ta. Încearc-o.

Jack întinse mâna peste spătarul scaunului și trase în poală o grămadă de material greu. La început părea amorfă, anonimă. Ieșiră la suprafață un buzunar mare aplicat, apoi un nasture cu capsă. Era un loden, mirosind a tutun de pipă.

– Vechea mea buleandră, spuse șoferul. O țin în mașină doar fiindcă nu știu ce să fac cu ea – asta de pe mine mi-au dat-o copiii, anu' trecut. Așa că ia-o.

Jack se vârî în vestonul acela prea mare, trăgându-și-l direct peste jacheta de doc.

– Măi frate! exclamă el.

Parcă l-ar fi îmbrățișat un urs cu miros de Borkum Riff.

– Bun! făcu omul. Acum, dacă te mai trezești stând pe-un drum bătut de vântul rece, poți să-i zici mersi lui Myles P. Kiger din Ogden, Illinois, pentru că ți-a salvat pielea. Pielea...

Myles P. Kiger părea gata să mai spună ceva: cuvântul plutí în aer preț de-o secundă, și omul continuă să surâdă liniștit; apoi, surâsul i se schimbă într-o grimasă jenată, iar Kiger își întoarse smucit privirea la drum. În lumina cenușie a zorilor, Jack văzu niște pete roșii răspândite pe obrajii șoferului.

Pielea ta... (O piele oarecare?...)

O, nu.

Splendida ta piele, tentantă, adorabilă, bună de mângâiat, de sărutat... Jack băgă adânc mâinile în buzunarele lodenului și se-nfășură bine în el. Myles P. Kiger din Ogden, Illinois, privea drept înainte.

– Hmm, făcu Kiger, exact ca un personaj dintr-o bandă desenată.

– Mulțumesc pentru haină, spuse Jack. Zău. Vă voi fi recunoscător ori de câte ori am s-o port.

– Sigur, e-n regulă, spuse Kiger. Las-o baltă.

Dar, o secundă, chipul său arătă exact ca al sărmanului Donny Keegan, de la Sunlight Home.

– E un local mai încolo, reluă el. Vocea sa era agitată, necuviincioasă și prefăcută. Putem prânzi, dacă vrei.

– Nu mi-au mai rămas bani, răspunse Jack – pe bune, nu mai avea decât doi dolari și treizeci și opt de cenți.

– Nu-ți face griji.

Kiger semnaliza deja că trage pe dreapta.

Intrară într-o parcare bătută de vânturi, aproape pustie, în fața unei construcții cenușii, scunde, foarte asemănătoare cu un vagon de tren. Deasupra intrării amplasate central, o firmă de

neon anunța: EMPIRE DINER. Kiger parcă în fața uneia dintre ferestrele prelungi ale vagonului-restaurant și coborâră din mașină. Lodenul avea să-i țină de cald, își dădu Jack seama. Pieptul și brațele sale păreau apărate de-o armură de lână. Porni spre ușa de sub firma luminoasă, dar se întoarse, când observă că Kiger rămăsese lângă mașină. Omul cel cărunt, mai înalt doar cu vreo cinci centimetri decât Jack, îl privea peste capota mașinii.

– Auzi, spuse Kiger.

– Uitați-vă, mi-ar face mare plăcere să vă dau haina înapoi... începu Jack.

– Nu, acum e a ta. Tocmai mă gândeam că, de fapt, nu mi-e chiar foame și, dacă-mi văd de drum, pot câștiga un timp frumușel și pot ajunge acasă mai devreme.

– Sigur, încuviință Jack.

– De-aici ai să găsești ușor altă ocazie. Pe cuvânt. Nu te-aș lăsa aici, dac-ar fi vorba să rămâi de căruță.

– Perfect.

– Stai așa. Am zis c-o să-ți iau o gustare și-o să ți-o iau. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor, apoi îi întinse lui Jack o bancnotă pe deasupra mașinii; vântul rece îi ciufulea părul și-l lipea de frunte. Ia-i!

– Nu, cinstit, protestă Jack. E-n regulă. Am vreo doi dolari.

– Cumpără-ți o friptură bună, spuse Kiger și se aplecă peste capotă, întinzând hârtia ca și cum ar fi oferit un colac de salvare sau ar fi vrut să apuce vreunul.

Jack se apropie fără tragere de inimă și luă bancnota din degetele întinse ale lui Kiger. Erau zece dolari.

– Mulțumesc mult. Serios.

– Uite, ce-ar fi să-ți dau și ziarul, să ai ceva de citit? Știi, dacă trebuie să aștepți puțin, sau o chestie de-asta. Deschisese deja portiera, și se aplecă înăuntru să ia un periodic de senzație, împăturit, de pe bancheta din spate. Eu l-am citit.

Îl împinse spre Jack.

Buzunarele lodenului erau atât de încăpătoare, încât Jack reuși să strecoare ziarul împăturit într-unul dintre ele.

Myles P. Kiger rămase un moment lângă portiera deschisă a mașinii, privindu-l pe Jack cu ochii mijiți.

– Dacă nu mi-o iei în nume de rău, o să ai o viață interesantă, mai spuse.

– E și-așa destul de interesantă, răspunse Jack, cu sinceritate.

Biftecul Salysbury costa cinci dolari și patruzeci de cenți și avea garnitură de cartofi prăjiți. Jack se așezase la capătul tejghelei, deschizând ziarul. Articolul era pe pagina a doua – în ajun, îl văzuse pe prima pagină a unui ziar din Indiana. ARESTĂRI DE PERSOANE IMPLICATE ÎN ȘOCANTA OROARE A DECESELOR. Magistratul local Ernest Fairchild și ofițerul de poliție Frank B. Williams din Cayuga, Indiana, fuseseră inculpați pentru deturnarea finanțelor publice și luare de mită, în cursul anchetării deceselor a șase băieți de la Sunlight Gardener Scripture Home for Wayward Boys. Popularul evanghelist Robert „Sunlight" Gardener fugise, se părea, din incinta așezământului, la scurt timp înainte de sosirea poliției și, câtă vreme încă nu se emisese nici un mandat de arestare pe numele său, era căutat de urgență pentru a fi interogat. E AL DOILEA JIM JONES[1]? se întreba legenda de sub o poză a lui Gardener, aflat în cea mai trăsnitoare poziție, cu brațele deschise și părul încadrându-i fața în ondulații impecabile. Câinii îi conduseseră pe agenții poliției de stat până într-o zonă de lângă gardurile electrificate, unde găsiseră îngropate, fără nici o ceremonie, trupurile unor băieți – cinci cadavre, după cât se părea, în mare parte atât de descompuse, încât identificarea nu mai era posibilă. Probabil că aveau să-l poată identifica doar pe Ferd Janklow. Părinții lui urmau să-i facă o înmormântare decentă, întrebându-se tot timpul cu ce anume, exact, greșiseră; întrebându-se tot timpul, pur și simplu, *cum* de iubirea lor pentru Isus le condamnase strălucitul și rebelul fiu.

Când i se aduse biftecul Salysbury, Jack constată că avea un gust de lână și era foarte sărat; îl mâncă, totuși, până la ultima îmbucătură. Apoi șterse tot sosul gras cu cartofii insuficient prăjiți de la „Empire Diner". Tocmai isprăvise cu masa, când un camionagiu bărbos, cu o bonetă Detroit Tigers înfiptă peste

[1] Reverendul Jim Jones (1931-1978), asociat tragediei din Jonestown, Guyana, unde 911 sectanți s-au sinucis în 1978 (n. red.).

pletele negre, cu un hanorac ce părea a fi croit din piei de lup și cu un trabuc gros în gură, se opri lângă el și-l întrebă:

– Ai nevoie să te duc spre Vest, puștiule? Eu merg la Decatur.

Jumătatea drumului până la Springfield, uite-așa.

2

În noaptea aceea, la un hotel de trei dolari pe noapte, despre care-i spusese camionagiul, Jack avu două vise distincte; sau cel puțin pe acestea două avea să și le amintească mai târziu, dintre nenumăratele vise ce-i potopiseră patul; sau cele două erau, de fapt, un singur vis lung, fragmentat. Încuiase ușa, urinase în chiuveta pătată și crăpată din colț, își vârâse rucsacul sub pernă și adormise ținând strâns bila cea mare, care, în cealaltă lume, era o oglindă din Teritorii. Percepuse o părere de muzică, un contact aproape cinematic – un bebop alert, aprig, cu volumul atât de scăzut, încât Jack abia putea distinge că instrumentele solo erau o trompetă și un saxofon alto. *Richard*, își spuse Jack, somnoros, *mâine ar trebui să-l văd pe Richard Sloat*, și porni să alunece pe panta ritmului spre o atotcuprinzătoare inconștiență.

Wolf se apropia de el la trap, printr-o priveliște devastată, fumegândă. Îi despărțeau bariere de sârmă ghimpată, încolăcindu-se ici-colo în fantastice încâlceli fără nici un Dumnezeu. Șanțuri adânci împărțeau, de asemenea, pământul pârjolit, peste unul dintre ele Wolf sărind ușor, cu boltă, fiind apoi gata să se rostogolească într-un rotocol de sârmă.

Wolf, atenție! strigă Jack.

Wolf își regăsi echilibrul, înainte de-a cădea în șirurile triple de sârmă ghimpată. Făcu semn cu o labă, pentru a-i arăta lui Jack că era nevătămat, după care păși prudent peste fire.

Jack se simți năpădit de-un uimitor val de fericire și ușurare. Wolf nu murise; Wolf avea să fie iarăși lângă el.

Wolf trecu peste gardul de sârmă ghimpată și o luă din nou la trap. Ținutul dintre Jack și Wolf părea să-și fi dublat în chip misterios lungimea – fumul cenușiu, plutind peste numeroasele

tranșee, aproape că acoperea uriașa siluetă păroasă care se apropia.

Jason! strigă Wolf. *Jason! Jason!*

Tot aici sunt, strigă Jack, la rândul său.

Nu pot ajunge, Jason! Wolf nu poate ajunge!

Mai încearcă! răcni Jack. *La dracu', nu te lăsa!*

Wolf se opri în fața unui impenetrabil desiș de sârmă, iar Jack îl văzu, prin fum, lăsându-se în patru labe pentru a alerga mărunt încoace și-ncolo, adulmecând în căutarea unei breșe. Wolf alerga de la un capăt la altul, parcurgând de fiecare dată o distanță tot mai mare, cu fiecare secundă devenind tot mai vizibil tulburat. În cele din urmă, Wolf se ridică din nou în două picioare și-și puse mâinile pe hățișul dens al sârmei ghimpate, forțând o mică deschizătură prin care să poată striga:

Wolf nu poate! Jason, Wolf nu poate!

Te iubesc, Wolf, strigă Jack peste câmpia fumegândă.

JASON! lătră Wolf drept răspuns. *AI GRIJĂ! Ăia VIN după tine! Sunt mai MULȚI de-ai lor!*

Mai mulți ce? vru Jack să strige, dar nu putu. Știa.

Apoi, fie că se schimbă întregul caracter al visului, fie că începu un alt vis. Se afla din nou în studioul de sunet și în cabinetul ruinat de la Sunlight Home, iar mirosurile de pulbere și carne arsă infestau aerul. Trupul mutilat al lui Singer zăcea inert pe jos, și silueta neînsuflețită a lui Casey spânzura prin geamul spart. Jack ședea pe podele, legănându-l pe Wolf în brațe, și știa din nou că Wolf moare. Numai că Wolf nu era Wolf.

Jack ținea trupul tremurător al lui Richard Sloat, iar cel care murea era Richard. Înapoia lentilelor de la ochelarii săi fragili, de plastic negru, ochii lui Richard lunecau fără țintă, cu mare chin.

O, nu, o, nu, șopti îngrozit Jack. Brațul lui Richard fusese strivit, iar pieptul lui devenise o masă de carne mutilată și pânză albă pătată de sânge.

Nu vreau să mor, spuse Richard, fiecare cuvânt cerându-i un efort supraomenesc. *Jason, nu trebuia... nu trebuia să fi...*

Nu poți muri și tu, imploră Jack, *nu și tu.*

Partea de sus a trupului lui Richard se zvârcoli scurt în brațele lui Jack, un sunet prelung, lichid, scăpându-i lui Richard

din gâtlej, după care Richard găsi privirea lui Jack și-l țintui cu niște ochi deodată calmi și liniștiți.

Jason.

Rezonanța numelui, care era aproape cel potrivit, rămase plutind în aerul viciat.

Tu m-ai omorât, gâfâi Richard, sau poate *tu 'ai o'orât,* de vreme ce buzele nu i se puteau împreuna pentru a forma unele sunete. Ochii lui Richard își pierdură iarăși limpezimea, iar trupul păru să i se îngreuieze cât ai clipi, în brațele lui Jack. În acel trup nu mai era viață. Jason DeLoessian ridică privirea, șocat...

3

...iar Jack Sawyer sări în capul oaselor, drept, într-un pat rece și nefamiliar, dintr-o bombă din Decatur, Illinois, și, în lumina chioară și gălbuie aruncată de-un felinar de-afară, își văzu respirația aburind, abundentă de parcă ar fi exhalat-o două guri deodată. Se abținu să nu zbiere, doar încleștându-și mâinile, propriile lui mâini, propriile lui două mâini, și strângându-le una-ntr-alta suficient de tare ca să spargă o nucă. Un alt enorm panaș alb de aer i se revărsă din plămâni.

Richard.

Wolf fugind peste lumea aceea moartă, strigând... ce? *Jason.*

Inima băiatului execută un salt rapid, decis, cu elanul unui cal trecând peste un obstacol.

CAPITOLUL XXIX

Richard la Thayer

1

A doua zi de dimineață, la ora unsprezece, epuizat, Jack Sawyer își scotea din spinare rucsacul, în capătul unui lung teren de sport, acoperit cu iarbă aspră și brună, moartă. În depărtare, doi bărbați în scurte ecosez și șepcuțe de baseball trudeau cu aspiratorul de frunze și grebla pe porțiunea de gazon ce împrejmuia cel mai îndepărtat grup de clădiri. La stânga lui Jack, imediat în spatele calcanului de cărămidă roșie al bibliotecii Thayer, se afla parcarea profesorilor. În fața școlii Thayer, o poartă mare se deschidea spre o alee mărginită de copaci, care înconjura un patrulater întins, străbătut cruciș și curmeziș de cărări înguste. Dacă exista o notă discordantă în campus, aceasta era biblioteca – o ditamai clădire din sticlă, oțel și cărămidă, mare cât un vapor.

Jack observase că, spre un alt drum de acces din fața bibliotecii, se deschidea o poartă secundară. Acesta parcurgea două treimi din lungimea școlii și se termina la tomberoanele de gunoi cuibărite într-un *cul-de-sac*[1] rotund, chiar înainte ca terenul să se înalțe, spre a forma platoul terenului de fotbal.

Băiatul porni pe suprafața terenului, spre partea din spate a clădirilor cu săli de clasă. Când thayeriții începeau să se îndrepte

[1] Fundătură (fr., în orig.) (n. tr.).

către sala de mese, putea găsi camera lui Richard – Intrarea 5, Nelson House.

Iarba uscată a iernii îi scârțâia sub tălpi. Jack se înfofoli și mai strâns în excelenta haină primită de la Myles P. Kiger – cel puțin, vestonul arăta ferchez, dacă nu și Jack. Trecu printre Thayer Hall și un internat al școlii superioare numit Spence House, în direcția careului brăzdat de cărări. Voci lenețe, în așteptarea mesei de prânz, răzbăteau prin ferestrele de la Spence House.

2

Jack aruncă o privire spre curtea interioară și văzu un bărbat vârstnic, puțin cam adus de spate, din bronz verzui, stând în picioare pe un piedestal înalt cât bancul de lucru al unui tâmplar și examinând coperta unui volum gros. Elder Thayer, deduse Jack. Avea guler tare, cravată înfoiată și redingotă, ca un transcendentalist din New England. Capul de bronz al lui Elder Thayer stătea înclinat spre carte, cu fața îndreptată parcă în direcția sălilor de clasă.

La capătul cărării, băiatul coti în unghi drept. Deodată, printr-o fereastră de la etaj, în fața lui, izbucni o mare zarvă – niște băieți silabiseau puternic un nume ce suna cam ca „Etheridge! Etheridge!" Urmă o erupție de urlete și strigăte nearticulate, acompaniate de zgomotul unei piese grele de mobilier trasă pe podele de lemn. *„Etheridge!"*

Jack auzi o ușă închizându-se în spatele lui și, privind peste umăr, văzu un băiat înalt, cu părul blond-murdar, coborând în goană treptele de la Spence House. Purta o jachetă sport, de tweed, cravată și o pereche de pantofi de vânătoare L.L. Bean Maine. Nu-l apăra de frig decât o eșarfă lungă, galbenă cu albastru, înfășurată de mai multe ori în jurul gâtului. Chipul său prelung era cel al unui elev din cursul superior și exprima în aceeași măsură aroganță, buimăceală și o profundă mânie. Jack își trase pe cap gluga lodenului și-și continuă drumul pe cărare.

– Nu mișcă nimeni! strigă băiatul cel înalt, uitându-se în sus, spre fereastra deschisă. Stați așa cum sunteți, bobocilor!

Jack o luă spre clădirea următoare.

– Mutați băncile! urlă, în spatele lui, băiatul cel înalt. V-aud clar! ÎNCETAȚI!

Apoi Jack îl auzi pe elevul furios strigându-l pe el.

Se întoarse, cu inima bătându-i puternic.

– Treci la Nelson House, chiar acum, oricine-ai fi, un-doi, pas alergător, imediat! Sau mă duc la pedagogul tău.

– Am înțeles, răspunse Jack și se răsuci rapid pe călcâie, pentru a se îndrepta în direcția indicată de monitor.

– *Ai întârziat șapte minute, cel puțin!* mai guiță după el Etheridge – iar Jack tresări, luând-o la fugă. *Pas alergător, am zis!*

Trapul lui Jack se prefăcu în galop.

Când porni să coboare panta (spera că e calea cea bună; oricum, în aceeași direcție păruse să privească și Etheridge), văzu o mașină lungă și neagră – o limuzină –, care tocmai cotea pe poarta principală, din față, și se îndrepta, susurând, pe pietrișul aleii, spre careu. Își spuse că omul de după geamurile fumurii ale limuzinei era o persoană cu nimic deosebită de părintele oricărui elev din anul doi de la Thayer School.

Mașina cea lungă și neagră înainta cu o încetineală de-a dreptul insolentă.

Nu, continuă Jack în sinea sa, *mă sperii de propria-mi umbră.*

Totuși, nu se putea clinti. Privi limuzina trăgând spre capătul careului și oprindu-se, dar rămânând cu motorul în funcțiune. Șoferul negru, cu umeri de alergător, se dădu jos de la volan și deschise portiera din spate, pe partea dreaptă. Un bătrân cu părul alb, necunoscut, coborî cu mare efort de pe canapeaua limuzinei. Purta un pardesiu negru, sub care se vedeau pieptarul imaculat al cămășii albe și o amplă cravată neagră. Omul făcu un semn din cap spre șofer și porni cu pas greoi peste careu, către clădirea principală. Nu aruncă nici o privire în direcția lui Jack. Șoferul își alungi gâtul într-o atitudine studiată, privind în sus, ca pentru a estima șansele unei ninsori. Jack făcu câțiva pași înapoi și îl privi pe bătrân urcând treptele ce duceau la Thayer Hall. Șoferul își continua specioasa examinare a cerului.

Jack se topi de-a-ndăratelea pe cărare, până când ajunse la adăpostul unei laturi a clădirii, după care se întoarse și o luă la fugă.

Nelson House era o clădire de cărămidă cu trei etaje, în cealaltă latură a careului. Două ferestre de la parter îi dezvălui doisprezece elevi superiori, exercitându-și privilegiile: lectură tolăniți pe canapele, un joc de cărți în doru' lelii, pe o măsuță de cafea; alții priveau alene spre un presupus televizor instalat sub nivelul ferestrelor.

O ușă nevăzută se trânti puțin mai sus pe colină, și Jack îl zări pe lunganul blond, Etheridge, revenind maiestuos spre căminul său, după ce rezolvase cu delictele bobocilor.

Jack o tăie prin fața clădirii și, îndată ce ajunse la capătul acesteia, îl plesni o rafală de vânt. Iar după colț se afla o ușă îngustă (din lemn, de astă-dată, albă) pe care scria cu litere gotice: INTRAREA 5. O serie de ferestre se înșirau până la următorul colț.

Și, în fine, aici, la cea de-a treia fereastră, alinarea. Căci aici se găsea Richard Sloat, cu ochelarii agățați temeinic de urechi, cu nodul de la cravată strâns, cu mâinile doar puțin mânjite de cerneală, așezat, cu spinarea dreaptă, la biroul său și citind un cărțoi umflat, de parcă acolo s-ar fi ascuns taina supraviețuirii lui. Stătea lateral față de Jack, care avu timp să contemple profilul îndrăgit, binecunoscut, al lui Richard, înainte de-a ciocăni în geam.

Nasul lui Richard sări din carte. Privi înnebunit în jur, speriat și surprins de zgomotul neașteptat.

– Richard, spuse cu voce slabă Jack.

Imediat fu răsplătit de priveliștea chipului uimit al prietenului său întorcându-se spre el. Richard arăta aproape cretinizat de surpriză.

– Deschide fereastra, mai zise Jack, articulând cuvintele cu exagerată migală, astfel ca prietenul său să i le poată citi pe buze.

Richard se ridică de la masă, continuând, din cauza șocului, să se miște încet. Jack mimă împingerea ferestrei în sus. Când ajunse la fereastră, Richard își puse mâinile pe cercevea și, preț de câteva secunde, îl privi cu severitate pe Jack. În acea scurtă și critică privire se deslușea dezacordul lui față de chipul murdar al

lui Jack, de părul încâlcit și nespălat, de sosirea neortodoxă și de multe altele. *Acum ce Dumnezeu ți-a mai trecut prin cap?* În sfârșit, ridică fereastra-ghilotină.

– Mă rog, spuse Richard. Majoritatea oamenilor folosește ușa.

– Nemaipomenit, replică Jack, aproape râzând. Când voi fi majoritatea oamenilor, probabil c-așa am să fac și eu. Dă-te mai încolo. Bine?

Părând foarte surprins că fusese luat pe nepregătite, Richard se retrase câțiva pași.

Jack se săltă pe pervaz și lunecă înăuntru cu capul înainte.

– Uuf!

– Bine, salut, răspunse Richard. Cred că-i chiar nostim că te văd. Dar trebuie să mă duc în scurt timp la masă. Ai putea face un duș, cred. Toți ceilalți vor fi în sala de mese.

Se întrerupse brusc, parcă uimit că spusese atât de multe.

Cu Richard, observă Jack, va trebui să se poarte mai delicat.

– Mi-ai putea aduce și mie ceva de mâncare? Sunt lihnit de-a binelea.

– Extraordinar! spuse Richard. Mai întâi scoți pe toată lumea din minți, inclusiv pe tata, fugind, pe urmă dai buzna aici ca un spărgător, iar acum vrei să fur mâncare pentru tine. Minunat, sigur! E-n regulă! Splendid!

– Avem multe de vorbit, replică Jack.

– *Dacă*, urmă Richard, aplecându-se ușor înainte, cu mâinile în buzunare, *dacă* pornești azi înapoi spre New Hampshire, sau *dacă* mă lași să-l sun pe tata și să-l chem ca să te ducă el acolo, voi încerca să dosesc pentru tine puțină mâncare rămasă în plus.

– Sunt de acord să vorbesc despre orice cu tine, Richie-băiețaș. Orice. Voi vorbi și despre întoarcere, sigur că da.

Richard înclină din cap.

– La urma urmei, unde Dumnezeu ai fost? Ochii îi ardeau îndărătul lentilelor groase. Apoi clipi strașnic, surprins. Și *cum* Dumnezeu poți justifica modul în care tu și mama ta îl tratați pe tatăl meu? Rahat, Jack. Chiar cred că ar fi cazul să te-ntorci la hotelul ăla din New Hampshire.

– Am să mă-ntorc, spuse Jack. Promit. Dar mai întâi trebuie să obțin ceva. E vreun loc unde să pot sta jos? Sunt cam mort de oboseală.

Richard arătă cu capul spre patul său, apoi – tipic pentru el – trase o palmă în scaunul biroului, care se afla mai aproape de Jack.

Pe culoar începură să se trântească uși. Glasuri sonore treceau prin dreptul camerei lui Richard, în forfota unei mulțimi de picioare.

– Ai citit ceva despre Sunlight Home? întrebă Jack. Eu am fost acolo. Doi prieteni de-ai mei au murit la Sunlight Home și, înghite-o p-asta, Richard, unul dintre ei era un om-lup.

Chipul lui Richard deveni încordat.

– Ei, asta-i o coincidență uluitoare, fiindcă...

– Chiar am fost la Sunlight Home, Richard.

– Din câte deduc, e bine. Mă-ntorc cu ceva de mâncare cam într-o jumătate de oră. Pe urmă va trebui să-ți spun cine locuiește în vecini. Dar astea-s povești din Seabrook Island, nu? Să-mi spui adevărul.

– Mda, și eu cred.

Jack lăsă haina de la Myles P. Kiger să-i lunece de pe umeri și să se așeze de la sine pe spătarul scaunului.

– Vin imediat, zise Richard, făcându-i un semn incert cu mâna, în drum spre ușă.

Jack își aruncă tenișii din picioare și închise ochii.

3

Conversația la care Richard făcuse aluzie cu „povești din Seabrook Island", și pe care Jack și-o amintea la fel de bine ca prietenul său, avusese loc în ultima săptămână a ultimei lor vizite în respectiva stațiune.

Cele două familii își petreceau vacanțele împreună aproape an de an, pe vremea când trăia Phil Sawyer. În vara ulterioară morții lui, Morgan Sloat și Lily Sawyer încercaseră să respecte tradiția și se cazaseră toți patru în vastul hotel vechi de pe

Seabrook Island, în Carolina de Sud, care fusese locul câtorva dintre cele mai fericite veri ale lor. Experimentul nu reușise.

Băieții erau deprinși să se afle unul în compania celuilalt. Mai erau obișnuiți și cu locuri ca Seabrook. Richard Sloat și Jack Sawyer zburdaseră prin hoteluri de agrement și de-a lungul plajelor întinse, bătute de soare, în toți anii copilăriei lor – dar acum climatul se modificase în mod misterios. O neașteptată gravitate pătrunsese în viața lor, un fel de stinghereală.

Moartea lui Phil Sawyer schimbase însăși culoarea viitorului. Jack începuse să simtă, în acea ultimă vară la Seabrook, că s-ar putea să nu-și dorească să ocupe doar scaunul de la biroul tatălui său – că aștepta mai mult de la viață. Mai mult ce? Știa – și acesta era unul dintre puținele lucruri pe care le știa cu adevărat – că acest puternic „maimult" era legat de Visele-cu-ochii-deschiși. Când începuse să vadă lucrul ăsta în sine însuși, devenise conștient și de altceva: că prietenul său Richard nu numai că era incapabil să simtă acea calitate a „maimultului", ci că de fapt dorea în mod clar opusul. Richard voia mai puțin. Richard nu voia nici un lucru pe care nu-l putea respecta.

Jack și Richard hoinăreau de capul lor, în intervalul acela de timp leneș pe care-l constituie, în stațiunile de soi, ceasurile dintre prânz și cocteiluri. De fapt, nu mergeau departe – doar până la coasta unei coline împădurite cu brazi, ce domina partea din spate a hotelului. Sub ei, scânteia apa uriașei piscine rectangulare, în care Lily Cavanaugh Sawyer înota, lin și cu meșteșug, lungime după lungime de bazin. La una dintre mesele amplasate mai încoace de piscină, stătea tatăl lui Richard, înfășurat într-un halat flaușat mițos, amplu, cu șlapi în picioarele sale albe, mâncând un sandviș și, simultan, formând numere la telefonul cu antenă pe care-l ținea în cealaltă mână.

– Chestii de soiul ăsta vrei? îl întrebă Jack, care ședea tolănit, pe Richard, așezat decent alături, cu – deloc surprinzător – o carte în mână, *Viața lui Thomas Edison*.

– Ce vreau? Când voi fi mare, adică? Richard părea luat cam pe nepregătite. E destul de dificil, cred. Nu știu dacă aș vrea sau nu.

– Știi ce vrei, Richard? Spui mereu că vrei să fii cercetător chimist, îi reaminti Jack. De ce spui asta? Ce înseamnă?

– Înseamnă că vreau să fiu cercetător chimist, răspunse Richard și zâmbi.

– Știi la ce mă refer, nu? Care-i *rostul* să fii cercetător chimist? Crezi c-o să fie amuzant? Crezi c-ai să vindeci cancerul și-ai să salvezi milioane de vieți?

Richard îl privi cu deplină sinceritate, cu ochii ușor măriți de ochelarii pe care începuse să-i poarte cu patru luni în urmă.

– Nu cred că voi vindeca vreodată cancerul, nu. Dar nici măcar nu e vorba despre așa ceva. Rostul este să descopăr cum funcționează una și alta. Rostul este că lucrurile cu adevărat reale funcționează într-un mod ordonat, în pofida aparențelor, și acest mod poate fi descoperit.

– Ordine.

– Îhâm. Și-atunci, de ce zâmbești?

Jack surâdea strâmb.

– Ai să mă crezi nebun. Eu aș vrea să găsesc ceva care să facă toate astea – toții tipii ăștia bogați care fug după mingi de golf și țipă în telefoane –, care să facă toate astea să pară o nebunie.

– Deja par o nebunie, spuse Richard, fără intenția de-a fi ironic.

– Nu ți se pare câteodată că în viață există mai mult decât numai ordine? continuă Jack, privind chipul sceptic și inocent al lui Richard. Nu ai nevoie și de-un strop de magie, Richard?

– Știi, uneori cred că tu dorești pur și simplu haosul, răspunse Richard, roșind puțin. Cred că-ți râzi de mine. Dacă vrei magie, distrugi complet acel tot în care cred eu. De fapt, distrugi realitatea.

– Poate că nu există doar o singură realitate.

– În *Alise în Țara Minunilor*[1], cu siguranță!

Richard își ieșise din fire.

Plecă supărat printre brazi, iar Jack își dădu seama pentru prima oară că discuția determinată de simțămintele pe care i le trezeau Visele-cu-ochii-deschiși îl înfuriase pe prietenul lui.

[1] *Peripețiile Alisei în Țara Minunilor*, celebra capodoperă a basmului cult (1856), aparținând scriitorului și matematicianului englez Lewis Caroll (Charles Lutwidge Dogson, 1832-1898) (n. tr.).

Picioarele sale, mai lungi, îl aduseră pe Jack alături de Richard în câteva secunde.

– N-am vrut să-mi râd de tine, se justifică el. Doar că eram oarecum curios de ce spui întotdeauna că vrei să te faci chimist.

Richard se opri brusc, privindu-l pe Jack cu seriozitate.

– Te rog, încetează să mă mai scoți din minți cu prostiile astea. Toate astea nu-s decât palavre din Seabrook Island. E destul de greu și-așa să fiu unul dintre cei șase sau șapte oameni întregi la minte din toată America, fără să mi-o mai ia razna cu totul și cel mai bun prieten.

Începând de-atunci, Richard Sloat se zbârlea la orice semn de capriciu fantezist al lui Jack, desființându-l imediat prin epitetul „povești din Seabrook Island".

4

La înapoierea lui Richard din sala de mese, Jack, îmbăiat proaspăt și cu părul ud lipit de țeastă, răscolea alene prin cărțile de pe birou. În momentul în care Richard intra pe ușă, aducând o cantitate substanțială de mâncare, învelită într-un șervet de hârtie cu pete unsuroase, Jack tocmai se întreba dacă discuția ce urma ar fi putut decurge mai ușor în cazul când cărțile de pe birou ar fi fost *Stăpânul Inelelor* și *Pe râu în jos*[1], în loc de *Chimia organică* și *Amuzamente matematice*.

– Ce-ați avut la masă? întrebă el.

– Ai noroc. Pui fript ca-n Sud – unul dintre puținele feluri servite aici care nu te fac să regreți soarta animalului sacrificat pentru a deveni o verigă din lanțul trofic.

Îi întinse lui Jack șervețelul plin de grăsime. Patru bucăți consistente de pui savuros își răspândiră aroma aproape incredibil de densă și apetisantă. Jack începu să înfulece.

– De cât timp mănânci de parc-ai grohăi?

[1] *Watership Down* (1972), roman fantastic alegoric, de scriitorul englez Richard George Adams (n. 1920) (n. red.).

Richard își împinse ochelarii mai sus pe nas și se așeză pe patul său îngust. Pe sub haina de tweed, purta un pulover *en coeur* maro cu model, a cărui poală o vârâse în betelia pantalonilor.

Un moment, pe Jack îl încercă îndoiala, întrebându-se dacă era într-adevăr posibil să vorbească despre Teritorii cu cineva atât de încorsetat, încât purta puloverele băgate în pantaloni.

– Ultima dată cân-am mâncat, spuse el, cu moliciune în glas, a fost ieri, pe la amiază. Mi-era puțin cam foame, Richard. Mulțumesc că mi-ai adus puiul. E grozav. Cel mai gustos pui din câți am mâncat în viața mea. Ești un tip de ispravă, să riști așa exmatricularea.

– Crezi că-i un banc, nu? făcu Richard, trăgându-se de pulover, încruntat. Dacă te găsește cineva aici, probabil că *chiar* au să mă exmatriculeze. Așa că las-o mai moale cu comicăriile. Trebuie să ne gândim cum te trimitem înapoi în New Hampshire.

Un moment de tăcere: o privire estimativă a lui Jack, una severă din partea lui Richard.

– Știu că vrei să-ți explic ce fac, Richard, spuse Jack, cu gura plină, și, crede-mă, n-o să fie ușor.

– Știi, arăți schimbat. Pari... îmbătrânit. Dar nu numai atât. Te-ai schimbat.

– Știu că m-am schimbat. Și tu ai fi arătat un pic mai altfel, dac-ai fi fost cu mine, începând din septembrie.

Jack zâmbi, privindu-l pe încruntatul Richard în hainele lui de băiat cuminte, și știu că nu va fi niciodată în stare să-i vorbească despre tatăl său. Pur și simplu nu era capabil de asta. Dacă aveau s-o facă evenimentele în locul lui, atunci așa să fie; dar el unul nu avea inima de asasin, potrivită pentru această dezvăluire.

Prietenul său continua să-l privească sumbru, așteptând în mod vizibil să înceapă relatarea.

Poate pentru a amâna momentul în care trebuia să-ncerce a-l convinge pe Richard Raționalu de existența incredibilului, Jack întrebă:

– Băiatul de-alături pleacă din școală? I-am văzut, de-afară, valizele pe pat.

– Ei, da, e interesant, răspunse Richard. Adică, interesant în lumina celor spuse de tine. Da, *pleacă* – de fapt, a și plecat.

Trebuie să vină cineva după lucruri, cred. Dumnezeu știe ce fel de basm o să mai scoți și din asta, dar băiatul din camera vecină e Reuel Gardener. Fiul predicatorului care conduce așezământul acela de unde susții tu c-ai scăpat.

Richard ignoră accesul brusc de tuse al lui Jack.

– Din majoritatea punctelor de vedere, aș zice, Reuel nu era nici pe departe un vecin normal, și probabil că nimănui de pe-aici nu prea-i pare rău c-a plecat. Exact atunci când a apărut articolul despre copiii morți în așezământul acela condus de tatăl lui, a primit o telegramă în care i se ordona să plece de la Thayer.

Jack înghiți ciozvârta de pui care încercase să-l înece.

– Fiul lui Sunlight Gardener? Individul ăla avea un fiu? Și a fost *aici*?

– A venit la începutul anului, răspunse simplu Richard. Asta căutasem să-ți spun adineauri.

Dintr-o dată, Thayer School i se păru lui Jack amenințătoare într-un fel pe care Richard nu putea, din capul locului, să-l înțeleagă.

– Cam *cum* era?

– Sadic. Uneori, auzeam zgomote ciudate de-a dreptul din camera lui Reuel. Și am văzut odată, în tomberonul de gunoi din spate, o pisică moartă care nu mai avea nici ochi, nici urechi. Când îl vedeai, îți spuneai că e genul de individ care-ar putea să tortureze o pisică. Și mirosea cam ca pielea englezească râncedă, am avut impresia. Tăcu un interval de timp calculat cu grjiă, apoi întrebă: Chiar ai fost la Sunlight Home?

– Treizeci de zile. A fost Iadul, sau vecinul Iadului.

Trase aer în piept, privind expresia posomorâtă, dar cel puțin aproape convinsă, a lui Richard.

– Îți va fi greu s-o-nghiți, Richard, și nu mă mir, dar tipul care a fost cu mine era un om-lup. Și dacă nu-l omorau în timp ce-mi salva mie viața, în clipa asta ar fi fost și el aici.

– Om-lup. Păr în podul palmelor. Se metamorfozează într-un monstru însetat de sânge la fiecare Lună nouă.

Richard privi meditativ prin încăperea strâmtă.

Jack așteptă până ce privirea lui Richard reveni spre el.

– Vrei să știi ce fac? Vrei să-ți spun de ce traversez toată țara cu autostopul?

– Voi începe să urlu dacă nu-mi spui, replică Richard.

– Ei bine, începu Jack, încerc să-i salvez viața mamei mele.

În timp ce o pronunța, această propoziție i se păru plină de-o orbitoare claritate.

– Cum naiba ai să faci așa ceva? explodă Richard. Maică-ta probabil are cancer. După cum ți-a atras atenția și tatăl meu, are nevoie de medici și de știință... iar tu bați drumurile? Ce-ai să folosești ca să-ți salvezi mama, Jack? Magia?

Lui Jack începură să-i ardă ochii.

– Ai bunghit-o, Richard, bătrâne.

Ridică brațul și-și înfundă ochii deja umezi în mânecă, la cot.

– Ei, ei, calmează-te, hei, zău așa... exclamă Richard, trăgându-se de pulover ca toții dracii. Nu plânge, Jack, haide, te rog, știu că-i îngrozitor pentru tine, n-am vrut să... doar că...

Traversase camera într-o clipă, fără zgomot, iar acum îl bătea pe Jack, stângaci, pe braț și pe umăr.

– N-am nimic, spuse acesta, lăsându-și brațul în jos. Nu-i nici fantezie nebunească, Richard, indiferent de cum ți se pare ție. Își îndreptă spinarea. Tatăl meu mă numea Jack Călătoru, și la fel a făcut și un bătrân din Arcadia Beach.

Spera să nu se înșele asupra simpatiei lui Richard față de deschiderea porților lăuntrice; privindu-i chipul, văzu că avea dreptate. Prietenul său arăta îngrijorat, tandru, ferm.

Jack își începu Povestea.

În jurul celor doi băieți, viața din Nelson House își urma cursul, calmă și în același timp agitată, în stilul școlilor cu internat, punctată de strigăte și hohote de râs. Prin dreptul ușii tropăiau pași, dar nu se opreau. Din camera de deasupra se auzeau bufnituri regulate și câte un crâmpei de muzică în care Jack recunoscu într-un târziu un disc cu „Blue Oyster Cult". Începu prin a-i povesti lui Richard despre Visele-cu-ochii-deschiși. De la Visele-cu-ochii-deschiși trecu la Speedy Parker. Descrise vocea care-i vorbise din pâlnia ce se rotea în nisip. Iar apoi îi spuse lui Richard cum înghițise „sucul magic" al lui Speedy și făcuse primul salt în Teritorii.

– Dar cred că nu era decât vin ieftin, poșircă. Mai târziu, după ce s-a terminat, am descoperit că n-aveam nevoie de el pentru salt. O puteam face de capul meu.

– Bine, replică, evaziv, Richard.

Încercă să-i înfățișeze lui Richard Teritoriile cât mai grăitor: drumul de căruțe, priveliștea palatului de vară, atemporalitatea, întreaga lor specificitate. Căpitanul Farren; Regina aflată pe moarte, ceea ce-l adusese la Îngemănari; Osmond. Scena din satul Tuturor Mâinilor; Drumul Avanposturilor, care era Drumul Vestului. Îi arătă lui Richard mica sa colecție de obiecte sacre: pana de chitară, bila și moneda. Richard se mulțumi să le învârtească în mâini și i le înapoie fără nici un comentariu. Apoi, Jack își retrăi mizerabilul sejur la Oatley. Richard ascultă în tăcere, dar cu ochii mari, istorisirile lui Jack despre Oatley.

Jack avu grijă să-i omită pe Morgan Sloat și Morgan de Orris din relatarea scenei petrecute în zona de popas a autostrăzii 70, la Lewisburg, Ohio.

După aceea, trebui să-l descrie pe Wolf așa cum îl văzuse prima oară, gigantul radios în salopetă cu pieptar și bretele Oshkosh B'Gosh, și din nou simți lacrimile acumulându-i-se sub pleoape. Ba chiar, spre surprinderea lui Richard, plânse pe față când povesti despre încercările de a-l urca pe Wolf în mașini, și-și mărturisi iritarea față de însoțitorul său, luptându-se să nu izbucnească din nou în plâns, lucru ce-i reuși multă vreme – reuși să treacă prin capitolul primei Preschimbări a lui Wolf, fără lacrimi sau vreun nod în gât. Apoi dădu iarăși de necaz. Furia îl ajută să vorbească liber până când ajunse la Ferd Janklow, după care ochii i se înroșiră din nou.

Multă vreme, Richard nu spuse nimic. Deodată, se ridică și scoase o batistă curată dintr-un sertar al biroului. Jack își suflă nasul, zgomotos, abundent.

– Asta-i tot ce s-a-ntâmplat, încheie el. Cel puțin, în mare parte.

– Ce-ai citit? Ce filme ai văzut?

– Să te fut.

Se ridică și străbătu camera spre a-și lua rucsacul, dar Richard întinse brațul și-l cuprinse pe Jack de talie.

– Nu cred că ai născocit totul. Nu cred că ai născocit nimic.

– Serios?

– Da. Nici nu știu ce să cred, de fapt, dar sunt sigur că nu-mi spui minciuni deliberate. Lăsă mâna să-i cadă. Cred că ai fost la Sunlight Home, asta o cred, sigur că da. Și mai cred și că ai avut un prieten numit Wolf, care-a murit acolo. Regret, dar nu pot lua în serios Teritoriile și nu pot accepta că prietenul tău era om-lup.

– Deci mă consideri țicnit, conchise Jack.

– Sunt sigur că ai necazuri. Dar n-am să-l sun pe tata și n-am să te las acum să pleci de-aici. La noapte vei dormi în patul ăsta. Dacă-l auzim pe domnul Haywood că vine în control, te vei putea ascunde sub pat. Richard își luase un aer vag dictatorial; își puse mâinile-n șolduri și privi cu un ochi critic prin cameră. Trebuie să te odihnești. Sunt sigur că o parte din problemă asta e. Te-au exploatat de moarte în instituția aia, și ți s-au sucit mințile, iar acum ai nevoie de odihnă.

– Am, recunoscu Jack.

Richard privi în sus.

– Curând va trebui să mă duc la sala de baschet, dar tu poți sta ascuns aici, iar mai târziu am să-ți aduc ceva de mâncare din sala de mese. Important e că ai nevoie de odihnă și că trebuie să te-ntorci acasă.

– New Hampshire nu-nseamnă acasă, replică Jack.

CAPITOLUL XXX

Thayer își iese din minți

1

Pe fereastră, Jack vedea băieți în sacouri, cu umerii strânși ca să se apere de frig, preumblându-se între bibliotecă și restul școlii. Etheridge, elevul din ultimul an, care vorbise de dimineață cu Jack, trecu grăbit, cu eșarfa fluturându-i în urmă.

Richard scoase din debaraua strâmtă de lângă pat un veston sport de tweed.

– Nimic nu mă va convinge că ar trebui să faci altceva decât să te întorci la New Hampshire. Acum sunt nevoit să merg la baschet, fiindcă, dacă nu mă duc, antrenorul Frazer mă va pune să fac zece ture de teren, ca pedeapsă, imediat ce se-ntoarce. Azi avem alt instructor la antrenament, iar Frazer a spus că dă cu noi de pământ dacă chiulim. Vrei să iei cu împrumut niște haine curate? Cel puțin am o cămașă care-ți vine – mi-a trimis-o tata de la New York, iar Brooks Brothers au nimerit greșit măsura.

– S-o vedem.

Hainele lui Jack deveniseră categoric compromițătoare, atât de scorțoase de jeg, încât, ori de câte ori își dădea seama, Jack se simțea precum Pigpen, personajul din *Peanuts*[1], care trăia într-o

[1] Una dintre cele mai populare benzi desenate din istorie, concepută în 1950 de Charles M. Schulz (n. 1922) (n. red.).

ceață de murdărie și dezaprobare. Richard îi dădu o cămașă albă, cu nasturi, aflată încă în punga ei de celofan.

– Grozav, mersi, îi mulțumi Jack.

O scoase din pungă și începu să-i extragă boldurile. Îi venea aproape pe măsură.

– Am și un sacou pe care l-ai putea încerca, spuse Richard. Bleizărul din capătul dulapului. Probează-l, bine? Și-ai putea să-ți pui și o cravată de-a mea. În cazul în care intră cineva, să spui că ești de la *Saint Louis Country Day*, într-un shimb de experiență pentru ziar. Facem două-trei din astea pe an – se duc acolo elevi de-aici, alții de la ei vin la noi, așa încât să lucreze fiecare la publicația celeilalte școli. Porni spre ușă. Trec înainte de cină să văd ce mai faci.

Jack observă că prietenul său avea două pixuri prinse la buzunarul hainei și toți nasturii încheiați.

În câteva minute, Nelson House se cufundă într-o tăcere deplină. De la fereastra lui Richard, Jack văzu mai mulți băieți așezați la birouri, lângă ferestrele mari ale bibliotecii. Nimeni nu mai circula pe alei sau peste iarba brună și arsă. O sonerie țipă insistent, dând semnalul celui de-al patrulea curs. Jack își întinse brațele și căscă. Îi revenise un sentiment de siguranță – o școală în jurul lui, cu toate ritualurile acelea familiare ale soneriilor, orelor și antrenamentelor de baschet. Poate avea să mai stea o zi; poate va reuși chiar să-și sune mama de la unul dintre telefoanele din Nelson House. Neîndoielnic, urma să recupereze orele de somn pierdute.

Se duse la debara și găsi bleizărul acolo unde spusese Richard. Încă mi avea eticheta prinsă de-o mânecă: Sloat îl trimisese de la New York, dar Richard nu-l purtase niciodată. Asemenea cămășii, bleizărul era cu un număr prea mic pentru Jack și-l strângea la umeri, dar avea o croială generoasă, iar mânecile permiteau manșetelor albe ale cămășii să iasă afară un centimetru.

Jack luă o cravată din cârligul prins lângă ușa dulapului – roșie, cu ancore albastre. Și-o petrecu la gât și îi făcu nodul, cu mare efort. Apoi se examină în oglindă, râzând sonor. În sfârșit, reușisc. Își privi frumosul bleizăr nou, cravata îngustă, cămașa ca zăpada, jeanșii boțiți. Iată-l. Era un învățăcel.

Richard devenise, din câte văzu Jack, un admirator al lui John McPhee, al lui Lewis Thomas și al lui Stephen Jay Gould[1]. Plăcându-i titlul, scoase *The Panda's Thumb* din rafturile de cărți ale lui Richard și reveni pe pat.

Richard nu se înapoie de la antrenamentul de baschet decât după un răstimp ce i se păru extraordinar de lung. Jack se învârtea încoace și-ncolo prin odăiță. Nu-și putea da seama ce anume îl împiedica pe Richard să se întoarcă în camera sa, iar imaginația îi oferea, una după alta, numai calamități.

A cincea sau a șasea oară când se uită la ceas, Jack constată că afară nu se mai vedea nici un elev.

Ceea ce i se întâmplase lui Richard, se întâmplase cu toată școala.

După-amiaza se sfârșea. Se sfârșise și cu Richard, gândea Jack. Poate că se terminase cu întreaga Thayer School – iar el era un purtător de ciumă, aducătorul morții. Nu mâncase nimic toată ziua, de când îi adusese Richard puiul din sala de mese, dar nu-i era foame. Se așeză, amorțit de suferință. Oriunde se ducea, aducea cu sine nenorocirea.

2

Apoi se auziră din nou pași pe coridor.

De la etajul de sus, Jack auzea un înfundat *dum-dum-dum* de melodie de bas, după care recunoscu iarăși discul formației „Blue Oyster Cult". Pașii se opriră în dreptul camerei. Jack se grăbi spre ușă.

Pe coridor stătea Richard. Doi băieți cu părul ca mătasea porumbului și cu nodurile cravatelor lărgite aruncară o privire înăuntru și-și văzură de drum. Muzica rock se auzea mult mai sonor pe culoar.

– Unde-ai fost toată după-amiaza? întrebă Jack.

[1] John McPhee (n. 1931), dramaturg și ziarist american; Lewis Thomas (1913-1993), medic și educator american; Stephen Jay Gould (n. 1941), geolog, paleontolog și autor american (n. red.).

– Ei, s-a petrecut ceva destul de anormal, răspunse Richard. Au suspendat toate cursurile de după-prânz. Domnul Dufrey nu i-a lăsat pe copii nici măcar să se-ntoarcă la dulăpioare. Și pe urmă a trebuit să mergem cu toții la antrenamentul de baschet, iar acolo a fost ceva și mai ciudat.

– Cine-i domnul Dufrey?

Richard îl privi de parcă tocmai ar fi căzut în cap dintr-un landou.

– Cine-i domnul Dufrey? Directorul. Tu chiar habar n-ai de nimic din școala asta?

– Nu, dar încep să-mi fac unele păreri. Și ce-a fost așa de ciudat la antrenament?

– Ți-aduci aminte când ți-am spus că antrenorul Frazer l-a rugat azi pe-un prieten de-al lui să-l înlocuiască? Ei, și a zis că ne pedepsește pe toți dacă încercăm să tragem chiulul, așa că m-am gândit că prietenul ăsta al lui o fi un tip gen Al Maguire, știi, încrezut rău. Thayer School n-are o tradiție atletică foarte veche. Oricum, mi-am zis că înlocuitorul lui trebuie să fie cineva deosebit.

– Dă-mi voie să ghicesc. Tipul cel nou arăta de parcă n-avea nici o treabă cu sportul.

Richard ridică bărbia, surprins.

– Da, răspunse el. Da, așa părea.

Îl privi pe Jack cu mai mult respect.

– Fuma tot timpul. Și avea părul lung și foarte slinos – numai a antrenor nu arăta. Arăta ca un om pe care majoritatea antrenorilor ar muri să-l calce în picioare, drept să-ți spun. Până și ochii-i erau ciudați. Fac pariu cu tine că fumează marijuana. Se trase de pulover. Cred că habar n-avea de baschet. Nici măcar nu ne-a pus să repetăm figurile – de obicei asta facem, imediat după încălzire. Noi fugeam și aruncam la coș, iar el striga la noi. Râzând. Ca și cum niște copii care joacă baschet ar fi cel mai ridicol lucru ce-l văzuse-n viața lui. Știi tu vreun antrenor căruia sportul să i se pară comic? Până și încălzirea a fost ciudată. A zis doar: „Bine, faceți flotări", și și-a fumat țigara. Nu numărătoare, nu cadență, toți le-am efectuat de capul nostru. După aia a urmat „E-n regulă, ia fugiți nițel împrejur." Arăta... nebun de-a binelea. Cred că mă voi plânge mâine antrenorului Frazer.

– Eu nu m-aș plânge, nici la el, nici la director, spuse Jack.

– A, am înțeles. Domnul Dufrey e unul de-al lor. De-al oamenilor din Teritorii.

– Sau lucrează pentru ei, precizează Jack.

– Tu nu vezi că ai putea să înscrii *orice* în sistemul ăsta? *Orice* merge prost? E prea ușor – așa, le-a putea explica pe toate. În acest fel funcționează nebunia. Faci conexiuni care nu sunt reale.

– Și vezi lucruri care nu există.

Richard ridică din umeri, deși, în ciuda nepăsării gestului, avea chipul nefericit.

– Tu ai spus-o.

– Stai puțin, interveni Jack. Îți mai aduci aminte când ți-am povestit despre clădirea care s-a prăbușit în Angola, New York?

– Blocurile Rainbird.

– Ce memorie! Cred că accidentul ăla s-a întâmplat din vina mea.

– Jack, ești...

– Nebun, știu. Uite, crezi că ar da cineva alarma văzându-mă, dacă ieșim împreună să urmărim actualitățile de seară?

– Mă-ndoiesc. Oricum, la ora asta, majoritatea băieților învață. De ce?

Fiindcă vreau să știu ce se-ntâmplă pe-aici, răspunse în sinea sa Jack, dar nu rosti cu voce tare. *Focușoare drăgălașe, cutremulețe cochețele – semne că vin ăia. După mine. După noi.*

– Am nevoie de-o schimbare de peisaj, Richard, bătrâne, spuse el, și îl urmă pe Richard pe coridorul verde-spălăcit.

CAPITOLUL XXXI

Thayer se duce în lad

1

Jack deveni cel dintâi conștient de schimbare și recunoscu ceea ce se întâmpla; se mai întâmplase și înainte, când Richard era plecat, iar simțurile lui se deprinseseră cu fenomenul.

Zbieretele heavy metal ale piesei *Tatoo Vampire* interpretate de „Blue Oyster Cult" încetaseră. Televizorul din club, care în locul actualităților cotcodăcise un episod din serialul *Hogan's Heroes*, adormi.

Richard se întoarse spre Jack, deschizând gura să vorbească.

– Nu-mi place, Tocilă, spuse Jack, cel dintâi. Tamtamurile băștinașilor au tăcut. E prea multă liniște.

– Ha-ha, făcu subțirel Richard.

– Richard, pot să te-ntreb ceva?

– Da, desigur.

– Ți-e frică?

Chipul lui Richard exprima intenția, mai fermă decât orice, de-a spune: *Nu, firește că nu – întotdeauna e liniște prin Nelson House, seara la ora asta.* Din păcate, Richard era de-a dreptul incapabil să rostească o minciună. Dragul, bătrânul Richard! Jack simți un val de afecțiune.

– Da, răspunse Richard. Mi-i puțin cam frică.

– Pot să te mai întreb ceva?

– Cred că da.

– De ce vorbim amândoi în șoaptă?

Richard privi în jur, câtva timp, fără să scoată o vorbă. Apoi porni din nou pe coridorul verde.

Ușile altor camere de pe celălalt coridor erau deschise, complet sau parțial. Jack simți un miros familiar plutind prin ușa întredeschisă a camerei 4, și o împinse cu degete șovăitoare, deschizând-o de-a binelea.

– Care din ei trage marijuana? întrebă el.

– Ce? făcu Richard, nesigur.

Jack adulmecă sonor.

– Simți?

Richard reveni și se uită în cameră. Ambele lămpi de studiu erau aprinse. Pe un birou se afla un curs deschis, pe celălalt, o revistă *Heavy Metal*. Pereții erau decorați cu postere: Costa del Sol, Frodo și Sam înaintând cu greu peste câmpurile fumegânde din Mordor spre castelul lui Sauron[1], Eddie Van Halen. Pe numărul deschis din revistă stătea o pereche de căști, lăsând să se audă micile chițcăieli ale melodiei.

– Dacă poți fi exmatriculat pentru că-ți primești un prieten să doarmă sub pat, mă-ndoiesc că pentru marijuana primești doar o pălmuță peste mână, nu-i așa? întrebă Jack.

– Pentru asta te exmatriculează, normal.

Richard privea ca hipnotizat țigara, iar Jack își spuse că părea mai șocat și mai uluit decât oricând, chiar decât atunci când îi arătase arsurile în curs de vindecare dintre degete.

– Nelson House e pustie, spuse Jack.

– Nu fi ridicol!!

Glasul lui Richard era tăios.

– Și totuși, este, susținu Jack, arătând în lungul holului. N-am mai rămas decât noi. Și nu scoți treizeci și ceva de băieți dintr-un cămin fără să faci zgomot. N-au plecat doar așa; au dispărut.

– În Teritorii, bănuiesc.

– Nu știu. Poate se află tot aici, dar pe un nivel ușor diferit. Poate sunt aici. Poate în Cleveland. Dar nu se găsesc în același loc cu noi.

[1] Personaje și locuri din *Stăpânul Inelelor*, de J.R.R. Tolkien.

– Închide ușa aia, spuse, cu bruschețe, Richard.

Și cum Jack nu se mișcă destul de repede ca să-i îndeplinească dorința, o închise el, cu mâna lui.

– Vrei să stingi...

– Nici nu vreau s-o ating, îl întrerupse Richard. Ar trebui să-i raportez, să știi. Ar trebui să-i raportez pe amândoi la domnul Haywood.

– Ai face asta? întrebă Jack, fascinat.

Richard afișă o mutră amărâtă.

– Nu... probabil că nu. Dar nu-mi place.

– Ceva nu-i în ordine, zise Jack.

– Mda.

Ochii lui Richard îl fulgerară dinapoia ochelarilor, spunându-i că avea perfectă dreptate, că bătuse cuiul dintr-o lovitură, și că, dacă nu-i convenea, n-avea decât să se spele pe cap. Porni din nou pe culoar.

– Vreau să știu ce se *întâmplă* aici, spuse, și, crede-mă, voi afla.

Asta ar putea fi mult mai riscant pentru sănătatea ta decât marijuana, Richie-băiete, cugetă Jack, și-și urmă prietenul.

2

Se opriră în foaier și priviră afară. Richard arătă spre careu. În ultima geană de lumină a asfințitului, Jack văzu un pâlc de băieți grupați răzleț în jurul statuii de bronz verzui a lui Elder Thayer.

– Fumează! țipă, furios, Richard. În plin careu, ăștia fumează!

Jack se gândi imediat la mirosul de marijuana din camera vecină cu a lui Richard.

– Fumează, vezi bine, îi spuse el, și nu genul de tutun pe care-l găsești la un automat cu țigări.

Richard bătu furios cu nodurile degetelor în geam. Pentru el, observă Jack, căminul părăsit în chip straniu căzuse pradă uitării; antrenorul suplinitor, cu geacă de piele și trăgând țigară de la țigară, fusese dat uitării; la fel și aparentele aberații mintale ale lui Jack. Expresia aceea de corectitudine ultragiată de pe

chipul lui Richard însemna: *Când o gașcă de băieți stau adunați așa, fumând marijuana la o lungime de brat de statuia fondatorului acestei școli, e ca și când cineva ar încerca să-mi spună că Pământul e plat, sau că numerele prime pot fi uneori divizibile cu doi, sau altceva la fel de ridicol.*

Jack își simțea inima înduioșată pentru prietenul său, dar și plină de admirație față de-o atitudine ce-ar fi părut, fără-ndoială, absolut reacționară și chiar excentrică în ochii colegilor săi de școală. Se întrebă din nou dacă Richard putea rezista șocurilor ce se apropiau.

– Richard, spuse el, băieții ăia nu sunt de la Thayer, nu-i așa?

– Doamne, *chiar* ai înnebunit, Jack! Sunt de la cursul superior. Îi recunosc până la ultimul. Tipul cu pălăria aia idioată de piele e Norrington. Cel cu pantalonii trăsniți e Buckley. Îi văd pe Garson... Littlefield... ăla cu eșarfa e Etheridge, încheie el.

– Ești *sigur* că-i Etheridge?

– *Sigur că-i el!* strigă Richard.

Pe neașteptate, trase cârligul ferestrei, o ridică și se aplecă în aerul rece al serii.

Jack îl trase înapoi.

– Richard, te rog, ascultă-mă doar...

Richard nu se lăsă. Întorcându-se, se aplecă în amurgul rece.

– *Hei!*

Nu, nu le atrage atenția, Richard, pentru numele lui Dumnezeu...

– Hei, măi băieți! Etheridge! Norrington! Littlefield! Ce mama dracu' se-ntâmpl-acolo?!

Vorbăria și râsetele groase se întrerupseră. Băiatul care purta eșarfa lui Etheridge se întoarse în direcția glasului lui Richard. Înclină ușor capul pentru a-i privi. Lumina din bibliotecă și văpaia de cuptor răcit a asfințitului îi căzură pe față. Mâinile lui Richard zburară în dreptul gurii.

Jumătatea dreaptă a chipului astfel dezvăluit semăna puțin, într-adevăr, cu fața lui Etheridge – un Etheridge mai vârstnic, un Etheridge care umblase prin multe locuri unde cuminții elevi de liceu nu puneau piciorul și făcuse multe lucruri pe care cuminții liceeni nu le făceau. Cealaltă jumătate era o masă de cicatrice schimonosite. O semilună lucitoare ce-ar fi putut să fie ochi căta

dintr-un crater, în carnea răscolită de sub frunte. Părea o bilă de marmură înfundată adânc într-o băltoacă de seu aproape topit. Din colțul stâng al gurii se încârliga în sus un singur dinte, lung și ascuțit.

E Îngemănarul lui, își spuse Jack, cu o certitudine perfect calmă. *Cel de-acolo e Îngemănarul lui Etheridge. Oare or fi cu toții Îngemănari? Un Îngemănar al lui Littlefield și un Îngemănar al lui Norrington și un Îngemănar al lui Buckley și tot așa și tot așa? Nu se poate – sau se poate?*

– Sloat! strigă arătarea-Etheridge.

Făcu doi pași târșâiți spre Nelson House. Acum, lumina felinarelor din curte îi cădea drept pe chipul desfigurat.

– Închide fereastra, șopti Richard. Închide fereastra. M-am înșelat. Seamănă cumva cu Etheridge, dar nu-i el, o fi fratele lui mai mare, poate cineva a aruncat acid de acumulator sau altceva în fața fratelui mai mare al lui Etheridge, și acum e nebun, dar nu-i Etheridge, așa că *închide fereastra, Jack, închide-o-n clipa a...*

Jos, arătarea-Etheridge își mai târșâi un pas spre ei. Rânjea. Limba, hidos de lungă, îi căzu din gură ca o serpentină festivă descolăcindu-se.

– *Sloat!* țipă. *Predă-ne pasagerul!*

Jack și Richard tresăriră amândoi, întorcându-se unul spre altul cu chipurile încordate.

Un urlet străpunse noaptea... căci acum era noapte; crepusculul se stinsese.

Richard îl privi pe Jack și, un moment, Jack văzu în ochii celuilalt băiat adevărata ură – o strălucire a moștenirii tatălui său. *De ce-a trebuit să vii aici, Jack? Hmm? De ce-a trebuit să-mi aduci toate nenorocitele-astea de povești din Seabrook Island?*

– Vrei să mă duc? întrebă, încetișor, Jack.

O clipă, în ochii lui Richard stărui expresia aceea de furie chinuită, după care îi luă locul vechea blândețe.

– Nu, răspunse, trecându-și distrat mâinile prin păr. Nu, nu te duci nicăieri. Acolo... acolo... sunt câini răi. Câini răi, Jack, la campusul Thayer! Vreau să zic... i-ai văzut?

– Hmm, i-am cam văzut, Richie-băiete, spuse Jack abia auzit.

În același timp, Richard își răvășea iarăși cu mâinile părul adineauri îngrijit, ciufulindu-și-l într-o claie și mai haotică. Pedantul și ordonatul prieten al lui Jack începea să arate puțin cam ca amiabilul inventator nebun Gyro Gearloose, vărul lui Donald Duck.

– Îl chem pe Boynton, el e cu paza, asta trebuie să fac, spuse Richard. Îl chem pe Boynton, sau poliția din oraș, sau...

Un urlet se ridică de sub copacii din partea opusă a careului, dintre umbrele adunate acolo – un urlet crescând, unduitor, chiar părând aproape omenesc. Richard privi în acea direcție, cu gura tremurându-i ca a unui bătrân infirm, apoi întoarse din nou spre Jack o privire rugătoare.

– Închide fereastra, Jack. Bine? Parc-aș avea puțină febră. Cred c-am răcit.

– Chiar așa, Richard, spuse Jack, și o închise, acoperind, atât cât se putea, urletul.

CAPITOLUL XXXII

„Predă-ne pasagerul!"

1

– Ajută-mă cu chestia asta, mormăi Jack.

– Nu vreau să mutăm biroul, spuse Richard, cu un glas de copil ascultător. Cearcănele negre de sub ochi îi erau și mai pronunțate decât fuseseră în foaier. Nu acolo e locul lui.

Afară, din careu, urletul se înălță din nou în văzduh.

Patul se afla în dreptul ușii. Acum, camera lui Richard fusese dezorganizată complet. Richard stătea în mijloc, privind toate acestea și clipind din ochi. Apoi se duse la pat și trase păturile. Una dintre ele i-o dădu lui Jack, fără o vorbă, apoi o desfăcu pe-a lui și o întinse pe podea. Își scoase din buzunare portofelul și măruntișul, punându-le ordonat pe birou. După aceea se culcă pe mijlocul păturii, trase peste el marginile și rămase zăcând așa pe jos, cu ochelarii încă la ochi și cu toată fața un tablou al nefericirii mute.

Tăcerea de-afară era densă, ca din vis, spartă numai de vuietele îndepărtate ale camioanelor grele, trecând pe la barieră. Nelson House se cufundase într-o liniște lugubră.

– Nu vreau să vorbesc despre ceea ce se-ntâmplă afară, spuse Richard. Să-ți fie foarte clar.

– Bine, spuse, mângâietor, Jack. Nu vom vorbi.

– Noapte bună, Jack.

– Noapte bună, Richard.

Richard îi adresă un zâmbet gol și îngrozitor de obosit; totuși, se citea în el destulă prietenie pentru a-i încălzi lui Jack inima și a i-o frânge, totodată.

– Oricum, mă bucur că ai venit, spuse Richard, și vom vorbi despre toate astea de dimineață. Sunt sigur că atunci vor avea mai mult sens. Ușoara mea febră va fi trecut între timp.

Se întoarse pe partea dreaptă și închise ochii. Cinci minute mai târziu, în pofida podelelor tari, dormea adânc.

Jack rămase așezat multă vreme, privind afară în întuneric. Din când în când, zărea luminile mașinilor trecând pe Springfield Avenue; în alte momente, atât farurile cât și lămpile de pe stradă păreau să fi dispărut, de parcă întreaga Thayer School ar fi continuat să lunece în derivă, în afara realității, plutind suspendată în limbo, înainte de-a glisa, după o vreme, înapoi.

Se întețea vântul. Jack îl auzea foșnind prin ultimele frunze degerate ale copacilor din careu; îl auzea cum făcea crengile să se ciocnească asemenea unor oase, țipând rece prin spațiile dintre clădiri.

2

– Vine ăla, spuse Jack, încordat, după vreo oră. Îngemănarul lui Etheridge.

– Ccceăla?...

– Nimic. Dormi acolo. Mai bine să nu vezi.

Dar Richard se ridicase în capul oaselor. Înainte ca ochii să i se fi putut fixa asupra formei cocârjate, sucite cumva, care se apropia de Nelson House, atenția îi fu captată de campusul propriu-zis. Simți o spaimă profundă, un șoc teribil.

Iedera de pe Vestiarul Monkson, care în aceeași dimineață fusese, deși scheletică, totuși verzuie, dobândise acum un galben pârjolit, hidos.

– *Sloat! Predă-ne pasagerul!*

Deodată, Richard nu mai vru decât să adoarmă la loc – să doarmă până-i trecea de tot gripa (se trezise cu concluzia că *trebuia* să fie gripă; nu doar o răceală sau un guturai, ci un real caz de gripă); gripa și febra erau cele care-i provocau asemenea halucinații înspăimântătoare, anormale. N-ar fi trebuit să stea

sub nici un motiv lângă fereastra aceea deschisă... sau, mai devreme, să-l primească pe Jack prin fereastra camerei lui. La acest gând, Richard simți imediat o rușine profundă.

3

Jack îi aruncă lui Richard o privire rapidă, piezișă – dar chipul palid și ochii ieșiți din orbite îi indicau că prietenul său se afunda tot mai adânc în Țara Vrăjită a Suprasolicitării.

Arătarea de-afară era scundă. Stătea pe iarba albită de brumă, ca un troll[1] ce se târâse afară de sub cine știe ce pod, mâinile cu gheare lungi spânzurându-i aproape până la genunchi. Purta o haină militară de molton, cu cuvântul ETHERIDGE inscripționat deasupra buzunarului din stânga. Vestonul atârna descheiat, deschis larg. Pe dedesubt, Jack văzu o cămașă Pendleton ruptă și mototolită. Era stropită într-o parte cu ceva ce-ar fi putut să fie sânge sau vomă, formând o pată întunecată. La gât, pe cravata albastră șifonată, cu un mic *E* auriu, elegant, țesut în rips, se lăfăia o pereche de scaieți înfipți ca două grotești ace de cravată.

Acestui nou Etheridge îi funcționa doar jumătate de față. Avea noroi în păr, iar pe haine frunze uscate.

– *Sloat! Predă-ne pasagerul!*

Jack coborî din nou privirea spre monstruosul Îngemănar al monitorului. Îi fu prinsă și capturată de ochii acestuia, care păreau să vibreze oarecum în orbite, ca niște diapazoane trepidând rapid în montura lor. Trebui să facă un efort pentru a-și smulge privirea dintr-acolo.

– Richard! mârâi el. Nu-l privi în ochi.

Richard nu răspunse; se holba la rânjita versiune-troll a lui Etheridge, cu un interes spectral, drogat.

Speriat, Jack își înghionti prietenul cu umărul.

– Oh! făcu Richard. Brusc, îi apucă mâna și și-o apăsă pe frunte. Cât de tare ard? întrebă.

Jack își trase mâna de pe fruntea lui Richard, care era cam călduță, dar nimic mai mult.

---

[1] Personaj din folclorul anglo-saxon; un fel de căpcăun (n. tr.).

– Fierbincior, minți el.

– Știam eu, replică Richard, cu reală ușurare. Mă duc imediat la cabinetul medical, Jack. Cred că am nevoie de un antibiotic.

– *Predă-ni-l, Sloat!*

– Hai să tragem biroul în fața ferestrei, propuse Jack.

– *Nu te paște nici un pericol, Sloat!* strigă Etheridge.

Rânji încurajator – adică doar jumătatea dreaptă a feței sale rânji încurajator; jumătatea stângă nu făcu decât să-și păstreze expresia de cadavru holbat.

– Cum poate semăna atât de mult cu Etheridge? întrebă Richard, cu un calm îngrijorător, sinistru. Cum poate glasul lui să pătrundă așa de clar prin sticlă? Ce-a pățit la față?

Vocea îi deveni mai ascuțită, recăpătând și ceva din dezgustul anterior, o dată cu formularea unei ultime întrebări, una care părea să fie în acel moment cea mai vitală dintre toate, cel puțin pentru Richard Sloat:

– *De unde are cravata lui Etheridge, Jack?*

– Nu știu, răspunse Jack. *Ne-am întors pe Seabrook Island, Richie-băiete, și cred c-o să ne jucăm cu tine de-a bau-bau până borăști.*

– *Dă-ni-l, Sloat, sau venim noi să-l luăm!*

Arătarea-Etheridge își dezvălui unicul colț, într-un feroce rânjet canibalic.

– *Trimite pasagerul afară, Sloat, a murit! A murit, și dacă nu-l trimiți mai repede, ai să-i simți mirosul când va începe să pută!*

– Ajută-mă să-mping nenorocitu' ăsta de birou! șuieră Jack.

– Da, răspunse Richard. Da, în regulă. Mutăm biroul și pe urmă mă-ntind puțin, și poate mai târziu mă duc la cabinet. Ce părere ai, Jack? Ce spui? E un plan bun?

Fața lui îl implora pe Jack să încuviințeze.

– Vom vedea, spuse Jack. Începe cu-nceputul. Biroul. S-ar putea s-arunce cu pietre.

4

Nu peste mult timp, Richard se porni să murmure și să geamă în somnul care-l cuprinsese din nou. Asta era destul de

prost; apoi, pe la colțurile ochilor începură să i se prelingă lacrimi, ceea ce se dovedi și mai rău.

– Nu-l pot preda, gemea Richard, cu glasul plângăcios și uimit al unui copil de cinci ani.

Jack se uită la el, cu ochii mari, cu pielea ca gheața.

– Nu pot să-l predau. Îl vreau pe tăticu', vă rog, să-mi spună cineva unde-i tăticu' meu, a intrat în debara da' acum nu mai e în debara, îl vreau pe tăticu', o să-mi spună el ce să fac, vă rog...

O piatră intră pe geam, spărgându-l. Jack scoase un țipăt.

Piatra bubui pe placa biroului proptit la fereastră. Câteva cioburi zburară prin spațiile libere din stânga și dreapta mesei, sfărâmându-se în bucăți și mai mici, pe jos.

– *Predă-ne pasagerul, Sloat!*

– Nu pot, gemu Richard, zvârcolindu-se în pătură.

– *Predă-ni-l!* zbieră de-afară altă voce hâdă, hohotind. *O să-l ducem înapoi la Seabrook Island, Richard! Înapoi la Seabrook Island, unde-i este locul!*

Altă piatră. Jack se feri instinctiv, deși și această piatră ricoșă din birou. Câinii lătrau, schelălăiau și urlau.

– Nici o Seabrook Island, murmura Richard în somn. Unde-i tăticul meu? Vreau să iasă de-acolo din debara! Vă rog, *vă rog, fără povești din Seabrook Island, VĂ ROG...*

Apoi, Jack stătea pe genunchi, zgâlțâindu-l pe Richard cât de tare îndrăznea, spunându-i să se trezească, nu era decât un vis, trezește-te, pentru numele lui Dumnezeu, *trezește-te!*

– Văooog-văooog-văooog.

Un cor răgușit de voci neomenești se înălță de-afară. Vocile sunau ca un cor de oameni-animale din *Insula doctorului Moreau*, a lui Wells.

– *Zej-dede, zej-dede, zej-dede!* răspunse un al doilea cor.

Câinii urlau.

Un iureș de pietre răpăi, smulgând și mai multe cioburi din rama ferestrei, bocănind pe placa biroului, făcându-l să se legene.

– *TĂTICU' E ÎN DEBARA!* zbieră Richard. *TĂTICULE, HAI AFARĂ, TE ROG, HAI AFARĂ, MI-E FRICĂ!*

– *Văooog-văooog-văooog!*

– *Zej-dede, zej-dede, zej-dede!*

Mâinile lui Richard zbătându-se prin aer.

Pietre zburând și lovind biroul; curând, avea să intre pe fereastră o piatră destul de mare ca să străpungă lemnul ieftin, sau pur și simplu să-l răstoarne peste ei, gândi Jack.

Afară, râdeau, mugeau și cântau, cu hidoasele lor glasuri de trolli. Câinii – haite întregi, de-acum, se părea – urlau și mârâiau.

– *TĂTICULEEEEEEEEE!!...* zbieră Richard cu glas crescând, care-ți îngheța sângele-n vine.

Jack îl pălmui.

Ochii lui Richard se deschiseră brusc. Se holbă la Jack, un moment, cu o îngrozitoare neputință de a-l recunoaște, de parcă visul pe care-l avusese i-ar fi incinerat mințile. Apoi trase aer în piept, prelung, tremurător, și expiră cu un oftat nesfârșit.

– Coșmar, spuse. Efectele febrei, cred. Cumplit. Dar nu-mi amintesc exact ce era! adăugă el tăios, de parcă s-ar fi putut ca Jack să-l întrebe din clipă-n clipă acest lucru.

– Richard, vreau să plecăm din camera asta, spuse Jack.

– Să plecăm din?...

Richard îl privi pe Jack ca și cum ar fi fost cu siguranță nebun.

– Nu se poate, Jack. Am o temperatură de... treizeci și opt cu cinci, cel puțin, poate cu șase, șapte... Nu pot...

– Ai temperatură treizeci și șapte cel mult, Richard, spuse calm Jack. Probabil nici măcar atât...

– Ard tot! protestă Richard.

– Ăia dau cu pietre.

– Halucinațiile nu pot să dea cu pietre, Jack, replică Richard, pe tonul cu care i-ar fi explicat un fapt simplu, dar vital, unui redus mintal. Astea-s povești din Seabrook Island. Sunt...

Altă grindină de pietre zbură prin fereastră.

– *Trimite-afară pasagerul, Sloat!*

– Haide, Richard, spuse Jack, ridicându-l în picioare.

Îl conduse la ușă, apoi pe culoar. Acum simțea un enorm regret pentru Richard – poate nu tot atât de mare cum simțise după Wolf... dar pe-acolo, pe undeva.

– Nu... bolnav... febră... nu pot...

Alte pietre răpăiră pe birou, în spatele lor.

Richard țipă strident și se agăță de Jack ca un copil care se înecă.

Râsete horcăite, sălbatice, de-afară. Câinii urlau și se băteau între ei.

Jack văzu chipul palid al lui Richard albindu-se și mai mult, îl văzu clătinându-se, și ridică grăbit brațele. Dar nu îndeajuns de grăbit pentru a-l prinde pe Richard înainte ca acesta să se prăbușească în ușa camerei lui Reuel Gardener.

5

Era un simplu acces de leșin, iar Richard își reveni destul de repede, când Jack îl ciupi de membranele delicate dintre degetele mari și cele arătătoare. Nu voia să vorbească despre ceea ce se petrecea afară – pretindea că, de fapt, nu știa despre ce trăncănește Richard.

Străbătură prudenți culoarul, spre scări. La ușa clubului, Jack băgă capul înăuntru și fluieră.

– Richard, ia uită-te la asta!

Richard privi fără tragere de inimă. Clubul era un dezastru. Scaune răsturnate. Pernele de pe canapea spintecate. Portretul în ulei al lui Elder Thayer de pe peretele din fund fusese desfigurat – cineva mâzgălise o pereche de coarne drăcești ițindu-i-se din părul alb, pieptănat cu grijă, altcineva îi adăugase o mustață sub nas, iar un al treilea se folosise de-o pilă de unghii sau alt instrument asemănător pentru a-i scrijeli un falus grosolan între picioare. Geamul vitrinei cu trofee era spart.

Pe Jack nu-l afectă prea mult expresia de groază drogată, neîncrezătoare, de pe chipul lui Richard. Într-un anume sens, un batalion de elfi tropăind pe holuri, luminiscenți și nepământeni, sau de dragoni zburând pe deasupra careului, ar fi fost mai ușor de digerat pentru Richard, decât această constantă eroziune suferită de Thayer School, pe care ajunsese s-o cunoască și s-o iubească... Thayer School, pe care Richard o credea, fără îndoială, nobilă și bună, o necontestată fortăreață împotriva unei lumi în care nu puteai conta pe nimic prea multă vreme... nici chiar, gândea Jack, pe faptul că tații vor mai ieși din debaralele în care intraseră.

– Cine-a făcut asta? întrebă, furios, Richard. Monștrii ăia au făcut-o, își răspunse tot el. Ei au făcut-o.

Îl privi pe Jack cu o suspiciune profundă, cețoasă, care începu să i se citească pe față.

– S-ar putea să fie columbieni, spuse el, deodată. S-ar putea să fie columbieni, iar acesta ar putea fi un fel de război al drogurilor, Jack. La asta te-ai gândit?

Jack trebui să-și sugrume imboldul de-a izbucni în hohote demente, în urlete de râs. Iată o explicație pe care, probabil, numai Richard Sloat ar fi putut-o concepe. Columbienii erau. Războaiele filierelor de cocaină ajunseseră până la Thayer School, Springfield, Illinois. Elementar, dragul meu Watson; problema asta are o soluție de șapte virgulă cinci la sută.

– Cred că orice e posibil, spuse el. Hai s-aruncăm o privire la etaj.

– Pentru ce Dumnezeu?

– Păi... poate mai găsim pe altcineva, răspunse Jack, fără să creadă cu adevărat acest lucru, dar era, oricum, mai mult decât nimic. Poate se mai ascunde cineva pe-acolo. Cineva normal, ca noi.

Richard se uită la Jack, apoi din nou la clubul devastat. Expresia aceea de suferință chinuită îi reveni pe față, expresia care spunea: *De fapt, nu vreau deloc să mă uit la toate astea, dar din nu știu ce motiv se pare să-i singurul lucru la care VREAU să mă uit în momentul de față; e o obligație amarnică, seamănă cu imboldul de-a mușca dintr-o lămâie, sau de-a zgâria cu unghiile tabla din clasă, sau de-a râcâi cu dinții unei furculițe porțelanul chiuvetei.*

– Drogul face ravagii prin țară, rosti Richard, cu lugubre intonații de conferențiar. Chiar săptămâna trecută am citit un articol despre proliferarea stupefiantelor, în *The New Republic*. Jack, toți oamenii aceia de-afară s-ar putea să fie drogați! S-ar putea să fie liber-cugetători! S-ar putea...

– Să mergem, îl îndemnă Jack, liniștit.

– Nu-s sigur că pot urca scările, ripostă Richard, cu ostilitate sleită. S-ar putea ca febra mea să fie prea gravă ca să pot urca scările...

– Ei, fă și tu vechea încercare de la Thayer, spuse Jack și continuă să-l conducă într-acolo.

6

Când ajunseră pe palierul etajului întâi, în tăcerea deplină, aproape fără respirație, ce învăluia întreaga Nelson House, se infiltră din nou hemoragia sonoră.

Afară, mârâiau și lătrau câinii – acum nu mai păreau doar zeci de glasuri, ci sute și sute. Clopotele capelei izbucniră într-un concert nebunesc de dangăte.

Sunetul clopotelor scoase complet din minți corciturile ce alergau bezmetice prin curtea interioară. Se repeziră una la alta, rostogolindu-se în neștire pe iarbă – care începea să aibă un aspect sălbatic, neîngrijit, plină de buruieni – și sfâșiind tot ce le cădea sub bot. În fața ochilor lui Jack, una dintre ele atacă un ulm. Alta se aruncă spre statuia lui Elder Thayer. Din ciocnirea botului său, clănțănind să muște, cu bronzul solid, țâșni, ca dintr-un spray, o pulbere de sânge.

Jack întoarse capul, scârbit.

– Vino, Richard.

Richard îl urmă destul de docil.

7

Etajul întâi era o învălmășeală haotică de mobilier răsturnat, ferestre sparte, cocoloașe de tapițerie, discuri muzicale ce păreau să fi fost aruncate ca niște frisbeeuri[1], haine azvârlite pretutindeni.

Etajul al doilea înota în aburi, umed și fierbinte ca o pădure tropicală. Pe măsură ce se apropiau de ușa cu inscripția DUȘURI, căldura creștea spre valori de saună. Pâcla pe care o întâlniseră prima oară, coborând pe furiș scările, în fuioare subțiri, devenea acum o ceață opacă.

– Stai aici, spuse Jack. Așteaptă-mă.

– Sigur, acceptă, cu seninătate, Richard.

Ridicase îndeajuns glasul, ca să se audă peste vuietul dușurilor. Ochelarii i se aburiseră, dar nu făcea nici un efort să și-i șteargă.

[1] Discuri de plastic folosite în jocurile de plajă (n. tr.).

Jack împinse ușa și intră. Domnea o dogoare densă, cumplit de umedă. Hainele i se udară leoarcă într-o clipă, de la sudoare și de la vaporii cețoși, fierbinți. Încăperea pardosită cu faianță bubuia și vuia de apă. Toate cele douăzeci de dușuri fuseseră deschise la maximum, iar torentul pătrunzător ca mii de ace al acestora fusese concentrat spre o grămadă de echipamente sportive din mijlocul spălătorului. Apa reușea, dar numai foarte încet, să se scurgă în canal prin acest maldăr nebunesc, iar baia era complet inundată. Jack se descălță și dădu ocol încăperii, strecurându-se pe sub dușuri, ca să nu asude și mai mult și ca să nu se opărească, totodată – cel care dăduse drumul dușurilor se părea că nu se deranjase să deschidă și robinetele de apă rece. Jack le închise pe toate, unul câte unul. N-avea nici un motiv s-o facă, absolut nici un motiv, și se mustră în sinea sa pentru această pierdere de vreme, când ar fi trebuit să-ncerce să se gândească la o cale de ieșire din Nelson House și din incinta școlii – înainte de-a cădea securea.

Nici un motiv, decât acela că poate Richard nu era singurul care trăia cu nevoia de-a face ordine în haos... de-a crea ordinea și de-a o menține.

Reveni în hol și nu-l mai găsi pe Richard.

– Richard?

Își simțea bătăile inimii accelerându-i-se în piept.

Nici un răspuns.

– Richard!

Prin aer pluteau vapori de colonie vărsată, înecăcioși până la toxicitate.

– *Richard, unde dracu' ești?*

Mâna lui Richard căzu pe umărul lui, iar Jack zbieră.

8

– Nu știu de ce-a trebuit să ragi așa, zise, mai târziu, Richard. Doar eu eram.

– Sunt și eu nervos, răspunse Jack, absent.

Se așezaseră în camera de la etajul al doilea a unui băiat cu straniu-armoniosul nume de Albert Humbert. Richard îi spuse că

Albert Humbert, care avea porecla de Albert Cocoloș, era cel mai gras băiat din școală, iar lui Jack nici nu-i venea greu s-o creadă; camera acestuia conținea o uimitoare diversitate de mâncăruri, adunate te miri de unde – era tainița unui copil al cărui coșmar suprem nu e acela de-a fi exclus din echipa de baschet sau de-a zbârci la o teză de trigonometrie, ci mai curând de-a se trezi noaptea și de-a nu fi în stare să găsească un covrig sau un pahar cu unt de arahide. Mare parte dintre provizii fusese aruncată peste tot. Borcanul cu marțipan fusese spart, dar Jack oricum nu se dăduse niciodată în vânt după așa ceva. Se lipsi și de bețișoarele de lemn-dulce – Albert Cocoloș avea o cutie întreagă, dosită pe raftul de sus al debaralei. Pe unul dintre capacele cutiei scria: *La mulți ani, dragul meu, de la Mama Ta Iubitoare.*

Unele Mame Iubitoare trimit cutii cu bețișoare de lemn-dulce, iar unii Tați Iubitori trimit bleizăre de la Brooks Brothers, reflectă Jack, obosit, *și dacă există vreo deosebire, numai Jason știe care-i aia.*

Găsiră la Albert Cocoloș destulă mâncare ca să-și încropească un soi de masă trăsnită – Slim Jims, felii de ardei gras, fulgi de cartofi Salt 'n Vinegar. Încheiară cu un pachet de fursecuri. Jack recuperase din hol scaunul lui Albert și ședea lângă fereastră. Richard se așezase pe patul acestuia.

– Ei, *sigur* că ești nervos, acceptă Richard, clătinând din cap a refuz când Jack îi oferi ultimul fursec. Paranoid, de fapt. E din cauza ultimelor câteva luni petrecute pe drum. Ai să-ți revii de îndată ce-ai să te duci acasă, la mama ta, Jack.

– Richard, spuse Jack, aruncând punga de Famous Amos goală, hai să nu mai mâncăm căcat. Tu nu *vezi* ce se-ntâmplă afară, în campusul tău?

Richard își umezi buzele.

– Ți-am mai *explicat* o dată. Am febră. Probabil că nu se-ntâmplă nimic din toate astea, iar dacă da, atunci se-ntâmplă lucruri perfect normale, și mintea mea le denaturează, le amplifică. Asta-i o posibilitate. Cealaltă ar fi... mă rog... traficanții de droguri. Se aplecă, rămânând așezat pe patul lui Albert Cocoloș. Sper că n-ai experimentat și *tu* cu drogurile, nu-i așa, Jack? În timp ce băteai drumurile?

Vechea luminiță inteligentă, incisivă, se reaprinsese deodată în ochii lui Richard. *Iată o posibilă explicație, o posibilă ieșire din nebunia asta,* spuneau ochii lui. *Jack s-a implicat în cine știe ce răfuială cu droguri, și toți acei oameni l-au urmărit până aici.*

– Nu, răspunse Jack, obosit. Întotdeauna te-am considerat stăpân pe realitate, Richard. Niciodată n-am crezut că voi trăi să te văd pe tine – pe *tine* – folosindu-ți creierii ca să denaturezi faptele!

– Jack, toate astea nu-s decât... decât o halucinație, și-o știi foarte bine!

– Războiul drogurilor în Springfield, Illinois? Acum cine înșiră povești din Seabrook Island?

Și în acest moment, o piatră sparse fereastra camerei lui Albert Cocoloș, umplând podeaua cu cioburi.

CAPITOLUL XXXIII

Richard în beznă

1

Richard zbieră și-și aruncă un braț în sus, apărându-și fața. În jur zburau cioburi.

– *Trimite-l afară, Sloat!*

Jack se ridică. Creștea în el o furie mocnită.

Richard îl apucă de braț.

– Jack, nu! Nu te apropia de fereastră!

– Mă fut! mârâi Jack. M-am săturat să se vorbească despre mine de parc-aș fi o pizza.

Arătarea-Etheridge stătea vizavi. Se afla pe trotuarul din marginea careului, privind în sus spre ei.

– Cară-te de-aici! răcni Jack. O bruscă inspirație izbucni în el asemenea unei explozii solare. Ezită, apoi strigă tunător: *Vă poruncesc să plecați de-aici! Toți! Vă poruncesc să plecați, în numele mamei mele, Regina!*

Arătarea-Etheridge tresări ca și cum cineva înarmat cu un bici i-ar fi lăsat o dâră pe față.

Apoi, expresia de surprindere chinuită se șterse, și arătarea-Etheridge începu să rânjească.

– E moartă, Sawyer! strigă – dar ochii lui Jack deveniseră oarecum mai ageri în timpul călătoriei și văzu expresia de spaimă convulsivă pe dedesubtul celei de triumf prefăcut. Regina

Laura e moartă, iar mama ta a murit și ea... e moartă în New Hampshire... moartă și-*mputită!*

– *Șterge-o!* mugi Jack, și din nou i se păru că arătarea-Etheridge zvâcnise înapoi, cu furie neputincioasă.

Richard i se alăturase la fereastră, palid și consternat.

– Ce tot urlați voi doi? întrebă, privind fix la travestiul rânjit de pe partea cealaltă a aleii. De unde știe Etheridge că mama ta e în New Hampshire?

– *Sloat!* răcni arătarea-Etheridge. Unde ți-e cravata?

Un spasm de vinovăție contractă trăsăturile lui Richard; mâinile-i tresăriră spre gulerul descheiat al cămășii.

– *O să te iertăm de data asta, dacă ne trimiți pasagerul, Sloat!* strigă arătarea-Etheridge. *Dacă-l trimiți afară, toate vor redeveni așa cum au fost! Vrei și tu asta, nu?*

Richard se holba spre arătarea-Etheridge, clătinând din cap – Jack era absolut sigur – inconștient. Chipul său era o zdreanță botită de nefericire, ochii-i luceau de lacrimi neînfrânate. Voia ca toate să redevină așa cum fuseseră, cum să nu?!

– *Nu ți-e dragă școala asta, Sloat?* mugi arătarea-Etheridge spre fereastra lui Albert.

– Ba da, murmură Richard și-și înghiți un suspin. Ba da, *sigur* că mi-e dragă.

– Știi ce le facem micilor lepădături care nu iubesc școala? Predă-ni-l! Pe urmă, o să fie ca și cum nici n-ar fi venit vreodată aici!

Richard se întoarse încet, privindu-l pe Jack cu ochi îngrozitor de goi.

– Tu hotărăști, Richie-băiete, spuse încetișor Jack.

– Are droguri la el, Richard! strigă arătarea-Etheridge. Patru-cinci soiuri diferite! Coca, hașiș, prafu' îngerilor[1]! Toate chestiile-astea le-a vândut ca să-și finanțeze călătoria spre Vest!! De unde crezi că are haina aia frumoasă pe care-o purta când ți-a apărut în prag?

– Droguri, spuse Richard, cu adâncă, tremurândă ușurare. Am știut eu.

[1] Fenciclidină, drogul PCP, versiune a unui tranchilizant veterinar (n. tr.).

– Dar nici tu n-o crezi, interveni Jack. Nu drogurile ți-au preschimbat școala, Richard. Și câinii...

– Trimite-l afară, Sl...

Glasul arătării-Etheridge slăbea, slăbea...

Când cei doi băieți priviră din nou afară, aceasta dispăruse.

– Unde se ducea tatăl tău, ce crezi? întrebă Jack cu glas scăzut. Unde crezi că s-a dus când n-a mai ieșit din debara, Richard?

Încet, Richard se răsuci să-l privească, iar chipul său, de obicei atât de calm, atât de inteligent și senin, începea acum să se schimonosească. Pieptul îi tresălta în spasme neregulate. Deodată, Richard îi căzu lui Jack în brațe, agățându-se de el cu o frenezie orbească, pradă panicii.

– *M-a a-at-atins!* zbieră băiatul. Trupul său tremura în mâinile lui Jack ca un cablu de troliu încordat, mai-mai să plesnească. *M-a atins, m-a at-atins, ceva m-a a-a-atins acolo înă-înă-înăuntru ȘI NU ȘT-ȘT-ȘTIU CE ERA!*

2

Cu fruntea fierbinte îngropată în umărul lui Jack, Richard spuse pe nerăsuflate povestea pe care, atâția ani, o ținuse închisă-n sufletul lui. O poveste alcătuită din crâmpeie îngreuiate și deformate de suferință. Ascultând-o, Jack se pomeni amintindu-și ziua în care propriul său tată intrase în garaj... și revenise peste două ore, de după colțul străzii. Fusese o întâmplare urâtă, dar ceea ce pățise Richard era cu mult mai rău. Explica perfect insistența sa de oțel, refuzând orice compromis asupra realității – întreaga realitate și nimic altceva *decât* realitatea. Explica încăpățânarea lui de-a respinge fanteziile de orice fel, până și cele science-fiction... și, după cum știa Jack din propria-i experiență școlară, tehnomanii ca Richard obișnuiau să mănânce SF pe pâine cu unt... câtă vreme era din categoria hard, adică autorii fundamentali Heinlein, Asimov, Arthur C. Clarke, Larry Niven – scutiți-ne de balivernele metafizice ale unor Robert Silverberg și Barry Malzberg, vă rugăm, dar noi vom citi materialele în care te-ndoapă cu toți cvadranții stelari și logaritmii până-ți ies pe urechi. Nu e însă și cazul lui Richard. Antipatia lui

Richard față de fantastic avea o asemenea profunzime, încât nu se atingea de *nici un* roman dacă nu era o temă pentru școală. Copil fiind, îl lăsase pe Jack să-i selecteze cărțile pe care le avea de citit ca lecturi la alegere, fără să-i pese ce anume erau și mestecându-le ca pe fulgii de porumb. Devenise o provocare pentru Jack să găsească o povestire – *orice* povestire – care să-i placă lui Richard, să-l distreze pe Richard, să-l captiveze pe Richard la fel cum îl captivau uneori pe Jack povestirile și romanele bune... acestea, socotea el, erau aproape la fel de captivante ca și Visele-cu-ochii-deschiși, și fiecare cartografia propria sa versiune asupra Teritoriilor. Dar nu fusese niciodată în stare să provoace un singur *frisson* [1], o singură scânteie, o reacție cât de cât. Indiferent că era *Calul roib* [2], *Demonul de la curse* [3], *De veghe în lanul de secară* [3] sau *Eu sunt legendă* [4], reacția era întotdeauna aceeași: o concentrare încruntată, cu ochii opaci, urmată de-un referat concentrat și cu ochii opaci, care avea să primească fie un „satisfăcător", fie, dacă profesoara de engleză se simțea deosebit de generoasă în ziua aceea, un „bine"... Calificativele de „satifăcător" ale lui Richard la engleză erau acelea care-i curmaseră accesul la panoul de onoare, în cursul celor câteva trimestre când lipsise de-acolo.

Jack terminase *Împăratul muștelor* [5], de William Golding, simțind că-l lua cu frig și cu cald și tremura tot – atât de entuziasm cât și de spaimă, dorindu-și mai presus de orice lucrul pe care-l dorise întotdeauna când cartea citită era palpitantă: să nu se termine, să se poată desfășura la nesfârșit, așa cum se întâmpla cu viața (numai că viața era cu mult mai plicticoasă și mai fără sens decât povestirile). Știa că Richard avea de predat un

[1] Frison, fior; freamăt (fr. în orig.) (n. tr.).

[2] *The Red Pony*, nuvelă (1937), ulterior roman (1945), de scriitorul american John Steinbeck (1902-1968) (n. red.).

[3] *The Catcher in the Rye* (1951), roman de scriitorul american J.D. Salinger (n. 1919) (n. red.).

[4] *I Am Legend* (1954), roman SF de scriitorul american Richard Matheson (n. 1926) (n. red.).

[5] *Lord of the Flies* (1954), roman de scriitorul englez William Golding (1911-1993), laureat al premiului Nobel pentru literatură în 1983 (n. red.).

referat de lectură, așa că-i dăduse volumul, convins că o să-i reușească figura, că Richard va reacționa neîndoielnic față de povestea acelor băieți rătăciți și a regresului lor spre barbarie. Dar Richard vâjâise prin *Împăratul muștelor* la fel ca prin toate celelalte romane dinainte și scrisese încă o recenzie conținând tot zelul și ardoarea autopsiei unui legist mahmur făcută pe victima unui accident de circulație. *Ce-i cu tine?* izbucnise Jack, exasperat. *Ce Dumnezeu ai împotriva cărții ăsteia atât de bune, Richard?* Iar Richard îl privise, perplex, părând chiar să nu înțeleagă furia lui Jack. *Păi, nici nu poate exista o poveste inventată care să fie bună, nu?* răspunsese el.

În ziua aceea, Jack plecase acasă adânc mâhnit de respingerea totală a ficțiunii de către Richard, dar acum i se părea că îl înțelege mai bine – mai bine decât ar fi dorit cu-adevărat, poate. Probabil că în ochii lui Richard fiecare copertă de volum beletristic semăna puțin cu o ușă de debara care se deschide; poate că fiecare copertă viu colorată, înfățișând, ca și cum ar fi fost perfect reali, oameni care nu existaseră niciodată, îi amintea lui Richard de dimineața când se-săturase-definitiv.

3

Richard îl vede pe tatăl său intrând în debaraua dormitorului mare din față, după care închide în urma lui ușa cu două canaturi. Să tot aibă cinci ani... poate șase... sigur nu împlinise încă șapte. Așteaptă cinci minute, apoi zece, iar când tatăl său tot nu iese din debara, începe să se cam sperie. Strigă. Strigă

(după fluieraș strigă, după oliță strigă)

după tata, și cum tata nu răspunde, strigă tot mai tare și mai tare și vine mai aproape și mai aproape de debara, strigând, și, în sfârșit, când au trecut cincisprezece minute și tata n-a ieșit nici până acum, Richard deschide ușa articulată și intră. Intră în beznă ca într-o peșteră.

Și se întâmplă ceva.

După ce s-a înghesuit printre hainele de tweed aspru și de bumbac moale și pe alocuri mătăsurile lucioase ale vestoanelor,

costumelor și sacourilor sport ale tatei, mirosul de textile, de naftalină și de aer închis din dulapul întunecos începe să lase locul altui miros – un miros încins, aprig. Richard începe să bâjbâie înainte, țipând numele tatălui său, crede că acolo în fund o fi vreun foc și poate tata arde de viu, fiindcă miroase a foc... și deodată își dă seama că scândurile i-au dispărut de sub picioare și stă pe-un pământ de culoare închisă. Insecte negre și stranii, cu ciorchini de ochi în capătul unor antene lungi, țopăie în jurul papucilor lui scămoșați. Tăticule! *țipă copilul. Hainele și costumele s-au dus, podeaua nu mai e, dar sub tălpi nu este zăpadă albă, scârțâitoare; e un mâl negru și puturos, ce pare a fi mediul de înmulțire și de naștere al gângăniilor acelora negre și nesuferite care sar; acest loc nu este Narnia* [1]*, oricât de mult ți-ai forța imaginația. Țipătului lui Richard îi răspund alte țipete – țipete și un râs nebunesc, dement. În jurul lui plutește fum purtat de-un vânt întunecat și idiot, iar Richard se întoarce, revenind poticnit pe-același drum, cu mâinile întinse ca ale unui orb, căutând înnebunite hainele, cu nasul ce adulmecă duhoarea acră și stătută a naftalinei...*

Și deodată o mână se strecoară, apucându-l de încheietură.

Tăticu'? *întreabă el, dar când privește în jos vede nu o mână omenească, ci un lucru greu și solzos, acoperit cu ventuze palpitânde, un apendice verde atașat de-un membru lung, ca de cauciuc, care se întinde în beznă, spre o pereche de ochi galbeni, migdalați, cu colțurile ridicate, ce se holbează la el cu o foame nătângă.*

Țipând, se smulge și se repede orbește în întuneric... și exact în clipa în care degetele lui, dibuind, regăsesc vestoanele sport și costumele lui taică-său, în momentul în care aude binecuvântatul și autenticul clănțănit al umerașelor, mâna aceea verde, căptușită cu ventuze, îi dansează din nou sec pe ceafă... și dispare.

Așteaptă, tremurând, palid ca cenușa veche de-o zi dintr-o sobă, așteaptă trei ore în fața acelei debarale blestemate, temându-se să mai intre, temându-se de mâna verde și de ochii galbeni, din ce în ce mai sigur că tata a murit. Iar când tata revine

[1] Tărâm fabulos din *Cronicile din Narnia* (1949-1953), ciclu de șapte cărți pentru copii scrise de autorul irlandez Clive Staple Lewis (1898-1963) (n. red.).

în cameră, spre împlinirea celei de-a patra ore, nu din debara, ci pe ușa dintre dormitor și holul de la etaj – ușa DIN SPATELE lui Richard –, când se întâmplă asta, Richard alungă fantezia odată pentru totdeauna; Richard neagă fantezia; Richard refuză să aibă de-a face cu fantezia, sau să trateze cu ea, sau măcar să ajungă la vreun compromis. În mod foarte simplu, s-a săturat-definitiv. Sare-n picioare, fuge la taică-său, la iubitul Morgan Sloat, și îl îmbrățișează atât de strâns, încât îl vor durea brațele toată săptămâna. Morgan îl ridică în aer, râde și-l întreabă de ce-i așa de palid. Richard zâmbește și-i spune că probabil nu i-a priit ceva la micul dejun, dar acum se simte mai bine și își sărută tatăl pe obraz, și-i simte mirosul drag, de sudoare, amestecată cu colonie Raj. Și, mai târziu, în aceeași zi, își ia toate cărțile de povești – Cărticelele Aurii, albumele cu decoruri pliante, cărțile Știu-Să-Citesc, colecția avându-l ca autor pe Dr. Seuss, Cartea Zânei Verzi pentru Tineret –, le pune într-o cutie, coboară cu cutia în pivniță și își spune: „Puțin mi-ar păsa dac-ar veni acum un cutremur, ar căsca o crăpătură în pământ și-ar înghiți toate cărțile-astea până la ultima. De fapt, ar fi o asemenea ușurare încât probabil aș râde toată ziua și probabil aproape tot weekendul." Acest lucru nu se întâmplă, dar Richard simte o mare alinare când cărțile sunt închise în dubla beznă – bezna cutiei și bezna pivniței. Nu se mai uită la ele niciodată, la fel cum niciodată nu mai intră în debaraua cu ușa pliantă a tatălui său. Și chiar dacă uneori visează că e ceva sub patul sau în debaraua lui, ceva cu ochi nătângi și galbeni, nu se mai gândește nicicând la mâna aceea verde, acoperită cu ventuze, până când sosește straniul soroc la Thayer School și izbucnește în lacrimi cu care nu e deprins, în brațele prietenului său Jack Sawyer.

S-a-săturat-definitiv.

4

Jack sperase că, o dată cu istorisirea întâmplării și uscarea lacrimilor, Richard va reveni – mai mult sau mai puțin – la personalitatea sa normală, acut-rațională. Lui Jack nu-i păsa prea mult dacă Richard cumpăra sau nu toată prăvălia; era suficient să

accepte partea vizibilă din nebunia aceea, pentru a-și putea pune la contribuție formidabilul intelect, să-l ajute pe el, pe Jack, să găsească o ieșire... o cale de scăpare din campusul Thayer, cel puțin, și din viața lui Richard, înainte ca prietenul lui s-o ia razna de-a binelea.

Dar nu mergea așa. Când Jack încercă să-i vorbească – să-i povestească lui Richard despre ziua în care propriul său tată, Phil, intrase în garaj și nu mai ieșise –, acesta refuză să-l asculte. Vechiul secret al celor întâmplate demult în debara fusese dezvăluit (într-un fel, Richard încă se mai agăța cu îndărătnicie de ideea că totul fusese o halucinație), dar Richard, totuși, se-sătu-rase-definitiv.

A doua zi de dimineață, Jack coborî la parter. Își luă toate lucrurile lui și pe cele pe care le-ar fi putut dori Richard – periuță de dinți, manuale, caiete, un schimb de haine curate. Hotărî că aveau să petreacă ziua aceea în camera lui Albert Cocoloș. De-acolo, de sus, puteau ține sub control curtea interioară și poarta. La căderea nopții, era posibil să se ivească șansa de-a pleca.

5

Jack cotrobăi prin biroul lui Albert și găsi un flacon de aspirină pentru copii. Îl privi un moment, gândindu-se că micile pilule portocalii spuneau aproape la fel de mult despre Iubitoarea Mamă a dispărutului Albert, ca și cutia cu bețișoare de lemn-dulce aflată pe raftul dulapului. Scuturâ în palmă șase pastile. Ï le dădu lui Richard, iar prietenul său le înghiți, absent.

– Vino-aici și culcă-te, spuse apoi Jack.

– Nu, răspunse Richard pe un ton ursuz, agitat și teribil de nefericit, revenind la fereastră. Trebuie să stau de veghe, ca să se poată face un raport complet pentru... pentru... pentru administrație. Mai târziu.

Jack îi atinse ușor fruntea. Și, cu toate că era rece – aproape ca gheața –, spuse:

– Ți-a crescut febra. Mai bine stai întins până când începe aspirina să-și facă efectul.

– A crescut? îl întrebă Richard, privindu-l cu recunoștință patetică. Chiar așa?

– Chiar așa, răspunse Jack, grav. Vino și te culcă.

Richard adormi în cinci minute după ce puse capul jos. Jack se cufundă în fotoliul confortabil al lui Albert Cocoloș. Chipul palid al lui Richard lucea ca și ceara în lumina crescândă a zorilor.

6

Cum-necum, ziua trecu și, pe la ora patru, Jack adormi. Se trezi în întuneric, neștiind cât timp se scursese. Tot ce știa, era că nu avusese nici un vis, lucru pentru care se simțea recunoscător. Richard se foia neliniștit, iar Jack presupuse că se va deștepta și el curând. Se ridică și se întinse, tresărind când își simți spatele înțepenit. Se duse la fereastră, privi afară și rămase nemișcat, cu ochii mari. Îi încolți în minte un gând: *Nu vreau ca Richard să vadă asta. Nu, dacă pot face ceva.*

O, Doamne, trebuie să scăpăm de-aici, și cât mai repede posibil, își spuse Jack, înspăimântat. *Chiar dacă, din cine știe ce motiv, se tem să vină la noi de-a dreptul.*

Dar chiar urma să-l scoată pe Richard de-acolo? Ei nu credeau c-avea s-o facă, știa – contau pe refuzul lui de a-și mai expune prietenul, în continuare, acelei nebunii.

Un salt, Jack-O. Trebuie să faci un salt, și-o știi prea bine. Și trebuie să-l iei cu tine și pe Richard, fiindcă locul ăsta se duce dracului.

Nu pot. Un salt în Teritorii i-ar face de-a dreptul mințile praștie lui Richard.

Nu contează. Trebuie s-o faci. E cea mai bună soluție, oricum – poate singura soluție –, fiindcă n-au să se-aștepte la asta.

– Jack?

Richard stătea în capul oaselor. Fără ochelari, chipul său avea o înfățișare stranie, despuiată.

– Jack, s-a terminat? A fost un vis?

Jack se așeză pe pat și-și cuprinse prietenul cu un braț pe după umeri.

– Nu, răspunse el, cu glasul scăzut și mângâietor. Încă nu s-a terminat, Richard.

– Cred că mi s-a agravat febra, anunță Richard, retrăgându-se de lângă Jack.

Se apropie de fereastră, ținându-și delicat ochelarii, de suport, între degetul mare și arătătorul mâinii drepte. Îi puse pe nas și privi afară. Umbre cu ochi luminiscenți forfoteau care-ncotro. Stătu acolo mult timp, apoi făcu ceva atât de nespecific lui, încât Jack rămase aproape uimit. Își scoase ochelarii și, intenționat, îi lăsă să cadă pe jos. Se auzi un trosnet sec, una dintre lentile spărgându-se. Apoi, tot deliberat, îi călcă în picioare, făcând pulbere ambele lentile.

După aceea, se uită la ei și îi aruncă nepăsător spre coșul de gunoi al lui Albert Cocoloș, dar ratâ. Acum, pe chipul lui Richard se mai citea și o ușoară încăpățânare – o expresie care însemna: *Nu mai vreau să văd nimic, așa că n-am să mai văd nimic, și m-am ocupat de problema asta. M-am-săturat-definitiv.*

– Ia te uită, spuse el, cu glas plat, deloc surprins. Mi-am spart ochelarii. Mai aveam o pereche, dar mi i-am spart și pe aceia, în sala de sport, acum câteva săptămâni. Fără ei, sunt aproape orb.

Jack știa că nu era adevărat, dar rămăsese prea stupefiat ca să mai spună ceva. Nu se putea gândi la absolut nici un răspuns potrivit față de atitudinea radicală pe care Richard tocmai o adoptase. Semăna prea mult cu o rezistență calculată, în ultima tranșee, împotriva nebuniei.

– Cred că mi-a crescut și febra, spuse Richard. Mai ai niște aspirine din alea?

Jack deschise sertarul biroului și-i întinse lui Richard flaconul, fără o vorbă. Richard înghiți șase sau opt, apoi se culcă la loc.

7

Pe măsură ce noaptea se adâncea, Richard, care promitea în repetate rânduri să discute despre situația lor, își călca, tot în repetate rânduri, cuvântul. Nu putea discuta despre plecare,

susținea el, nu putea discuta despre *nimic* din cele ce se întâmplau, îi revenise febra și se simțea mult, mult mai rău – se gândea că o fi trecut de treizeci și nouă cu două linii, poate chiar făcuse treizeci și nouă cu șase. Spunea că are nevoie să mai doarmă.

– Richard, pentru numele lui Dumnezeu! tună Jack. Îți bați joc de mine! Niciodată nu m-aș fi așteptat din partea ta...

– Nu fii prost, replică Richard, căzând la loc pe patul lui Albert. Sunt doar bolnav, Jack. Nu-mi poți pretinde să vorbesc despre toate nebuniile astea când sunt bolnav!

– Richard, vrei să plec de-aici și să te părăsesc?

Richard îl privi un moment pe Jack peste umăr, clipind încet din ochi.

– N-ai să pleci, spuse el, apoi adormi din nou.

8

În jurul orei nouă seara, campusul intră iarăși într-una dintre acele misterioase perioade calme, iar Richard, poate simțind că, acum, precara sa integritate mintală avea de suportat o tensiune mai scăzută, se trezi și-și dădu jos picioarele din pat. Pe pereți, apăruseră pete cafenii, și le cercetă până-l văzu pe Jack venind spre el.

– Mă simt mult mai bine, Jack, spuse, grăbit, băiatul, însă chiar nu ne-ar folosi la nimic să vorbim despre plecare, s-a întunecat și...

– În noaptea asta trebuie să plecăm, îl întrerupse, posac, Jack. Tot ce au ei de făcut, e să ne aștepte-afară. Acum, pe pereți crește mucegai și să nu-mi spui că nici pe-*asta* n-o vezi.

Richard zâmbi cu o toleranță oarbă, care pe Jack aproape că îl scoase din minți. Ținea la Richard, dar l-ar fi lipit cu plăcere de cel mai apropiat perete mucegăit.

Exact în acel moment, în camera lui Albert Cocoloș, începură să fojgăiască viermi albi, lungi și dolofani. Ieșeau din petele cafenii și moi de pe pereți, ca și cum mucegaiul însuși le-ar fi dat naștere într-un chip necunoscut. Se răsuceau și se zvârcoleau, după care căzeau pe jos, cu mici plescăituri, și se târau orbește spre pat.

Jack începuse să se întrebe dacă Richard nu stătea chiar mult mai prost cu vederea decât își amintea el, sau dacă nu cumva i se degradase grav de când îl văzuse ultima oară. Acum constată că avusese dreptate de la bun început. Richard vedea încă destul de bine. Categoric, nu-i era deloc greu să distingă cel puțin creaturile gelatinoase care ieșeau din pereți. Zbieră și se îndesă în Jack, cu chipul desfigurat de repulsie.

– *Viermi, Jack! O, Isuse! Viermi! Viermi!*

– N-o să pățim nimic – așa-i, Richard? spuse Jack, ținându-l pe loc cu o putere de care nu se știuse în stare. Așteptăm doar să se facă dimineață, just? Nici o problemă, așa-i?

Mișunau cu zecile, cu sutele, vietăți dolofane, albe, ca de ceară, asemenea unor larve supradimensionate. Unele, la contactul cu podeaua, pocneau. Celelalte se târau ca melcii, spre ei.

– *Viermi, Isuse, trebuie să ieșim, trebuie să...*

– Slavă Domnului, copilul ăsta, în sfârșit, vede o rază de lumină, comentă Jack.

Își agăță rucsacul pe brațul stâng, iar cu mâna dreaptă îl apucă pe Richard de cot. Îl împinse spre ușă. Viermii albi se fleșcăiau sub tălpile lor. Acum curgeau șiroaie din petele brune; o obscenă fătare multiplă, în plină desfășurare pe toată suprafața camerei lui Albert. Un șuvoi de viermi albi căzu dintr-o dată de pe tavan, pentru a ateriza, colcăind, pe părul și umerii lui Jack; se șterse cât putu de bine și-l scoase afară pe Richard, care urla și dădea din mâini.

Cred c-am pornit la drum, își spuse Jack. *Doamne-ajută, cred că-ntr-adevăr am pornit.*

9

Se aflau din nou în club. După cum reieșea, Richard avea chiar mai puțin habar decât Jack însuși cum să se strecoare afară din campusul Thayer. Jack știa foarte bine un lucru: n-avea să se încreadă în liniștea aceea înșelătoare și să iasă pe vreuna dintre ușile principale de la Nelson House.

Privind concentrat spre stânga, prin fereastra mare a clubului, Jack distinse o clădire octogonală, scundă și solidă, de cărămidă.

– Richard, ce-i aia?

– Hmm?

Richard se uita la torentele cleioase de noroi ce se scurgeau lenes peste careul întunecat.

– Clădirea aia bondoacă, de cărămidă. De-aici abia se zărește.

– Aa, Depoul.

– Ce-i ăla depou?

– Numele în sine nu mai înseamnă nimic, răspunse Richard, continuând să privească neliniștit careul înecat în noroi. La fel ca în cazul cabinetului medical. I se spune Untăria, fiindcă acolo a fost cândva o fabrică de lactate și îmbuteliere a laptelui. Până prin 1910, sau oricum, cam așa ceva. Tradiția, Jack. E foarte importantă. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care-mi place la Thayer. Și reveni amărât cu privirea spre campusul înnoroiat. Unul dintre motivele pentru care-mi *plăcea*, cel puțin.

– Cu Untăria e clar. De unde și până unde Depoul?

Richard se înfiora încet sub semnul ideilor gemene de Thayer și Tradiție.

– De fapt, pe vremuri...

– La ce vremuri ne referim?

– A, la anii o mie opt sute optzeci. Nouăzeci. Vezi tu...

Richard lăsă fraza neterminată. Ochii săi miopi începură să se plimbe prin club – în căutarea altor viermi, bănui Jack. Nu era nici unul... cel puțin nu încă. Însă putea să vadă pe pereți câteva pete cafenii incipiente. Viermii încă nu erau aici, dar aveau să sosească.

– Haide, îl grăbi Jack. Tu n-ai nevoie să-ți promită cineva vreo răsplată ca să-ți dai drumul la gură.

Richard schiță un zâmbet vag. Își întoarse privirea spre Jack.

– Springfield a fost unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane, în ultimele două decenii ale secolului al XIX-lea. Avea o poziție geografică avantajoasă pentru toate punctele cardinale. Ridică mâna dreaptă la față, cu arătătorul întins, să-și împingă ochelarii în sus pe nas, cu gestul său de

savant, dar își dădu seama că nu mai erau acolo și coborî mâna la loc, ușor jenat. O mulțime de căi ferate porneau din Springfield în toate direcțiile. Școala asta există fiindcă Andrew Thayer a întrezărit perspectivele. A făcut avere din transporturi feroviare. Majoritatea, spre Coasta de Est. El a înțeles primul potențialul expedițiilor spre Vest, ca și spre Est.

Deodată, în capul lui Jack se aprinse un bec puternic, scăldându-i toate gândurile într-o lumină crudă.

– Coasta de Vest?

Simțea un gol în stomac. Încă nu putea să identifice noua formă pe care i-o dezvăluise lumina, dar cuvântul care-i răsări în minte era arzător, absolut clar:

Talisman!

– Coasta de Vest ai spus?

– Sigur că da, încuviință Richard, privindu-l pe Jack cu o expresie stranie. Jack, ai asurzit?

– Nu.

Springfield a fost unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane...

– Nu, n-am nimic.

A înțeles primul, s-ar putea spune, potențialul expedițiilor de mărfuri pe calea ferată spre Avanposturi.

Jack știu, fără putință de tăgadă, că Springfield continua să fie un fel de centru de acumulare, poate chiar un punct de expediție a mărfurilor. Poate că de-asta funcționa aici atât de bine magia lui Morgan.

– Peste tot erau movile de cărbuni, triaje, plăci turnante, depouri de vagoane și cam un miliard de kilometri de șine și macazuri, spuse Richard. Acoperea toată zona asta unde se află acum Thayer School. Dacă sapi vreun metru și ceva sub gazon, oriunde, dai de zgură, bucăți de șină și tot felul de chestii. Dar acum, tot ce-a mai rămas, e clădirea aia mică. Depoul. Sigur că n-a fost niciodată un depou adevărat. E prea mic, oricine-și poate da seama. Erau birourile principale ale triajului, unde șeful de gară și cel al regionalei feroviare își făceau treburile respective.

– Știi o grămadă de lucruri, spuse Jack, vorbind aproape automat, cu capul încă plin de lumina aceea nouă, orbitoare.

– Face parte din tradiția de la Thayer, răspunse, cu simplitate, Richard.

– Acum la ce folosește?

– Înăuntru e o mică sală de spectacole. Pentru reprezentațiile clubului de artă dramatică, deși în ultimii ani clubul n-a prea fost activ.

– Crezi c-o fi încuiat?

– De ce să încuie cineva Depoul? întrebă Richard. Doar dacă nu crezi că ar avea cineva interesul să fure câteva decoruri de la spectacolul *The Fantasticks*[1], din 1979.

– Deci putem intra înăuntru?

– Da, așa cred. Dar de ce...

Jack arătă spre o ușă aflată imediat în spatele meselor de ping-pong.

– Acolo ce e?

– Automate de mâncare. Și un cuptor cu microunde, bagi o fisă și-ți încălzești gustările congelate. Jack...

– Hai.

– Jack, cred că-mi revine febra, spuse Richard, cu un zâmbet de om slăbit. Poate-ar fi mai bine să stăm o vreme aici. Am putea să ne-ntindem pe canapele peste noapte...

– Vezi petele cafenii de-acolo de pe pereți? întrebă Jack, mohorât, arătând cu degetul.

– Nu, fără ochelari cum o să le văd?

– Ei bine, au apărut. Și cam într-o oră, viermii ăia albi vor ieși din găoace drept în...

– În regulă, acceptă, grăbit, Richard.

10

Distribuitoarele de mâncare puteau.

Jack avea impresia că alimentele dinăuntru se alteraseră. Crochetele cu brânză, produsele Doritos, Jax și fripturile de porc

[1] *The Fantasticks*, cel mai longeviv musical din Statele Unite (1960-prezent) (n. red).

erau învăluite în mucegai albăstrui. Pârâiașe vâscoase de înghețată topită se prelingeau printre panourile din față ale unui automat Hav-a-Kone.

Jack îl trase pe Richard spre fereastră. Privi afară. De-aici, Depoul se distingea destul de bine. Dincolo de el, vedeau gardul de eclise și drumul de serviciu care ducea afară din campus.

– O să ieșim în câteva clipe, îi răspunse Jack, în șoaptă.

Deblocă fereastra și o făcu să gliseze în sus.

Școala asta există fiindcă Andrew Thayer a întrezărit perspectivele... întrezărești și tu posibilitățile, Jack-O?

Considera că, poate, da.

– Mai sunt vreunii dintre oamenii ăia afară? întrebă, nervos, Richard.

– Nu, răspunse Jack, aruncând doar o privire fugară.

Chiar nu mai conta dacă în realitate mai erau acolo sau nu.

Unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane... *avere din transporturile feroviare... majoritatea, spre Coasta de Vest... a înțeles primul potențialul expedițiilor spre Vest... Vest... Vest...*

Un amestec dens, mâlos, de aromă a nămolului rămas după reflux și duhoare de gunoi pătrunse pe fereastră. Jack își aruncă un picior peste pervaz și întinse mâna după cea a lui Richard.

– Hai! îl chemă.

Richard se trase înapoi, cu obrazul alungit, nenorocit de frică.

– Jack... nu știu...

– Șandramaua se face bucăți, și curând o să colcăie și pe-aicea viermii. Acum, hai odată! Mă vede naibii cineva stând în fereastră și-o să ne zboare șansa de-a o șterge de-aici ca doi șoareci.

– Nu înțeleg nimic din toate astea! se văicări Richard. Nu înțeleg ce mama dracului se întâmplă!

– Taci și vino. Sau să știi că te las aici, Richard. Jur pe bunul Dumnezeu că te las. Țin la tine, dar mama mea e pe moarte. Te las să te descurci singur.

Richard îl privi pe Jack în față și văzu – chiar fără ochelari – că nu glumea. Îl apucă de mână.

– Doamne, ce frică mi-e! șopti.

– Nu ești singurul, spuse Jack și îl împinse.

Peste o clipă, picioarele sale aterizau pe peluza mocirloasă. Richard sări alături.

– Traversăm la Depou, șopti Jack. Avem cam cincizeci de metri. Dacă-i descuiat, intrăm înăuntru, dacă nu, încercăm să ne ascundem în partea dinspre Nelson House. De-ndată ce vom fi siguri că e încă liniște...

– Alergăm la gard.

– Exact.

Sau poate va trebui să facem un salt, da' asta o discutăm altă dată.

– Drumul de serviciu. Am o bănuială că, dacă reușim să ieșim din incinta școlii Thayer, totul va fi din nou în regulă. O dată ce-am făcut vreo cinci sute de metri de drum, o să te poți uita peste umăr și-ai să vezi luminile din dormitoare și bibliotecă, Richard, ca de obicei.

– Ar fi *așa* de nemaipomenit, murmură Richard, melancolic de ți se rupea inima.

– Bine, ești gata?

– Cred că da.

– Fugi la Depou. Rămâi încremenit lângă peretele din partea asta. Jos, ca să te acopere tufișurile. Le vezi?

– Da.

– E-n regulă... Și!

Se smulseră de lângă Nelson House, pornind în goană spre Depou, unul lângă altul.

11

Încă nu ajunseseră la jumătatea drumului, scoțând pe gură rotocoale de aburi albi, pistonând din picioare peste solul noroios, când clopotele capelei izbucniră într-o hidoasă cacofonie de sunete scrâșnite. Un cor de câini ce urlau răspunseră clopotelor.

Reveniseră acei falși monitori. Jack bâjbâi după Richard și îl găsi pe acesta bâjbâind după el. Mâinile li se încleștară.

Richard țipă și încercă să-l tragă spre stânga. Mâna sa o strânse pe-a lui Jack până când falangele ajunseră să se zgârie unele de-ale celuilalt, paralizant. Un lup alb și slab, un șef de haită al lupilor, apăru de după Depou, gonind spre ei. Ăsta era bătrânul din limuzină, reflectă Jack. Îl urmară alți lupi și câini... după care Jack înțelese cu o grețoasă certitudine că unii dintre ei nu erau câini; unii dintre ei erau băieți, alții adulți – profesori, bănuia el – semitransformați.

– *Domnul Dufrey!* chițăi Richard, arătând cu degetul mâinii libere. (*Măi să fie, vezi binișor pentru un om care și-a pierdut ochelarii, Richie-băiete,* spuse în sinea sa Jack, ca în delir.) *Domnul Dufrey! O, Doamne, e domnul Dufrey! Domnul Dufrey! Domnul Dufrey!*

Astfel îl văzu Jack pentru prima și singura oară pe directorul de la Thayer School – un bătrânel scund, cu părul alb, cu nasul mare, coroiat, și trupul ofilit și păros al unei maimuțe de flașnetar. Alerga cu iuțeală, în patru labe, împreună cu ceilalți câini și băieți, toca profesorală bâțâindu-i-se nebunește în toate părțile pe cap și, te miri cum, refuzând să cadă. Rânji spre Jack și Richard, iar limba lungă, ce i se bălăngănea, îngălbenită de nicotină, i se rostogoli prin mijlocul rânjetului.

– *Domnul Dufrey!! O, Doamne! O, Doamne sfinte! Domnul Dufrey! Domnul Du...*

Îl smucea pe Jack din ce în ce mai tare spre stânga. Jack era mai voinic, dar Richard căzuse pradă panicii. Mirosul viciat, de gunoi, devenea tot mai pătrunzător. Jack putea auzi *fleoșcăielile* și *pleoscăielile* molatice ale noroiului ce ieșea forțat din pământ. Lupul alb din fruntea haitei reducea rapid distanța, iar Richard căuta să se îndepărteze, încerca să tragă spre gard, și avea dreptate, dar și greșea în același timp, greșea, deoarece la Depou trebuia să ajungă, nu la gard. Acela era locul, acela era locul, fiindcă acolo fusese unul dintre cele mai mari trei sau patru noduri feroviare americane, fiindcă Andrew Thayer înțelesese primul potențialul, iar acum el, Jack Sawyer, înțelegea potențialul la fel de bine. Toate astea, firește, nu se bazau decât pe intuiție, dar Jack ajunsese să creadă că, în aceste probleme universale, intuiția sa era singurul lucru în care putea avea încredere.

– *Dă-i drumul pasagerului, Sloat!* bolborosea Dufrey. *Dă-i drumul pasagerului, e prea drăgălaș pentru tine!*

Dar ce-i ăla un pasager? se întrebă Jack, în acele ultime câteva secunde, în timp ce Richard încerca orbește să-i abată din drum, iar Jack îl smuci înapoi, spre haita amestecată de corcituri, elevi și profesori, care alerga, în urma marelui lup alb, către Depou. *Să-ți spun eu ce-i ăla un pasager; un pasager e cineva care călătorește. Și unde începe pasagerul să călătorească? Păi, la un depou...*

– *Jack, o să ne muște!* zbieră Richard.

Lupul îl depăși pe Dufrey și sări spre ei, cu fălcile căscându-i-se ca o capcană cu arc. Din spatele lor se auzi un trosnet gros, înfundat, Nelson House despicându-se ca un cantalup putred.

Acum, Jack era acela care maltrata falangele degetelor lui Richard, strângând tare și din ce în ce mai tare, în timp ce noaptea răsuna de clopote demente, se învăpăia de bombe incendiare și pârâia de artificii.

– *Ține-te!* urlă el. *Ține-te, Richard, pornim!*

Avu timp să se gândească: *Acum s-au inversat rolurile; acum, Richard e turma, el e pasagerul meu. Doamne-ajută-ne pe-amândoi.*

– *Jack, ce se întâmplă?* chirăi Richard. Ce faci? Oprește-te! OPREȘTE! OPREȘ...

Richard continua să țipe, dar Jack nu-l mai auzea. Deodată, triumfător, sentimentul de osândă inevitabilă crăpă, pârâind ca un ou stricat, și creierul i se umplu de lumină – lumină și o dulce puritate a aerului; un aer atât de pur, încât puteai să simți mirosul unei ridichi pe care un om o smulge în grădina sa, la un kilometru distanță. Brusc, Jack avu senzația că putea pur și simplu să-și ia elan de-a dreptul și să sară direct peste careu... sau să zboare, ca oamenii aceia cu aripi prinse la spate.

A, era lumină și aer curat din belșug, care să înlocuiască duhoarea aceea spurcată și senzația de trecere peste hăuri de vid negru, iar preț de-o clipă totul înlăuntrul făpturii lui păru limpede și plin de strălucire; o clipă, totul deveni curcubeu, curcubeu, curcubeu.

Astfel, Migră Jack Sawyer din nou în Teritorii, de astă-dată în timp ce alerga orbește prin degeneratul campus Thayer, cu dangătele clopotelor crăpate și mârâielile câinilor inundând văzduhul.

Iar de astă-dată îl trase cu el și pe Richard, fiul lui Morgan Sloat.

INTERLUDIU

Sloat în astă lume/Orris în Teritorii (III)

La scurt timp după ora șapte, în dimineața următoare saltului executat de Jack și Richard de la Thayer School, Morgan Sloat opri mașina la bordură, chiar în fața porții principale a școlii. Spațiul era însemnat cu un indicator: NUMAI PENTRU HANDICAPAȚI. Sloat îi aruncă o privire indiferentă, apoi vârî mâna în buzunar, scoase o fiolă de cocaină și consumă o parte din ea. În câteva momente, lumea păru să câștige ceva mai multă culoare și vitalitate. Era un produs minunat. Se întrebă dacă o putea cultiva în Teritorii și dacă acolo n-ar avea efecte mult mai puternice.

Gardener însuși îl trezise pe Sloat din somn, în locuința sa din Beverly Hills, la două dimineața, pentru a-i povesti ce se întâmplase – în Springfield era miezul nopții. Lui Gardener îi tremura vocea. Era speriat, în mod evident, că pe Morgan îl vor apuca dracii, și furios că Jack Sawyer îi scăpase din mâini cu aproape o oră în urmă.

– Băiatul acela... băiatul acela rău, rău...

Pe Sloat nu-l apucaseră furiile. Într-adevăr, se simțea extraordinar de calm. Avea o senzație de predestinare, provenită, bănuia, din cealaltă parte a lui – cea pe care o numea în sinea sa „Orris-tate", într-un subînțeles calambur la adresa regalității.

– Fii calm, îl liniștise Sloat. Vin acolo de-ndată ce pot. Stai pe loc, puișor.

Întrerupsese convorbirea înainte ca Gardener să mai poată spune ceva și se culcase la loc, pe spate. Își încrucișase mâinile pe stomac și închisese ochii. Urmă un moment de imponderabilitate... un moment doar... după care simți sub el o mișcare slabă. Auzi scârțâitul hamurilor de piele, gemetele și bufniturile suspensiilor dure, de fier, ocările vizitiului.

Deschisese ochii sub înfățișarea lui Morgan de Orris.

Ca de obicei, avu mai întâi o reacție de plăcere pură – pe lângă asta, cocaina părea aspirină pentru copii. Avea pieptul mai îngust, trupul mai puțin ponderal. Inima lui Morgan Sloat înregistra oricât – de la optzeci și cinci de bătăi pe minut până la o sută douăzeci, dacă era morcovit –, pe când pulsul lui Orris rareori depășea șaizeci și cinci. Vederea lui Morgan Sloat era atestată la 20/20, dar Morgan de Orris vedea, cu toate acestea, mult mai bine. Putea distinge și urmări traseul celei mai minuscule crăpături din peretele lateral al diligenței, se putea desfăta cu finețurile perdelelor de crep ce fluturau la ferestre. Cocaina îi înfundase lui Sloat nasul, atrofiindu-i simțul mirosului; nările lui Orris erau complet libere și puteau adulmeca praful, pământul și aerul cu deplină fidelitate – păreau apte să miroasă și să aprecieze fiecare moleculă.

Lăsase în urmă un pat dublu gol, care încă mai purta urma trupului său masiv. Aici stătea așezat pe-o canapea mai confortabilă decât fotoliul oricărui Rolls Royce fabricat vreodată, călătorind spre Vest, spre capătul Avanposturilor, spre un loc numit Depoul Avanposturilor. Spre un om pe nume Anders. Știa aceste lucruri, știa exact unde se afla, căci Orris încă mai era aici, înlăuntrul capului său, vorbindu-i în felul în care emisfera dreaptă a creierului i-ar putea vorbi raționalei stângi în timpul Viselor-cu-ochii-deschiși, cu glas scăzut, dar perfect inteligibil. Sloat vorbise cu Orris prin aceleași subvocalize joase, cu cele câteva prilejuri când Orris Migrase în locul pe care Jack ajunsese să-l numească Teritoriile americane. Când Migrai și pătrundeai în trupul propriului tău Îngemănar, rezultatul consta într-un fel de posesiune benignă. Sloat citise despre cazuri mai violente de posesiune și, deși subiectul nu-l interesa prea mult, presupunea

că sărmanii neghiobi loviți de-un asemenea ghinion fuseseră invadați de autostopiști nebuni din alte tărâmuri – sau poate însăși lumea americană era aceea care-i scosese din minți. Acest lucru părea mai mult decât posibil; categoric, îi făcuse o figură bietului Orris, primele două-trei dăți când își vârâse capul, deși fusese cumplit de emoționat, dar și îngrozit.

Diligența sări brutal peste un hop – în Avanposturi, luai drumurile așa cum le găseai și-i mulțumeai lui Dumnezeu că măcar existau. Orris își schimbă poziția pe canapea, iar piciorul său infirm mormăi într-o durere surdă.

– Stați locului, bătu-v-ar-Dumnezeu! bombăni vizitiul deasupra, iar biciul său șuieră și pocni. Dii, pui de curve moarte! Dii!

Sloat rânji de plăcerea de-a se afla acolo, fie și pentru câteva momente. Știa deja ceea ce avea nevoie; i-o murmurase glasul lui Orris. Diligența avea să sosească la Depoul Avanposturilor – Thayer School, în cealaltă lume – mult înaintea zorilor. Era posibil să-i prindă acolo, dacă mai zăboveau; dacă nu, îi așteptau Ținuturile Spulberate. Îl durea și-l mângâia gândul că Richard era acum cu țângăul de Sawyer, dar, dacă se cerea un sacrificiu... ei bine, Orris îl pierduse pe fiul *său* și totuși supraviețuise.

Singurul lucru care-l menținuse pe Jack în viață atât de mult era înnebunitorul fapt al naturii lui singulare – când plodul Migra într-un loc, ajungea întotdeauna în locul analog celui pe care-l părăsise. Sloat însă ajungea de fiecare dată acolo unde se găsea Orris, ceea ce putea însemna la kilometri întregi de destinația dorită... așa cum se întâmplase și acum. La zona de popas avusese noroc, dar Sawyer fusese și mai norocos.

Norocul tău se va epuiza curând, micul meu prieten, își spuse Orris.

Diligența trase încă o hurducătură cumplită. Omul se strâmbă, apoi rânji. În cel mai rău caz, situația se simplifica de la sine, chiar dacă înfruntarea finală dobândea implicații mai ample și mai profunde.

Destul.

Închise ochii și-și încrucișă brațele. O clipă doar, simți un nou spasm de durere în piciorul deformat... iar când deschise ochii, Sloat privea în tavanul apartamentului său. Ca întotdeauna, urma un moment în care kilogramele suplimentare

cădeau în el scârbos de apăsătoare, în care inima reacționa cu o dublă sistolă surprinsă, apoi își accelera bătăile.

Atunci se ridicase în picioare și dăduse telefon la compania aviatică West Coast Business Jet. Șaptezeci de minute mai târziu, pleca de pe aeroportul din Los Angeles. Decolarea rapidă și abruptă a aparatului Lear îl făcea să se simtă ca întotdeauna – parcă i-ar fi legat cineva o lampă de sudură la fund. Aterizaseră în Springfield la cinci-cincizeci ora locală, exact în clipa în care Orris se va fi apropiind de Depoul Avanposturilor din Teritorii. Sloat închiriase un sedan Hertz, și iată-l. Mijloacele de deplasare americane aveau avantajele lor.

Coborî din mașină și exact când începeau să sune clopotele de dimineață, intră în campusul Thayer, pe care propriul său fiu îl părăsise atât de recent.

Totul reprezenta peisajul zorilor unei zile din cursul săptămânii la Thayer. Clopotele capelei intonau o melodie matinală firească, ceva clasic, dar nu tocmai recognoscibil, care suna cam ca *Te Deum*, dar nu era. Pe lângă Sloat treceau elevi, în drum spre sala de mese sau spre alte activități de dimineață. Erau poate puțin mai tăcuți decât de obicei și aveau, cu toții, o expresie comună – palidă, ușor buimacă, ca și cum ar fi împărtășit același neliniștitor coșmar.

Ceea ce, firește, se și întâmplase, reflectă Sloat. Se opri o clipă în fața la Nelson House, privind-o îngândurat. Pur și simplu nu știau cât de fundamental ireali erau cu toții, așa cum sunt nevoite să fie toate făpturile ce viețuiesc în apropierea locurilor „subțiri" dintre lumi. Ocoli spre o latură a clădirii și văzu un om de la întreținere culegând cioburile ce zăceau pe pământ, ca niște imitații de diamante. Pe deasupra spinării lui încovoiate, Sloat privi în holul căminului, unde un Albert Cocoloș neobișnuit de cuminte se uita fără expresie la un desen animat cu Bugs Bunny.

Sloat porni către Depou, cu gândurile îndreptându-i-se spre împrejurarea în care Orris făcuse primul său salt în astă lume. Se pomeni amintindu-și de momentele acelea cu o nostalgie al dracului de-apropiată de grotesc, dacă stăteai s-o analizezi bine – la urma urmei, mai că nu murisc. *Amândoi* aproape că muriseră. Dar asta se întâmplase pe la jumătatea deceniului al șaselea, iar

acum se afla *el* la jumătatea deceniul al șaselea de viață – o diferență enormă.

Se întorcea de la birou, iar soarele asfințea în pâcla de purpuri mânjite și galbenuri fumurii a orașului Los Angeles – era în zilele de dinainte ca smogul din LA să fi-nceput cu adevărat să se îngroașe. Mergea pe Sunset Boulevard, privind un panou de reclamă la un disc nou cu Peggy Lee[1], când simțise o anume răceală în creier. Parcă i s-ar fi deschis, deodată, undeva în subconștient un izvor, răspândind o ciudățenie nepământeană, care semăna cu... cu...

(cu sămânța)

...în fine, nu știa exact *cum* era. Decât că devenise repede mai caldă, dobândise identitate și abia avusese timp să-și dea seama că era *el*, Orris, după care totul se întorsese de-a-ndoaselea, ca o ușă secretă pe balansierele ei – un corp de bibliotecă pe-o parte, un șifonier Chippendale pe cealaltă, ambele înscriindu-se perfect în ambianța camerei –, și iată-l pe Orris așezat la volanul unui Ford 1952, cu botul în formă de glonț, Orris îmbrăcat în costumul cafeniu la două rânduri, cu cravata John Penske, Orris care își cobora mâna între picioare, nu de durere, ci cu o curiozitate ușor dezgustată, Orris care, firește, nu purtase niciodată chiloți.

Urmașe un moment, își amintea bine, când Fordul aproape că se suise pe trotuar, iar apoi Morgan Sloat – acum redus foarte mult la rolul de subconștient – își asumase această parte a operațiunii, Orris rămânând liber să-și vadă de-ale lui, holbând ochii la toate cele, înnebunit de plăcere. Iar ceea ce rămăsese din Morgan Sloat se desfăta, la rândul său; se desfătase așa cum o face un om când îi arată pentru prima oară noua sa locuință unui prieten și descoperă că prietenului îi place la fel de mult ca și lui.

Orris intrase într-un drive-in[2] „Grăsunul" și, după puțină bâjbâială cu neobișnuiții bani de hârtie ai lui Morgan, comandase un hamburger cu cartofi prăjiți și un cocteil gros de ciocolată,

[1] Peggy Lee (n. 1920), cântăreață, compozitoare și actriță, mai cunoscută pentru interpretarea vocilor din filmul de desene animate *Doamna și vagabondul* (n. red.).

[2] Drive-in (aici) – restaurant-parking, unde produsele se servesc direct în mașină (n. tr.).

cuvintele ieșindu-i pe gură cu ușurință – izvorând din subconștientul acela personificat, la fel cum izvorăște apa din pământ. Prima sa îmbucătură din hamburger fusese ezitantă... după care înfulecase restul cu viteza lui Wolf care-și înfulecase primul cârnăcior Whopper. Își îndesase cartofii pai în gură cu o mână, în timp ce cu cealaltă manevra butonul radioului, prinzând o înviorătoare țopăială bop, un Perry Como, o orchestră trăsnet și niște ritmuri de blues timpuriu. Supsese cocteilul, după care mai ceruse un rând din toate.

Pe la jumătatea celui de-al doilea burger, începuse – lui Sloat, precum și lui Orris – să i se facă rău. Deodată, ceapa prăjită păruse prea tare, prea sufocantă; instantaneu, mirosul gazelor de eșapament începuse să înece totul. Brațele începuseră să-l mănânce înnebunitor. Își scosese haina costumului la două rânduri (cel de-al doilea cocteil gros, preparat cu mocca, căzu pe-o parte, neglijat, scăldând fotoliul Fordului în înghețată) și-și privise brațele. Pete urâte roșii, cu mijlocul și mai roșu, se formau pe piele, întinzându-se. Stomacul i se răzvrătise, se aplecă pe fereastră și, chiar în timp ce bora în tăvița fixată acolo, îl simțise pe Orris luându-și zborul din el, întorcându-se în lumea lui proprie...

– Să v-ajut cu ceva, domnule?

– Hmmm?

Smuls din reverie, Sloat privi în jur. Lângă el stătea un băiat înalt și blond, în mod vizibil din cursul superior. Era îmbrăcat studențește – un impecabil bleizăr de flanel albastru, peste o cămașă cu gulerul descheiat și o pereche de jeanși Levi's albiți.

Își dădu la o parte părul din ochi, cu aceeași expresie năucă, visătoare.

– Numele meu este Etheridge, domnule. Mă-ntrebam doar dacă v-aș putea fi de folos. Păreți... că v-ați rătăcit.

Sloat zâmbi. Se gândi să spună: *Nu, așa pari tu, prietene*, dar n-o făcu. Totul era în regulă. Piciul Sawyer era tot liber, dar Sloat știa încotro se îndrepta, iar asta însemna că Jacky era legat pe lanț. Invizibil, însă tot lanț.

– Rătăcit în trecut, atâta tot, spuse. Alte vremuri. Nu sunt străin aici, domnule Etheridge, dacă de-asta-ți făceai griji. Fiul meu e elev. Richard Sloat.

O clipă, ochii lui Etheridge deveniră visători – derutați, pierduți. Apoi se limpeziră.

– Sigur. Richard! exclamă el.

– Imediat mă voi duce să vorbesc cu directorul. Voiam doar ca mai întâi să arunc o privire.

– Ei, cred că e minunat, spuse Etheridge și se uită la ceas. În dimineața asta fac de serviciu la sala de mese, așa că, dacă sunteți sigur că n-aveți nevoie de nimic...

– Sunt sigur.

Etheridge îl salută cu o înclinare a capului și cu un zâmbet destul de vag, și plecă.

Sloat îl privi îndepărtându-se, după care observă terenul dintre Nelson House și locul unde se afla. Observă din nou fereastra spartă. O lovitură bine țintită. Era corect – mai mult decât corect – să presupună că, undeva între Nelson House și clădirea aceea octogonală de cărămidă, cei doi băieți Migraseră în Teritorii. Dacă ar fi vrut, i-ar fi putut urma. Doar să intre în clădire – ușa nu avea lacăt – și să dispară. Reapărând acolo unde se întâmpla să fie trupul lui Orris în acest moment. Undeva pe-aproape; de fapt, poate chiar în fața depozitarului însuși. Gata cu prostiile Migrării într-un loc ce se putea afla la peste o sută cincizeci de kilometri depărtare de punctul de interes din geografia Teritoriilor, fără nici un mijloc de-a parcurge distanța astfel ivită decât cu căruța sau, mai rău, în stilul pe care tatăl său îl numea „apostolește".

Oricum, după toate probabilitățile, băieții vor fi plecat deja. În Ținuturile Spulberate. Dacă era pe-așa, Ținuturile Spulberate aveau să le vină de hac. Iar Îngemănarul lui Sunlight Gardener, Osmond, va fi mai mult decât capabil să stoarcă toate informațiile pe care le deținea Anders. Osmond și înspăimântătorul său fiu. Nu avea nevoie să Migreze.

Decât poate să efectueze o recunoaștere. Pentru plăcerea lui și pentru ca să se răcorească, devenind din nou Orris, fie și preț de câteva secunde.

Și ca să *se asigure*, firește. Toată viața lui, începând din copilărie, fusese un exercițiu de a *se asigura*.

Mai privi o dată în jur, să se convingă că Etheridge nu rămăsese prin preajmă; apoi deschise ușa Depoului și intră.

Mirosul era stătut, intens și incredibil de nostalgic – miros de machiaj vechi și decoruri de mucava. Pe moment, îi veni ideea țicnită că făcuse ceva și mai incredibil decât Migrația; simțea că revenise în timp, spre zilele acelea din facultate când el și Phil Sawyer fuseseră niște studenți înnebuniți după teatru.

Apoi, ochii i se adaptară la întuneric și văzu decorurile nefamiliare, aproape insipide – un bust de ghips al lui Pallas Atena pentru o montare cu *Corbul* [1], o colivie aurită extravagant, un stelaj plin cu cotoare de cărți false – și-și aminti că se afla în surogatul de „mic teatru" de la Thayer School.

Așteptă o clipă, inhalând adânc praful; ridică ochii spre o rază de soare cețoasă, ce cădea printr-o ferestruică. Lumina ezită, apoi deveni deodată de-un auriu mai profund, culoarea luminii de rampă. Se afla în Teritorii. Uite-așa, era în Teritorii. Avu un moment de fascinație aproape năucitoare, din cauza vitezei schimbării. De obicei, intervenea o pauză, o senzație de alunecare dintr-un loc în altul. Această cezură părea direct proporțională cu distanța dintre trupurile fizice ale eurilor lui – Sloat și Orris. Odată, când Migrase din Japonia, unde negocia un aranjament cu frații Shaw pentru un roman catastrofic despre vedete de la Hollywood amenințate de un *ninja* sonat, pauza durase atât de mult, încât se temuse că ar putea rămâne pierdut pe veci în purgatoriul gol și fără simțire care există între lumi. Dar, de astă-dată, fusese aproape... atât de aproape! Ca în acele puține ocazii, gândi el

(gândi Orris)

când un bărbat și o femeie ating orgasmul exact în aceeași clipă și mor împreunați.

Mirosul de vopsea uscată și mucava fu înlocuit de mireasma ușoară și plăcută a uleiului de lampă din Teritorii. Lampa de pe masă pâlpâia cu flacăra mare, trimițând membrane întunecate de fum. La stânga lui era așternută masa, resturile unui prânz sleindu-se în străchinile grosolane. Trei străchini.

[1] *The Raven* (1845), poem al autorul american E.A. Poe (1809-1849) (n. red.).

Orris păși înainte, târșâindu-și puțin, ca de obicei, piciorul diform. Înclină una dintre străchini, lăsând lumina lămpii să lunece grețos peste grăsime. *Cine-a mâncat de-aici? Oare Anders, sau Jason, sau Richard... băiatul care ar fi fost și Rushton, dacă fiul meu ar fi trăit?*

Rushton se înecase în timp ce se scălda într-un helești, nu departe de Casa cea Mare. Fuseseră la un picnic. Orris și soția sa băuseră mult vin. Soarele dogorea. Băiatul, doar cu puțin mai mare de-o șchioapă, moțăia. Orris făcuse dragoste cu nevastă-sa, apoi adormiseră și ei, în lumina dulce a soarelui de după-amiază. I-au trezit țipetele copilului. Rushton se deșteptase și se dusese lângă apă. Reușise să lipăie câinește o vreme, doar atât cât să treacă de locul în care apa-i venea până peste cap, înainte de-a intra în panică. Orris a intrat șchiopătând în apă, s-a scufundat și a înotat cât putea de repede spre acel loc unde se zbătea copilul. Piciorul, blestematul lui de picior, fusese acela care-l stânjenise și, poate, îl costase viața fiului său. Când a ajuns la el, băiatul se dăduse la fund. Orris a reușit să-l prindă de păr și să-l tragă la mal... dar Rushton era de-acum vânăt, mort.

Margaret murise de propria ei mână, peste nici șase săptămâni.

După șapte luni, propriul fiu al lui Morgan Sloat fusese cât pe ce să se-necе într-o piscină de la Westwood YMCA în timpul unei ore a Micilor Înotători. Fusese scos din apă aproape la fel de vânăt și mort ca Rushton... dar salvatorul îi aplicase metoda de reanimare gură-la-gură, iar Richard Sloat reacționase favorabil.

Dumnezeu își bate cuiele, cugetă Orris, și în clipa următoare un sforăit adânc, bolborosit, îl făcu să întoarcă brusc capul.

Anders, depozitarul, zăcea pe-o laviță, în colț, cu kiltul tras într-o doară până la mijloc. Un ulcior de vin zăcea răsturnat în apropiere. Mare parte din vin îi cursese în păr.

Sforăi iar, apoi gemu, ca bântuit de vise urâte.

Nici un coșmar, din câte poți avea, n-are cum să fie atât de groznic ca viitorul tău, cel de-acum înainte, spuse amarnic Orris, în sinea sa. Făcu un pas spre el, cu mantia înfoindu-i-se în jurul trupului. Îl privi pe Anders fără nici un strop de milă.

Sloat era capabil să premediteze omoruri, dar Orris fusese acela care, în repetate rânduri, Migrase pentru a comite fapta

propriu-zisă. Orris, în trupul lui Sloat, încercase să-l sufoce pe micul Jack Sawyer cu o pernă, în timp ce comentatorul unui meci de lupte boscorodea monoton în fundal. Orris supervizase asasinarea lui Phil Sawyer în Utah (așa cum coordonase și asasinarea omologului lui Phil Sawyer, Prințul Consort de viță umilă Philip Sawtelle, în Teritorii).

Sloat avea gustul sângelui, dar, în ultimă instanță, era alergic, la fel cum Orris avea alergie la mâncarea și aerul americane. Morgan de Orris, cel odinioară batjocorit ca Morgan Șontorogu, dusese întotdeauna la îndeplinire faptele plănuite de Morgan Sloat.

Fiul meu a murit; al lui trăiește încă. Fiul lui Sawtelle a murit. Al lui Sawyer trăiește. Dar aceste lucruri pot fi remediate. Vor fi remediate. Nici vorbă de Talisman pentru voi, micuții mei dulci prieteni. Vă îndreptați spre o versiune radioactivă a Oatleyului, și fiecare îi sunteți datori balanței cu câte o moarte. Dumnezeu își bate cuiele.

– Iar dacă Dumnezeu nu, puteți fi siguri că eu o voi face, adăugă el cu voce tare.

Omul de pe laviță gemu iar, ca și cum l-ar fi auzit. Orris mai făcu un pas spre el, poate cu gândul să-i dea un șut și să-l trezească, după care ciuli urechea. Auzea, din depărtare, ropot de copite, scârțâitul și zăngănitul slab al harnașamentelor, strigătele răgușite ale birjarilor.

Acesta trebuia să fie Osmond, așadar. Bine. Să-l lăsăm pe Osmond să aibă grijă aici de treburi – pe el unul îl interesa prea puțin să interogheze un individ mahmur, când știa destul de bine ce-avea să le spună omul.

Orris șontâcăi până la ușă, o deschise și privi afară, spre un magnific răsărit de soare Teritorial, de culoarea piersicii. Din direcția aceea – direcția răsăritului – se apropiau zgomotele călăreților. Își îngădui să absoarbă un moment văpaia aceea fermecătoare, după care se întoarse din nou spre Vest, unde cerul avea culoarea vinetei proaspete. Pământul era întunecat... în afara locului în care primele raze de soare se reflectau dintr-o pereche de linii paralele strălucitoare.

Băieți, v-ați dus la moarte, spuse, în sinea sa, Orris, cu satisfacție... și, în clipa următoare, îi veni un gând care-i stârnea

și mai multă satisfacție: era posibil ca băieții chiar să fi ajuns la moarte.

– Bine, zise Orris și închise ochii.

. O secundă mai târziu, Morgan Sloat apăsa pe clanța ușii micului teatru de la Thayer School, deschizând ochii și plănuind o călătorie înapoi spre Coasta de Vest.

Poate sosise vremea să mai facă o plimbare pe aleea memoriei, cugetă el. Spre un oraș din California, numit Point Venuți. Mai întâi, un drum îndărăt spre Est, poate o vizită la Regină, iar apoi...

– Aerul de la mare, îi spuse el bustului lui Pallas, o să-mi facă bine.

Se tupilă din nou înăuntru, mai trase o înghițitură din fiola pe care o ținea în buzunar (acum, aproape fără să mai perceapă mirosurile de mucava și machiaj) și, astfel răcorit, porni pe pantă la vale, spre mașină.

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
PAUL E. BACKET
NR. 10

CUPRINS

PARTEA A TREIA: O COLIZIUNE DE LUMI

XX Încătușați de lege 7

XXI Sunlight Home 23

XXII Predica 37

XXIII Ferd Janklow 57

XXIV Jack numește planetele 73

XXV Jack și Wolf se duc în Iad 83

XXVI Wolf-la-cutie 96

XXVII Jack își ia din nou tălpășița 126

XXVIII Visul lui Jack 130

XXIX Richard la Thayer 138

XXX Thayer își iese din minți 152

XXXI Thayer se duce în Iad 157

XXXII „Predă-ne pasagerul!“ 163

XXXIII Richard în beznă 175

INTERLUDIU

Sloat în astă lume/Orris în Teritorii (III) 195

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARCELA IONESCU
Tehnoredactare computerizată: CAMELIA MAREȘ

Apărut 1998, București
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR – sector 1, București

nautilus

Stephen King & Peter Straub

TALISMANUL

**

O coliziune de lumi

DE ACUM, ȘTII TOTUL, JACK SAWYER.

DE ACUM, ȘTII CARE ÎȚI SUNT PRIETENII ȘI CARE ÎȚI SUNT DUȘMANII.

DE ACUM, ȘTII CĂ LUMEA ESTE TERIBILĂ ȘI PLINĂ DE DUȘMANI.

ȘI MAI ȘTII CĂ WOLF NU VA RĂMÂNE PREA MULT ÎN LUMEA TA, CARE-L UCIDE ÎNCET.

AȘA CĂ-ȚI MAI RĂMÂNE UN SINGUR PRIETEN.

FIUL CELUI CARE VREA SĂ TE OMOARE...

ISBN 973-569-251-8
ISBN 973-569-253-4